

ข้าเป็น สัตว์เลี้ยง ชาม ตาลด้าหลี่

大理寺少卿
的寵物生涯

2

โมซิงเหรินรุ่ยอวี่ 陌上人如玉 เจียน

เบินี่นาคราช แผล

พิมพ์ครั้งที่ 1

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

หลังอ่าน 'ข้าเป็นสัตว์เลี้ยงของศาลตำหลี' เล่ม 1 จบแล้วรู้สึกอย่างไรกันบ้างคะ
อยากเป็นชะมดเข็ดตัวน้อยที่มีเจ้านายที่ยิ่งใหญ่เช่นชิงโมเหียนเหมือนกันหรือเปล่า

ในเล่ม 2 นี้เรื่องราวคติปริศนาต่างๆ ในศาลตำหลีที่น่าสนใจแล้ว เรื่องราว
ในจวนโหวยิ่งน่าสนใจมากกว่า เมื่อคราวนี้ชิงโมเหียนจะได้ทราบแล้วว่าหลุมศพของ
มารดาเขาอยู่ที่ใด และยังได้รู้ข้อมูลเกี่ยวกับชาติกำเนิดของตนเองเพิ่มขึ้นอีกด้วย
มีหน้าซ้ำในเล่มนี้หรือเสียนั้นยังได้ติดตามชิงโมเหียนออกไปนอกเมืองหลวงเพื่อ
ตามหาสมุนไพร่ที่ใช้ในการแก้พิษ การผจญภัยที่คาดไม่ถึงกำลังรอพวกเขาอยู่ รับรอง
ว่าท่านนักอ่านจะติดตามอย่างสนุกสนานจนวางไม่ลงเชียวละคะ หากพร้อมที่จะลุย
ไปกับพวกเขาแล้วละก็ก้าวเข้ามาในเมืองหลวงแคว้นเยี่ยชยาพร้อมกันเลยค่า

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

หฐูเสี้ยนนั้นหมอบอยู่บนแผ่นอกของเขาไม่ขยับ ผ่านไปครู่ใหญ่จึงกล้าเงยหน้าขึ้นมองเขาดวงตาของชิงไม่เปลี่ยนแปลงประกายสุกใส ในนั้นแฝงความรู้สึกบางอย่างที่นางมองแล้วไม่เข้าใจ

ชิงไม่เหยียนกุมมือเล็กของนางเอาไว้ เขามือมาแนบไว้บนแผ่นอกข้างซ้ายของเขา รับรู้ได้หรือยัง เจ้าตัวเล็ก มันเปลี่ยนมาเด่นแรงเช่นนี้ก็เพราะมีเจ้าอยู่ ใครหน้าไหน อย่าได้คิดมายุ่งเกี่ยว...

”

110

งานเลี้ยงชมจันทร์วันที่สิบห้า จัดขึ้นภายในสวนดอกไม้ในตำหนัก
ไทเฮา

เหล่าขุนนางใหญ่ในราชสำนักนำภรรยาและบุตรธิดาททยอยเข้ามา
ในสวน

ยามที่ซิงโมเหยียนพาหุเสี่ยวนันเข้าไปในสวน ก็มีขุนนางจาก
กรมอาญาเข้ามาทักทายในทันที

หุเสี่ยวนันติดตามข้างกายซิงโมเหยียนตลอด รู้สึกเบื่อหน่าย
จนอ้าปากหา

พวกเขาพูดคุยกันเรื่องในราชสำนัก นางไม่สนใจ ทว่าไม่มีคำสั่ง
ของซิงโมเหยียนนางไม่กล้าวิ่งห่างเขาส่งเดช เรื่องที่เจององค์รัชทายาทกับ
เตียวชาวครั้งก่อนทำให้นางรู้ว่าหากมาถึงในวังแล้วไม่มีคนคอยหนุนหลัง
หรือคอยปกป้องนับเป็นเรื่องที่น่ากลัวมากเพียงใด

ผลลัพธ์นั้นร้ายแรงอย่างยิ่ง!

ในอากาศมีกลิ่นหอมของอาหารต่างๆ ลอยมา หรุเสียวหนักลิ้น น้ำลายดั่งเอื๊อก

ทางศาลามีพวกสตรีมารวมตัวกันไม่น้อย บนโต๊ะหินวางผลไม้กับของว่างนานาชนิดเอาไว้ ของเหล่านี้ราวกับแม่เหล็กที่ดึงดูดสายตาของหรุเสียวนั้นอยู่ตลอด

ซิงโม่เหยียนพูดคุยกับเหล่าขุนนางไปพลาง สายตาจับจ้องเจ้าตัวเล็กที่อยู่ข้างกายไปพลาง เห็นนางคอยื่นคอยาวร้อนใจมากแต่ไม่กล้าเอ่ยปาก เห็นที่นางคงเริ่มเรียนรู้ที่จะเป็นเด็กดีขั้นบ้างแล้ว

ซิงโม่เหยียนนึกขันในใจ ก่อนจะก้มหน้าถามนางว่า "เจ้าอยากไปหรือ" หรุเสียวนั้นคิดในใจอยู่ครู่ใหญ่ ทางศาลาล้วนเป็นพวกสตรี ซิงโม่เหยียนเข้าไปไม่ได้เด็ดขาด แต่ทางนี้ล้วนเป็นขุนนางราชสำนัก ก็ทำให้นางเป็จะตายซัก

หรุเสียวนั้นลูบยันต์ในอกเสื้อแล้วพูดอย่างจริงจังว่า "เข้าไปได้หรือไม่ ข้ารับรองว่าจะไม่เป็นฝ่ายก่อเรื่องอย่างแน่นอน"

แต่ถ้าอีกฝ่ายมาหาเรื่องก่อนก็โทษนางไม่ได้ ตอนนี้นางไม่ใช่เด็กหญิงอ่อนแอไร้เรี่ยวแรงคนก่อนอีกแล้ว

นางเรียกเจ้าหมาด่ามาคุ้มครองได้ตลอดเวลา ยังมีเทพสังหารอย่างเซียนซางอีกด้วย...

"ห้ามเรียกเซียนซาง" ซิงโม่เหยียนราวกับรู้ว่านางคิดอะไรอยู่ เขาหรีตาลงฉายแววตาที่ดูซิ่งซังออกมา

"ข้ารู้ๆ" หรุเสียวนั้นยกมือขึ้นทำท่าทางสัญญา

ความน่ารักเซ่อพังของนางทำให้ขุนนางหลายคนข้างๆ ต่างพากัน
มองอยู่นาน

ในสถานที่แบบนี้ หากเรียกเขียนขางมาคงกลายเป็นนรกไป
ในพริบตา

ซิงโมะเหยียนรู้ว่าตอนนี้หูลูเสี่ยวฉวนไม่เหมือนเมื่อก่อน อีกทั้งวันนี้
ก็เป็นวันคล้ายวันประสูติไทเฮา ต่อให้องค์รัชทายาทคิดวางแผนอะไร
คงไม่เลือกว่าวันสำคัญเช่นนี้แน่ ดังนั้นเขาจึงวางใจให้นางไปเอง

อีกอย่างคือหูลูเสี่ยวฉวนโตขึ้นทุกวัน เขาจะเอานางผูกติดข้างกาย
ตลอดไม่ได้ ก็เหมือนการตกปลา หากดึงเชือกตกปลาตึงเกินไปจะทำให้
ปลาอยากหนีไปมากขึ้น

อยากจะตกหัวใจของเจ้าตัวเล็ก เขาต้องอดทนสักหน่อยจึงจะได้

พอหูลูเสี่ยวฉวนได้รับอนุญาตจากซิงโมะเหยียนก็เดินไปทางศาลาด้วย
ความเบิกบานใจ

เพราะอยู่ในวัง สาวใช้ทั่วไปจึงไม่สามารถติดตามนายเข้าวังได้
ดังนั้นนอกจากมีนางกำนัลคอยปรนนิบัติแล้ว สตรีเหล่านั้นก็จับกลุ่ม
คนรู้จักกันเท่านั้น

หูลูเสี่ยวฉวนไม่รู้จักใครเลย แต่นางไม่สนใจเรื่องนี้ เป้าหมายของนาง
ก็คืออาหารเหล่านั้น นางไม่สนใจจะพูดจากับเหล่าบุตรสาวขุนนาง
ผู้บอบบางและอ่อนแอพวกนี้เลย

หูลูเสี่ยวฉวนหมายตาของว่างจานหนึ่งอย่างรวดเร็ว ก่อนจะยกจานนั้น
ไปนั่งที่มุมหนึ่งของศาลา ขาเล็กห้อยลงมาไม่ถึงพื้นและแกว่งซ้ำๆ อย่าง
สบายใจ นางกินของว่างพร้อมกับมองไปรอบๆ

ตอนนางเพิ่งกินของว่างชิ้นที่สองก็เห็นคนคู้หน้าสองคน

เด็กสาวสวมชุดหรูหราในสวนดอกไม้หลายคนหอมล้อมท่านหญิง
หลิวหยางเดินมาทางนี้ ข้างกายท่านหญิงหลิวหยางตามติดมาด้วย
คุณหนูเหียนที่ใช้ผ้าบางปิดบังใบหน้า

หูเสี่ยวฉานยืนคอคยาวอยากมองใบหน้าคุณหนูเหียนผ่านผ้าบาง
ผืนนั้นให้ชัดเจน

ใบหน้าที่ถูกนางซ่อนหายเร็วแบบนี้เลยหรือ เห็นที่ตอนนั้นตนเอง
ซ่อนเขาไปหน่อยจริงๆ

คุณหนูเหียนก้มหน้าเล็กน้อย ใบหน้าที่ซ่อนอยู่หลังผ้าบางดู
ผอมแห้งลงไปหลายส่วน กอปรกับนางสวมชุดผ้าบางสีเหลืองขนห่าน
เมื่อลมพัดมายิ่งทำให้ร่างดูผอมเป็นพิเศษ ชวนให้คนเกิดความสงสัย
เห็นใจ

ท่านหญิงหลิวหยางหันไปพูดคุยกับคุณหนูเหียนบ่อยครั้ง คุณ
สนิทสนมกันอย่างมาก แต่ไม่รู้ว่าคุณรู้สึกนี้เป็นความจริงที่ส่วน เล่นละคร
ที่ส่วนกัน

หูเสี่ยวฉานยึดของว่างเข้าปากหนึ่งชิ้นอย่างไม่สบอารมณ์ ดวงตา
จ้องไปบนตัวพวกนาง

ท่านหญิงหลิวหยางกำลังพูดคุยกับคุณหนูเหียนอยู่ จู่ๆ ก็เลื่อน
สายตามาประสานกับสายตาของหูเสี่ยวฉานเข้าพอดี

หูเสี่ยวฉานสังเกตเห็นว่าท่านหญิงหลิวหยางมีสีหน้าหนึ่งอึ้งไป
เล็กน้อย จากนั้นก็เริ่มทำปากบิดเบี้ยวขึ้นมา

"น่าเกลียดจริง" หูเสี่ยวฉานเพิ่มพ้ำ

ท่านหญิงหลิวหยางล้มเลเพียงชั่วครู่ก็เดินเข้ามาที่ศาลา นางยื่นก้มหน้ามองสำรวจหฐเสี่ยวนัน ในใจยิ่งรู้สึกว่าเรื่องที่เกิดขึ้นกับคุณหนูเหนียนในตอนนั้นดูประหลาด "เจ้าคือปีศาจน้อยผู้นั้นสินะ"

ตอนอยู่ที่คฤหาสน์สกุลเหนียน หฐเสี่ยวนันที่นางเจอเป็นเพียงเด็กสี่ห้าขวบ นีเวลาผ่านไปเพียงไม่กี่เดือน อีกฝ่ายก็โตแบบนี้แล้ว ไม่ใช่ปีศาจแล้วจะเป็นอะไรได้

หฐเสี่ยวนันกลืนของว่างในปาก แล้วเสียนิ้วที่มีใ้กุหลาบติด "เจ้าเป็นใคร"

ท่านหญิงหลิวหยางเลิกคิ้ว "อย่ามาทำเสแสร้งต่อหน้าข้า ที่นี่ในวังหลวง เจ้าทำตัวไร้มารยาทเช่นนี้ไม่ได้ เจอข้าแล้วยังไม่คารวะอีก"

นางซีไปยังหฐเสี่ยวนันแล้วพูดกับนางกำนัลสองคนที่ติดตามตนเอง "พวกเจ้าเห็นหรือไม่ เด็กคนนี้เสียมารยาทกับข้า ตามกฎในวัง เรื่องแบบนี้ปกติของเฮาจะทรงจัดการอย่างไร"

นางกำนัลทั้งสองคนล้วนเป็นคนที่ฮองเฮาส่งมา เพราะท่านหญิงหลิวหยางเป็นหลานสาวของฮองเฮา ย่อมต้องดูแลเป็นพิเศษ

"เรียนท่านหญิง เห็นท่านหญิงผู้สูงศักดิ์แล้วไม่คารวะ ถือเป็นโทษฐานไม่ให้ความเคารพ ตามหลักต้องโบยสิบที่เพคะ" นางกำนัลเอ่ยตอบ

ท่านหญิงหลิวหยางหัวเราะ "เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าจะเมตตาสักนิด โบายเกินไปอีกสิบที่ตามหลักนั้นก็แล้วกัน"

คุณหนูเหนียนใช้แขนเสื้อบังหน้า เหมือนอยากพูดแต่ก็หยุดไป

ท่านหญิงหลิวหยางพูดกับคุณหนูเหนียนว่า "เจ้าไม่ต้องเห็นใจนาง

นางทำร้ายเจ้ายังไม่พออีกหรือ ถ้าไม่ใช่เพราะนางก่อเรื่อง ทั้งที่เจ้าเป็นห่วงนางตามไปหานาง ผลปรากฏว่าถูกนางแวงกัด แม้แต่คุณชายมู่ของจวนอัครเสนาบดีฝ่ายซ้ายก็ถูกดึงเข้ามาเกี่ยวข้อด้วย..."

คุณหนูเหนียนส่ายหน้าพลางยิ้มเศร้าพูดว่า "นางอายุยังน้อย ข้าจะโทษนางได้อย่างไร"

"นางอายุน้อยหรือ" ท่านหญิงหลิวหยางชี้หน้าทรูเสียนวันแล้วยิ้มเยินซา "นางเป็นปีศาจชัดๆ ใครเคยเห็นบ้างว่ามีคนโตเร็วเช่นนี้ นางกลัวว่าเจ้าแต่งงานเข้าจวนโหวแล้วจะเป็นใหญ่ ถึงตอนนั้นนางอยู่ในจวนโหวคงไม่สบายเช่นนี้แล้วกระมัง"

ตอนที่ท่านหญิงหลิวหยางเข้ามาในศาลาก็มีพวกสตรีรอบข้างจำนวนไม่น้อยล้อมเข้ามาดูความคึกคัก

เรื่องคุณหนูเหนียนพวกนางลั่นได้ยินมาแล้ว เดิมคิดว่าเสียชื่อเสียงไปเช่นนี้อีกฝ่ายจะมีหน้าออกมาพบผู้คนได้อย่างไร ตอนนี้พอได้ยินท่านหญิงหลิวหยางพูดเช่นนี้ รวากับว่าคุณหนูเหนียนถูกคนให้ร้ายเสียมากกว่า

คิดไปแล้วก็จริง โดยปกติคุณชายมู่ของจวนอัครเสนาบดีฝ่ายซ้ายจะมีความชอบที่พิสดารเท่านั้น เขาจะทำให้คุณหนูเหนียนมีมลทินได้อย่างไร

ยามนี้เองในกลุ่มคนก็มีคนพูดออกมาว่า "บนโลกนี้มีปีศาจจริงหรือ" "ตรงหน้านี้อะไรเล่า" จากนั้นท่านหญิงหลิวหยางสั่งให้นางกำนัลสองคนเข้าไปจับตัวทรูเสียนวันทันที

"วันนี้ข้าจะชวยสองเฮาสั่งสอนปีศาจที่ไร่มารยาทอย่างเจ้า ดูซิว่าวันหน้าเจ้าจะทำร้ายคนอื่นหรือไม่"

นางกำนัลสองคนที่มีอายุเยี่ยสิบกว่าปีรีบกดตัวหรือเสียวนันลงกับพื้น
ในทันที

หรือเสียวนันไม่ลนลาน งอนิ้วมือนิ้วหนึ่งค่อยๆ เอาเข้าปาก

ในตอนนี่ไม่ร้องขอชีวิตแต่กลับกินนิ้วหรือ พวกสตรีได้เห็นดังนั้นก็
ก็ลอบส่ายหน้า บนโลกนี้มีปีศาจที่โง่ถึงเพียงนี้เชียวหรือไร

คุณหนูเหนียนซอแนวตาตื่นตื่นยินดีเอาไว้วังแสร้งทำเป็น
เกลี้ยกล่อมท่านหญิงหลิวหยางอีก "ช่างเถอะ นางถูกรองตุลาการรับเลี้ยง
พวกเราอย่าไปหาเรื่องจะดีกว่า"

ไม่พูดเรื่องนี้ยังดี แต่เมื่อพูดว่า 'อย่าไปหาเรื่อง' ความโกรธในใจ
ท่านหญิงหลิวหยางก็พุ่งขึ้นมาในทันที

ครั้งก่อนนางเสียท่าต่อหน้าหรือเสียวนัน ตกลงไปโนสระบัวเป็นนโคคน
ไปทั้งตัว ถูกคนหัวเราะเยาะไปเต็มๆ ครั้งเดือน ครั้งนี้ไม่ว่าอย่างไรก็ต้อง
กู้หน้าคืนมาให้ได้

"โบายเยี่ยสิบที ห้ามขาดแม้แต่ทีเดียว!" ท่านหญิงหลิวหยางเอ่ย
พลางเดินไปนั่งอยู่ในศาลาอย่างกระหยิ่มยิ้มย่อง

หรือเสียวนันเอานิ้วมือออกจากปาก ปลายนิ้วมีหยดเลือดออกมา
หนึ่งหยด

เหล่านางกำนัลเอาไม่โบายมา พวกสตรีล้วนล้อมวงมาดูความคึกคัก
อย่างใกล้ชิดมากขึ้น ทว่าต่างก็ไม่ทันสังเกตเห็นว่าหรือเสียวนันใช้นิ้วชี้ที่
เป็นอันเลือดวาดสัญลักษณ์แปลกอันหนึ่งไว้บนมืออีกข้าง

เพียะ! ไม่โบายพาดลงไปหนึ่งที

ท่านหญิงหลิวหยางนั่งสบายอยู่บนเก้าอี้ แต่กลับรู้สึกเจ็บกันมาก

ข้ามันส์ตัวโค้งงอของศาลท่านลี 2

เพียะ! ไม่บายฟาดลงบนตัวหฐเสียวนั้นอีกครั้
"ไอ้ย!" ทว่าคนที่ร้องเจ็บออกมากลับไม่ใช่หฐเสียวนั้น แต่เป็น
ท่านหญิงหลิวหยางที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ผู้นั้น

111

ณ วังหลวง ภายในสวนดอกไม้ในตำหนักไทเฮา
เพียะ! เพียะ! เพียะ! ไม่โบายฟาดลงมาไม่หยุด หลูเสี้ยนนั้นซุกหัว
ไว้ได้แชน คนรอบข้างไม่มีใครเห็นสีหน้าบอบไบน้าของนางได้

ทว่าเสียงร้องเจ็บปวดออกมาจากปากของท่านหญิงหลิวหยาง
ยามนี้นางถึงกับติดตัวขึ้นจากเก้าอี้ มีหน้าซำยังเอามือกุมกันเอาไว้

"ท่านหญิง...นี่ท่าน..."

คนรอบข้างพากันงุนงง พวกนางเห็นท่านหญิงหลิวหยางเอามือ
กุมกันร้องเจ็บไม่หยุดพร้อมวิ่งไปวิ่งมา เพียงชั่วครู่เครื่องประดับผมบนหัว
ของนางก็ตกลงเต็มพื้น

"ท่านหญิงเป็นอะไรไปเพคะ" คุณหนูเหียนเดินเข้าไป คิดจะ
ประคองท่านหญิงหลิวหยาง

ท่านหญิงหลิวหยางเจ็บจนเหงื่อท่วมหัว แต่แท้จริงแล้วนางก็ไม่รู้ว่า

ตนเองเป็นอะไร นางรู้สึกได้ว่าพอได้ยินเสียงไม้โบย ก้นของนางก็เหมือน ถูกโบยจนแตกไปด้วยกระนั้น

หูเสี้ยนนันท้มลมง 'ยันต์แทนตัว' ในมือที่เพิ่งวาดเสร็จ รอยเลือด บนนั้นยังไม่ทันแห้ง ก่อนที่นางจะแยกเขี้ยวแย้มยิ้ม

หากจะรังแกผู้อื่นก็ต้องดูว่าตนเองมีความสามารถพอหรือไม่ คิดว่านางเป็นเด็กน้อยอ่อนแอไร้แก่งแย่งคนเดิมอยู่หรือ

นางกำนัลสองคนที่รับหน้าที่ลงโทษหูเสี้ยนนันทูกท่านหญิงทำให้ตกใจ จึงหยุดมือลงทันที

ท่านหญิงหลิวหยางจึงรู้สึกดีขึ้นมาบ้าง ก็นั่งรู้สึกเจ็บแสบ อยากจะเอามือกุมคางไว้แต่ก็กลัวเสียหน้า ทำได้เพียงกัดฟันอดทน

แต่พอเห็นนางกำนัลทั้งสองหยุดมือท่านหญิงหลิวหยางก็พูดขึ้นอย่างโมโหว่า "พวกเจ้ายื่นทำอะไรกัน โบายต่อไปสิ!"

นางกำนัลจำต้องโบายต่อไป ทว่าเพิ่งจะโบายถูกตัวหูเสี้ยนนันท่านหญิงหลิวหยางก็ร้องเจ็บออกมาอีกครั้ง

คุณหนูเหนียนประคองท่านหญิงหลิวหยาง "ท่านหญิงไม่สบายที่ได้หรือเพคะ"

ท่านหญิงหน้านี้วขมวดคิ้วเข้าหากัน "ข้าเจ็บ...ก้น..."

ทุกคนอึดอัดใจ ส่วนที่ท่านหญิงเจ็บพวกนางไม่อาจไปช่วยดูให้ได้ "ไปเรียกหมอล่วงมาดีกว่า" มีคนเสนอขึ้น

"พูดเหลวไหล หมอล่วงก็ตรวจตรงนั้นให้ไม่ได้เช่นกัน..."

ทุกคนพูดคุยโต้ตอบกันไปมา ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงเด็กใส่แจวดังขึ้น "ตกลงพวกเจ้ายังจะโบายอีกหรือไม่ หากจะโบายก็เร็วหน่อยมิได้หรือ"

หฺรูเสี่ยวนันงยหน้าขึ้น สีหน้าเต็มไปด้วยความรำคาญใจ

ทุกคนพากันตกตะลึง มีเรื่องเช่นนี้ด้วยหรือ อยากรู้อากดีโดยไม่คิดว่
มากเกินไปเช่นนี้

ท่านหญิงหลิวหยางแก้มกระตุก จ้องหฺรูเสี่ยวนันที่อยู่บนพื้นอย่างดูดน
"โบาย! โบายเจ้าจนตายแล้วข้าจะให้สองเฮาช่วยหนุนหลังข้า ข้าไม่เชื่อว่า
ซึ่งไม่เหยียนจะกล้าทำอะไรข้าเพื่อชีวิตต่ำต้อยของเจ้า!"

หฺรูเสี่ยวนันยกแขนรองใต้คาง นอนคว่าอยู่ตรงนั้นอย่างสบายใจ
"ซึ่งไม่เหยียนต่างหากที่ซี้เกียจสนใจเจ้า อย่งไรเสียในจวนของเจ้าก็
วุ่นวายมากพอแล้ว ได้ยินว่าเจ้าได้น้องชายใหม่คนหนึ่งหน้าตาน่ารักมาก
ท่านพ่อเจ้ายังคิดวางแผนว่าวันหน้าจะให้เขามาดูแลจวนอีกด้วยมิใช่หรือ"

"เจ้า...เจ้าพูดเหลวไหล!" ท่านหญิงหลิวหยางคิดไม่ถึงว่าอีกฝ่าย
จะพูดเรื่องนี้ออกมา

นับจากน้องชายที่เกิดจากอนุที่เป็นหญิงนางโลมมาที่จวนของ
พวกเขา ในจวนก็ไม่เคยสงบสุขแม้สักชั่วอึดใจเดียว

ท่านแม่ทั้งร้องไห้และโวยวายทุกวัน แต่ข้างกายนางไม่มีพี่ชาย
น้องชายคนอื่น ท่านพ่อให้ความสำคัญกับบุตรชายมาก ดังนั้นน้องชาย
ผู้ต่ำต้อยจึงเหยียบขึ้นมานบนหัวของนาง

"ข้าไม่ได้พูดเหลวไหล" หฺรูเสี่ยวนันกะพริบดวงตาโต "ซึ่งไม่เหยียน
เคยพูดว่าสตรีห้ามพูดโกหก ไม่เช่นนั้นจะกลายเป็นคนน่าเกลียด"

นางพูดแต่งเรื่องราว

ชั่วครู่ต่อมาก็มีพวกสตรีจำนวนไม่น้อยตรงหน้าลอบดูหน้าตนเอง
หฺรูเสี่ยวนันแทบจะหัวเราะออกมา เห็นทีคนที่ชอบพูดโกหกมีจำนวน

ไม่น้อยเลย

"ถ้าเจ้าพูดเหลวไหลอีก...ข้าจะให้พวกนางโบยปีศาจน้อยอย่างเจ้าให้ตาย!" ท่านหญิงหลิวหยางพูดอย่างโมโห

"เจ้าลองโบยลี สวรรค์ต้องลงโทษเจ้าแน่นอน" หูเสี่ยววันนั้นไม่อ้อนข้อให้อีกฝ่ายแม้แต่หน่อย

คุณหนูเหนียนยี่งฟังยี่งรู้สึกว่เรื่องราวผิดปกติ เห็นท่าทางของหูเสี่ยววันนั้นไม่เหมือนคนที่เพิ่งโดนโบยเลย ทว่าเป็นท่านหญิงหลิวหยางที่เจ็บจนเหงื่อผุดเต็มศีรษะแล้ว

หรือว่...ปีศาจน้อยผู้นี้ยังมีวิชาเวทด้วย

"ท่านหญิง เรื่องนี้ช่างมันเถอะเพคะ อย่างไรเสียก็ได้ลงโทษแล้ว" คุณหนูเหนียนพยายามเกลี้ยกล่อม

คนอื่นเห็นภาพนี่ยิ่งคิดว่าคุณหนูเหนียนเห็นอกเห็นใจ ทั้งที่ถูกหูเสี่ยววันทำลายชื่อเสียง และยังถูกจวนโหวถอนหมั้นอีกด้วย ตอนนึ้กลับออกมาขอร้งแทนหูเสี่ยววัน

ในตอนนึ้เองก็ได้ยินเสียงแหลมเล็กของขันที่ตั้งขึ้น "ฮ้องเต้เสด็จแล้ว!"

ทุกคนพากันเปิดทาง เห็นเพียงขบวนของฮ้องเต้เดินเข้ามาตามทางเล็กกลางสวน มีเหล่าขุนนางเดินตามปิดท้าย

คุณหนูเหนียนรีบดึงท่านหญิงหลิวหยางเตรียมคุกเข่ารับเสด็จ พวกสตรีคนอื่น ๆ ก็พากันคุกเข่าแล้ว แต่ในตอนนึ้เองหูเสี่ยววันกลับร้งไห้โง่ขึ้นมา

"ซึ่งไม่เหนียน...รีบมาช่วยข้าที ฮองเฮาจะโบยข้าให้ตาย...ช่วยด้วย..."

คุณหนูเหนียนตัวเอนแทบจะล้มลงบนพื้น

ปีศาจน้อย! คำพูดอะไรก็กล้าพูดออกมาจริงๆ ทั้งที่ท่านหญิง
หลิวหยางเป็นคนโอบยเจ้า เหตุใดจึงโยนไปให้ของเขาได้

ท่านหญิงหลิวหยางเองก็มีใบหน้าซีดขาว แม้ว่านางจะยิ้มชื่อ
สองเฮามาหลงโทษ แต่คนที่ถูกลองโทษควรจะปิดปากยอมรับโทษไป
ไม่ใช่หรือ เหตุใดจึงกล้าตะโกนร้องออกมาเช่นนั้น

ฮ่องเต้กับสองเฮาล้วนได้ยินเสียงร้องของหฺวู่เสี่ยวนัน ฮ่องเต้ขมวดคิ้ว
ด้วยความสงสัย

ซิงม่เหี่ยนในตอนนี้เป็นคนเข้ามา ประสานมือคารวะตรงหน้า
ฮ่องเต้ "เสี่ยวนันยังมีนิสัยเป็นเด็กอยู่ ขอฝ่าบาททรงอภัยด้วยพะยะค่ะ"

ฮ่องเต้พยักหน้าบอกมือแล้วพูดว่า "เจ้าไปเถอะ"

ซิงม่เหี่ยนหมุนตัวเดินไปทางหฺวู่เสี่ยวนัน สองเฮาที่อยู่ข้างกาย
คิดจะอธิบาย แต่กลับถูกฮ่องเต้ห้ามไว้

สองเฮารู้สึกอึดอัด นางไม่ได้สั่งให้โอบยใครเลย โดยเฉพาะเด็กผู้นั้น
ยังเป็นเด็กที่ร้องตุลาการรับเลี้ยงไว้อีกด้วย

ข่าวลือเรื่องเด็กที่ร้องตุลาการรับเลี้ยงไว้ผู้นี้ ระยะเวลาที่นางได้ยิน
มาไม่น้อย นี่เป็นการพบกันครั้งแรก คิดไม่ถึงว่าจะให้ 'ความตื่นตกใจ'
แก่นางเช่นนี้

ซิงม่เหี่ยนโน้มตัวไปค้ำหฺวู่เสี่ยวนันขึ้นจากพื้น

หฺวู่เสี่ยวนันซุกหน้าเข้าในอ้อมอกของเขา "ซิงม่เหี่ยน สองเฮา
โอบยข้า ยังจะฆ่าข้าอีก... ฮือๆ ข้าทำผิดอะไรหรือ..."

ซิงม่เหี่ยนมุ่ปากกระตุกสองที หากเขาไม่รู้เรื่องที่เกิดขึ้นทางนี้
มาก่อน เขาก็เกือบจะถูกเจ้าตัวเล็กที่น่าสงสารผู้นี้หลอกเอาเสียแล้ว

ตอนท่านหญิงหลิวหยางจะโบยหรือเสียวนัน เดิมที่เขาคิดจะเข้ามาขัดขวาง แต่เขาชอบเห็นว่าเจ้าตัวเล็กไม่หวาดกลัวเลย โดยเฉพาะตอนที่ไปโอบลงไปที่เจ็บกลับเป็นท่านหญิงหลิวหยาง เขาก็รู้ว่าเจ้าตัวเล็กเล่นลูกไม้อีกแล้ว

ในเมื่อนางอยากเล่น เช่นนั้นเขาก็จะเล่นเป็นเพื่อนนาง

ชิงโมเหยียนบ้วนหน้าเคร่งขรึม ก่อนจะอุ้มหรือเสียวนันลุกขึ้นไปคำนับสองเฮา "ไม่รู้ว่าเสียวนันทำผิดอะไร สองเฮาจึงทรงลงโทษโอบนางเช่นนี้พะยะคะ"

สองเฮาแงนง "ซ้ำไม่ได้..."

"ขอทูลถามว่านางกำนัลสองคนนั้นเป็นคนของสองเฮาใช่หรือไม่"

ตอนที่สองเฮาเห็นนางกำนัลสองคนที่ถือไม้โอบแล้ว สีหน้าก็สลดไปเล็กน้อย "ใช่"

"หากไม่มีคำสั่งจากสองเฮา พวกนางจะกล้าลงโทษโดยพลการหรือ" ชิงโมเหยียนน้ำเสียงเย็นชา แม้จะพูดกับสองเฮา แต่ท่าทีของเขาก็ไม่ได้ผ่อนปรนเลยแม้แต่หน่อย

ในที่สุดสองเฮาก็โมโหขึ้นมาเช่นกัน อยู่ต่อหน้าขุนนางมากมายเช่นนี้ ชิงโมเหยียนกลับไม่ไว้หน้านางเลย "ชิงโมเหยียน นางเป็นใคร คู่ควรให้เจ้ามาคาดคั้นซ้ำเช่นนี้หรือ"

ครั้งนี้ไม่รอให้ชิงโมเหยียนตอบ สองเฮาก็กล่าวตัดบทขึ้นมาก่อน

"เด็กคนนี้เป็นลูกหลานจอมเวท ในคดีที่ว่า การชุนเทียนเพื่อช่วยชีวิตทุกคนจึงใช้พลังเวทต้องห้าม ซึ่งส่งผลต่ออายุขัย...อย่าเห็นว่านางโตเร็ว อายุขัยของนางเหลือเพียงแค่วันนี้เท่านั้น แม้แต่เราก็ยังทำใจไม่ได้"

วันหน้าเวลาอยู่ในวังก็อย่าให้นางรักษาภูระเปียบอะไรมาเลย" ฮ่องเต้
พูดพลางเหลือบมองฮองเฮาด้วยสายตาแฝงความหมายลึกซึ้ง

ฮองเฮานิ่งอึ้งไปทันใด

แม้แต่พวกท่านหญิงหลิวหยางกับคุณหนูเหียนก็ล้วนมีสีหน้า
ตื่นตกใจ

ปีศาจน้อยเคยช่วยคนของที่ว่าการชุนเทียนหรือ เหตุใดพวกนาง
จึงไม่เคยได้ยินมาก่อน

"ไม่ใช่ นางเป็นปีศาจ ฝ่าบาทอย่าถูกนางหลอกนะเพคะ!" ท่านหญิง
หลิวหยางกลับความเจ็บ รีบดีดตัวขึ้นมากล่าว

112

ท่านหญิงหลิวหยางไม่สนใจความเจ็บที่ก้นตนเองติดตัวขึ้นมาขึ้นหน้า
หูเสี่ยวฉวน

"พวกท่านอย่าถูกนางหลอกนะเพคะ นางเป็นปีศาจ วันนี้นาง
หายตัวไป คุณหนูเหนียนเห็นกับตาว่านางถูกคนจับตัวเข้าไปในคฤหาสน์
ส่วนตัวของคุณชายมู่ คุณหนูเหนียนรีบไปที่นั่นเดิมทีคิดจะไปช่วยนาง
ออกมา ใครจะรู้ว่าเกิดเรื่อง...นางต้องใช้วิชาเวทแน่นอน!"

หูเสี่ยวฉวนยื่นหน้าออกมาจากอ้อมอกของซิงโม่เหนียน อาศัย
ความสูงของเขามองลงมายังท่านหญิงหลิวหยางพลางเอ่ย "ข้าใช้วิชาเวท
ทำอะไรหรือ"

"เจ้ากลัวพูดว่าไม่ได้ทำอะไรหรือ คุณหนูเหนียนถูกเจ้าทำร้าย
จนมีสภาพเช่นนี้ เจ้ากลัวว่านางจะแต่งเข้าจวนโหว ถึงตอนนั้นได้เป็น
นายหญิง ดูแลจัดการเรื่องต่างๆ แล้วเจ้าจะกำเริบไม่ได้อีกต่อไป!"

"ข้ามีอะไรให้กำเริบไม่ได้หรือ" หูเสี่ยววั้นกะพริบดวงตาสีมรกต "ถึงแม้คุณหนูเหนียนจะแต่งเข้ามาจริงก็ดูแลจัดการได้แค่เรือนพักของคุณชายรอง หรือนางยังคิดจะไปจัดการเรือนพักของชิงโม่เหยียนด้วย"

เมื่อคำพูดนี้ออกมา ทุกคนก็เกิดความคิดขึ้นในใจ โดยเฉพาะพวกสตรีซึ่งมีความรู้สึกไวต่อเรื่องเหล่านี้เป็นพิเศษ

ก่อนหน้านั้นพวกนางรู้สึกเสียตายแทนคุณหนูเหนียน สงสารที่นางเจอเรื่องเลวร้าย ตอนนีพอได้ยินหูเสี่ยววั้นพูดเช่นนี้ พวกนางจึงรู้สึกถึงความผิดปกติต่างๆ

คุณหนูเหนียนจะแต่งกับคุณชายรองจวนโหว ไม่เกี่ยวอะไรกับชิงโม่เหยียน หูเสี่ยววั้นเป็นเด็กที่ชิงโม่เหยียนรับเลี้ยง ถึงแม้จะอยู่ในจวนโหวก็อยู่ข้างกายชิงโม่เหยียน คุณหนูเหนียนไม่มีทางไปยุ่งเกี่ยวกับนางได้เลย

เมื่อเป็นเช่นนี้สิ่งที่ท่านหญิงหลิวหยางพูดเมื่อครู่ ที่ว่าหูเสี่ยววั้นกลัวคุณหนูเหนียนจะแต่งเข้าจวนจึงจงใจวางแผนให้ร้ายก็ไม่สมเหตุผลเสียแล้ว

"พูดไปก็จริง แม้วารองตุลาการจะยังไม่แต่งงาน ก็ไม่ต้องให้น้องสะใภ้ที่เพิ่งแต่งเข้าจวนมาจัดการเรือนพักให้หอรกกระมัง" ในกลุ่มคนมีเสียงวิจารณ์ดังขึ้นเรื่อยๆ

คุณหนูเหนียนกำสับนิ้วแน่นจนทำให้เล็บนิ้วก้อยหักเลยทีเดียวนางพูดเสียงสั้นว่า "ท่านหญิง ขอร้องท่านอย่าพูดอีกเลย เรื่องนี้ผ่านไปแล้ว ข้าถอนหมั้นกับจวนโหวแล้ว แต่งเข้าไปไม่ได้อีก"

ท่านหญิงหลิวหยางในตอนนีกำลังโกรธมาก จะสนใจได้อย่างไรว่า

คุณหนูเหนียนจะพูดอะไร นางยังคงถามหรือเสี่ยววันต่อไป "เจ้ากล้าพูดว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับเจ้าแม่แต่น้อยหรือ"

หรือเสี่ยววันเหมือนลั้งเลใจขยับตัวเข้าไปในอ้อมกอดของชิงโม่เหยียน "อันที่จริง...คุณหนูเหนียนกับคุณชายมู่ก็ไม่ได้ทำอะไรกันนี่นา..."

คุณหนูเหนียนงยหน้าขึ้นมาทันใด "เจ้าว่าอะไรนะ!"

หรือเสี่ยววันนินว่น้ำอย่างน่าสงสารมองคุณหนูเหนียน "เจ้าถามข้าทำไม ตัวเจ้าเองถูกแตะต้องหรือไม่จะไม่รู้เลยหรือ หรือว่าเดิมทีเจ้าไม่คิดจะแต่งงานกับคุณชายรองของพวกเรา ดังนั้นจึงได้เอาคุณชายมู่มาเป็นข้ออ้าง"

คุณหนูเหนียนรู้สึกว่ภาพตรงหน้ามืดดำ ทั้งที่ถูกคนทำลายชื่อเสียง มีทุกข์แต่ยากจะพูดได้ ตอนนั้นก็กลับถูกอีกฝ่ายยื้อจนมาแว้งกัด บอกว่านางเป็นฝ่ายอยากจะถอนหมั้นก่อน

"ทั้งที่เจ้ารู้ความจริงแล้วเหตุใดจึงไม่รีบพูด!" ท่านหญิงหลิวหยางตะโกนถาม

"เพราะ...เพราะว่า..." หรือเสี่ยววันงยหน้าขึ้นมามองชิงโม่เหยียนอย่างหวาดกลัว "ข้าพูดความจริงได้หรือไม่"

ชิงโม่เหยียนขมวดคิ้ว เขาไม่รู้ว่าเจ้าตัวเล็กมีแผนการอะไร เรื่องคุณหนูเหนียน 'เสียตัว' เป็นการจัดฉาของเขา ตอนนี้เจ้าตัวเล็กกลับล้มแผนก่อนหน้าี่ของเขาสิ้น ไม่รู้ว่านางคิดจะทำอะไรต่อ

"ในเมื่อเจ้าอยากพูดก็พูดสิ" อย่างไรก็ตามเสียเกิดเรื่องขึ้นเขาก็ช่วยรับแทนนางได้

หรือเสี่ยววันพูดอย่างจริงจัง "อันที่จริง...คนที่ทำลายความบริสุทธิ์

ของคุณหนูเหนียนคือหมาดำตัวหนึ่งที่ข้าเลี้ยงเอาไว้"

ใบหน้าหล่อเหลาของซิงไม่เหนียนแข็งค้างไปในทันที เขาพยายาม
เกร็งมุมปาก ผู้อื่นดูไปแล้วเหมือนใบหน้าไร้ความรู้สึก แต่มีเพียงเขา
เท่านั้นที่รู้ว่าต้องเสียแรงมากเพียงใดจึงจะกลืนหัวเราะเอาไว้ได้

คุณหนูเหนียนสองตาเบิกโต ผ่านไปพักใหญ่ยังดึงสติคืนมาไม่ได้
ในกลุ่มคนไม่รู้ว่าคุณหนูท่านใดอดกลั้นไว้ไม่อยู่ พนเสียงหัวเราะ
พรวดออกมา

เมื่อมีคนนำคนอื่นๆ ล้วนกลืนต่อไปไม่ไหว พวกเขากันปิดปากหัวเราะร่วน

"จะ...เจ้า...เจ้าพูดอะไร" คุณหนูเหนียนร้องเสียงหลง

"วันนั้นนางถูกหมาดำที่ข้าเลี้ยงเอาไว้กัดแล้ว...ตอนนั้นมีคน
จำนวนไม่น้อยเห็นกรรมัง" หูเสี้ยวหันมองไปทางซิงไม่เหนียน

ซิงไม่เหนียนฉีกมุมปากยิ้มพลางพยักหน้า

ทุกคนหัวเราะเสียงดังยิ่งกว่าเดิม

แท้จริงแล้วจะมีสักกี่คนที่เชื่อว่าหมาดำตัวหนึ่งจะทำให้คุณหนูเหนียน
แปดเปื้อนได้ แต่แบบนี้ทุกคนก็ยิ่งเชื่อว่าหูเสี้ยวนั่นเป็นผู้บริสุทธิ์ หาก
ไม่ใช่อย่างนั้น เหตุใดตั้งแต่เกิดเรื่องมาคุณหนูเหนียนล้วนไม่เคยอธิบาย
อะไรให้คนอื่นฟัง

คุณหนูเหนียนในตอนนี้อารมณ์กับตกลงไปในเหวลึก

ยามนี้แม้แต่ฮ่องเต้ยังทนไม่ไหวหัวเราะออกมา

พอเห็นฮ่องเต้หัวเราะแล้ว คราวนี้ทุกคนก็ทนต่อไปไม่ได้อีก แม้แต่
ขันทีกับนางกำนัลก็ฝืนรอยยิ้มที่มุมปากไม่ไหวเช่นกัน

"นี่มันเรื่องอะไรกัน ร้องตุลาการ เจ้ามาเล่าให้เราฟังที" ฮ่องเต้หัวเราะ

พอแล้วก็เอ่ยปากพูด

ซึ่งไม่เหยียนจึงเล่าเรื่องในตอนนั้นคร่าวๆ หนึ่งรอบ

"ที่แท้เป็นเรื่องเข้าใจผิดกัน" ฮองเต้หัวเราะส่ายหน้า "แต่คุณชายของอัครเสนาบดีฝ่ายซ้ายควรจะสงบเสงี่ยมเสียบ้าง เรื่องนี้ถือเป็นการสั่งสอนก็แล้วกัน"

สิ้นเสียงพูดของเขา คุณหนูเหยียนก็คุกเข่าลงบนพื้น ปิดหน้าร้องไห้โฮ

ถึงแม้จะพิสูจน์ได้ว่านางไม่ถูกคุณชายมู่พรากพรหมจรรย์ไป แต่ตอนนี้นางกลายเป็นตัวตลกไปแล้ว

ฮองเฮาเห็นฮองเต้อารมณ์ดีก็โล่งอก จึงพูดกับคุณหนูเหยียนว่า "ในเมื่อเรื่องนี้อธิบายชัดเจนแล้วเจ้าก็อย่าเสียใจไปอีกเลย ลูกขึ้นเถอะ"

คุณหนูเหยียนยังคงคุกเข่าไม่ยอมลุกขึ้น นางเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย เผยให้เห็นใบหน้าเล็กที่เต็มไปด้วยน้ำตา "หม่อมฉันได้รับความอับอายเพียงนี้จะมีหน้ามีชีวิตบนโลกนี้ได้อย่างไร ขอฮองเฮาทรงเป็นธุระให้หม่อมฉันตายเถอะเพคะ"

คุณหนูเหยียนร้องไห้ น้ำตาราวสายฝน ทำให้คนจำนวนไม่น้อยรู้สึกเห็นใจขึ้นมา

"ในเมื่อเป็นเรื่องเข้าใจผิด รองตุลาการก็ควรจะให้คำชี้แจงเรื่องนี้แก่คุณหนูเหยียนสักหน่อยนะ" มีคนเสนอตัวเป็นผู้ไกลเกลี่ย

ซึ่งไม่เหยียนแหวดตาเป็นประกาย "ในเมื่อคุณหนูเหยียนรู้สึกว่าได้ได้รับความอับอาย ก็ให้นางเข้าวัดตามที่นางหวังไว้ด้วยเถิด"

คุณหนูเหยียนหน้าซีดขาวในทันที สิ่งที่นางต้องการไม่ใช่คำชี้แจง

เช่นนี้ ให้ออกบวชหรือ ไม่มีทาง นางไม่ไปอยู่ในสถานที่แบบนั้นหรอก!

หูลีเยวนั้นเห็นคุณหนูเหนียนร้องไห้หนักยิ่งขึ้น จึงดึงเสื้อของ ซิงไม่เหยียน "นางดูเหมือนไม่ยอมออกบวชนะ ข้าคิดว่านางคงอยาก แต่งงาน พวกเราช่วยนางหาคู่ครองที่ดีกันเถอะ"

ซิงไม่เหยียนยกมูมปากขึ้น

คุณหนูเหนียนลอบทำอะไรเจ้าตัวเล็ก เขารู้้อย่างละเอียด เขา เชื่อว่าเจ้าตัวเล็กก็ไม่ใช่คนลึมนบุญคุณความแค้นของอีกฝ่ายง่ายตาย เช่นนั้น

หูลีเยวนั้นหันไปพูดกับฮองเต้ว่า "ท่านปู่ฮองเต้ ท่านช่วยพระราชทาน สมรสให้นางสักหน่อยเถอะ ให้นางแต่งงานกับหมาดำของข้าก็แล้วกัน"

หากจะบอกว่าความรู้สึกของคุณหนูเหนียนเมื่อครู่คือสิ้นหวัง พอได้ยิน คำพูดนี้แล้ว นางนี่ก็อยากจะทำเอาหัวฟงชนต้นไม้ให้ตายตรงนั้นเสียเลย

หูลีเยวนั้นพูดอย่างจริงจังมากต่อไปว่า "เสียความบริสุทธิ์ให้ใคร ก็ต้องแต่งงานกับคนนั้น...ควรเป็นเช่นนี้ไม่ใช่หรือ เจ้าหมาโง่ของข้าแม้จะโง่ ไปนิด แต่มันน่ารักมาก และมันก็มีอายุได้แค่สิบกว่าปี หลังจากมันตาย เจ้าก็แต่งงานใหม่ได้ มีอะไรไม่ดีเล่า"

ฮองเต้ทนไม่ไหวอีกต่อไป เหยหน้าหัวเราะเสียงดังออกมา

ทุกคนเห็นฮองเต้รวมทั้งสองเฮาหัวเราะ จึงพากันหัวเราะตามไปด้วย คุณหนูเหนียนสีหน้าราวกับคนตาย หมอบบนพื้นร้องไห้โฮอีกครา ซิงไม่เหยียนเลิกคิ้ว เจ้าตัวเล็กนับวันจะรับมือได้ยากขึ้นแล้ว แต่นางที่เป็นเช่นนี้ทำให้เขาชอบมาก

ดีมาก คนของเขาต้องเป็นเช่นนี้ ถูกรังแกแล้วต้องหาวิธีเอาคืนให้ได้

113

ฮ่องเต้อยู่ในตำแหน่งมานานหลายปี ไม่เคยเจอเรื่องพระราชทาน
สมรสให้สุนัขตัวหนึ่งมาก่อน

โดยเฉพาะอย่างยิ่งความคิดนี้มาจากเด็กหญิงที่น่ารักมากผู้หนึ่ง
ซึ่งยามนี้นางกำลังถูกขังไม่เหยียนอุ้มเอาไว้ ดวงตาโตสีเขียววันนั้นส่องประกาย
ดูเหมือนแมวน้อยที่น่ารัก

แต่สุดท้ายการพระราชทานสมรสครั้งนี้กลับจบลงด้วยการที่
คุณหนูเหียนหมดสติไป

จากนั้นฮ่องเฮาเรียกนางกำนัลสองคนมาสอบถามเรื่องการโบาย
หรือเสียวนั้นเมื่อครู่

แม้แต่ฮ่องเต้ยังให้ความสำคัญกับเด็กคนนี้ ฮ่องเฮาย่อมไม่จำเป็นต้อง
ต้องหาความยุ่งยากให้ตนเอง เลือกที่จะดำเนินท่านหญิงหลิวหยางผู้เป็น
หลานสาวไปยกใหญ่

ท่านหญิงหลิวหยางเจ็บกันจนทนไม่ไหว ก่อนจะล้มหมดสติไป
 สองเฮาตกใจ รีบส่งคนไปเชิญหมอลหวงมา
 ซิงไม่เหยียนก็หาข้ออ้าง นำหฺรูเสี่ยวนั้ไปรักษาตัวที่ตําหนักด้านข้าง
 หฺรูเสี่ยวนั้แม้จะถูกโบย แต่คนที่บาดเจ็บแทนนางกลับเป็น
 ท่านหญิงหลิวหยาง ดังนั้นซิงไม่เหยียนจึงให้หมอลหวงจัดซื้อฝั้งยาทา
 ภายนอกให้เพียงเท่านั้นก็เสร็จเรื่อง

หฺรูเสี่ยวนั้กำลังอยู่บนเตียงอย่างมีความสุข

"ซิงไม่เหยียน เจ้าดีใจหรือไม่" หฺรูเสี่ยวนั้หัวเราะคิกคัก

"ทำเรื่องเลวร้ายแล้วดีใจเช่นนี้เซี่ยวหรือ" ซิงไม่เหยียนบีบปลายจมูก
 ของนางอย่างจนใจ

"พวกนางรังแกข้าก่อนนี้" หฺรูเสี่ยวนั้ยังปาก ตอนแรกนางรับปาก
 ซิงไม่เหยียนว่าจะไม่ก่อเรื่อง แต่ผู้อื่นมารังแกนาง นางยอมไม่ทนเด็ดขาด

"อย่างไรเสียข้าก็ทำเรื่องเลวร้ายไปแล้ว ก็แล้วแต่ท่านเถอะ" นาง
 ไม่รู้สึกจะทำผิดอะไร "กั้นของท่านหญิงหลิวหยางคงถูกตีจนแตกแล้ว"

"อีกครู่ตอนเปิดงานสองเฮาต้องถามถึงเรื่องนี้ เจ้าคิดจะอธิบาย
 อย่างไร" ซิงไม่เหยียนถาม

หฺรูเสี่ยวนั้หน้าตาลง ขยับเข้าไปกระซิบข้างหูซิงไม่เหยียน

ซิงไม่เหยียนตะลึงไปเล็กน้อย มองไปทางนางด้วยสีหน้าเคร่งเครียด
 "เจ้าตัดใจได้หรือ"

"ก็ทำได้เพียงเท่านี้" หฺรูเสี่ยวนั้เปิดคอเสื้อตนเอง เผยให้เห็นด้ายแดง
 เส้นหนึ่งข้างใน

ถึงแม้ร่างกายนางจะเป็นเด็กสิบขวบ ทว่าผิวยังมีความนุ่มนวลและ

เนียนลื่นอย่างเด็กเล็ก โดยเฉพาะกลิ่นชะมดเซ็ดที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด เมื่อคอเสื้อเปิดออก กลิ่นชะมดเซ็ดก็กระจายออกมา ลอยเข้าจมูกของ ชิงโมเหียน

แต่เจ้าตัวเล็กกลับไม่รู้สึกรสตัว นางกำลังก้มลงหายันต์แทนตัวที่ทำจากไม้ฟางแผ่นนั้น มือหนึ่งแหวกคอเสื้อมองเข้าไปข้างใน

ชิงโมเหียนนกดมือนาง แล้วใช้แขนเสื้อพันตัวนางเอาไว้

หูเสี่ยวฉานงยหน้าขึ้นมองเขาอย่างแปลกใจ "ท่านทำอะไร"

"เจ้าทำอะไร บุตรีสูงศักดิ์บ้านใดเป็นเหมือนเจ้าบ้าง มารยาทสักนิด ก็ไม่มี"

หูเสี่ยวฉานงยหน้าไม่พอใจ "เดิมทีข้าก็ไม่ใช่บุตรีสูงศักดิ์อะไรอยู่แล้ว"

ชิงโมเหียนพูดอะไรไม่ออก ถูกต้อง นางเป็นเพียงชะมดเซ็ดตัวหนึ่ง เหตุใดเขาจึงหัวเสีย มาพูดเรื่องมารยาทกับนางได้

เขาใช้แขนเสื้อพันตัวคนตัวเล็กในอ้อมกอดไว้แน่น ไม่รู้ว่าตอนนี้ ควรจะทำอย่างไรดี

นางไม่รู้จักระวังป้องกันบุรุษบ้างหรือ ยิ่งกล้ามาดึงเสื้อผ้าต่อหน้า เขาก็...

หูเสี่ยวฉานงยกะพริบตาอย่างไม่เข้าใจ "ปล่อยข้าได้หรือไม่ แบบนี้ ร้อนมาก"

ชิงโมเหียนมูมปากกระตุก เขาอยากจะอบรมสั่งสอนนางสักหน่อย แต่คำพูดมาถึงริมฝีปากกลับหยุดไป เพราะหากบอกนางในสิ่งเหล่านี้ วันหน้าหากนางเริ่มระวังป้องกันเขาขึ้นมาจะทำอย่างไร

เมื่อคิดดูแล้ว ชิงโมเหียนตัดสินใจให้นางรักษาสภาพในตอนนี

อย่างไรเสียมีเขาจับตาดูอยู่ หากใครกล้าคิดอะไรกับเจ้าตัวเล็กล่ะก็...หึ!

หูเสี่ยวฉวนสังเกตเห็นว่าในแวตตาซิงโมเหียนฉายไอสังหาร
ก็หดคอกอย่างหวาดหวั่น ไม่กล้าพูดเรื่องให้เขาปล่อยนางอีก

ใครจะรู้ว่าซิงโมเหียนไม่พอใจเรื่องอะไรอีก อย่างไรเสียเขาก็
เป็นนาย ตัวนางเองเป็นเพียง 'สัตว์เลี้ยง' เท่านั้น อย่าลวงเกินเขาจะดีกว่า
นางคิดเช่นนั้น จึงนั่งนิ่งไม่ขยับและปล่อยให้เขาถอดไว้

ซิงโมเหียนรับรู้ถึงความเจ็บและโอดอ่อนของคนตัวเล็กในอ้อมอก
จึงได้คลายมืออย่างพอใจ แล้วช่วยจัดเสื้อผ้าให้นาง

ในตอนนี้อ่งซ่างนอกก็มีขันที่พูดขึ้นว่า "งานเลี้ยงในวังเริ่มขึ้นแล้ว
ฝ่าบาททรงเชิญรองตุลาการมารับ"

ซิงโมเหียนจัดชุดขุนนางของตนเองดีแล้วก็พาหูเสี่ยวฉวนออกจาก
ตำหนักด้านข้าง เข้าไปในตำหนักใหญ่ทันที

ในตอนนีไทเฮามาถึงแล้ว ฮ่องเต้กับฮองเฮาล้วนอยู่ข้างกาย
เหล่าขุนนางทยอยกันมอบของขวัญและพุดถ้อยคำมงคล

ฮ่องเต้เห็นซิงโมเหียนเข้ามาก็กวักมือเรียก "รองตุลาการมาทางนี้สิ"

ซิงโมเหียนพาหูเสี่ยวฉวนเดินมา นางคิดถึงคำมงคลเข้าใจได้ยาก
เหล่านั้นที่ซิงโมเหียนเคยให้ท่องในอดีต หลังจากค่านับแล้วก็เริ่มท่อง
ออกมาอย่างยากลำบากทันใด

ความจริงก็แค่คำมงคลตามมารยาททั่วไป แต่หูเสี่ยวฉวนพุดด้วย
เสียงเด็ก คนฟังแล้วเหมือนถ้อยคำอาบด้วยน้ำผึ้ง หวานเข้าไปถึงหัวใจ
เลยทีเดียว

ฮ่องเต้หัวเราะมองดูหูเสี่ยวฉวนท่องคำมงคล สูดหายใจแม้แต่ไทเฮา

ก็กลืนหัวเราะไว้ไม่อยู่เช่นกัน

"ช่างเถอะๆ เข้าได้คำมกคลเหล่านี้พอแล้ว อย่าลำบากเด็กคนนี้อีกเลย"

หฐเสี่ยวนันฟังคำพูดนี้แล้วก็ถอนหายใจยาวออกมาทันที พุดบ่นแผ่วเบาว่า "เป็นเพราะชิงโม่เหยียน...จะให้หม่อมฉันท่องเที่ยวให้ได้..."

ไม่เคยมีใครกล้าพูดตามตรงเช่นนี้ต่อหน้าไทเฮามาก่อน ไทเฮาพูดด้วยรอยยิ้มว่า "มิน่าล่ะฮ่องเต้มักจะพูดถึงเจ้าตัวเล็กอย่างเจ้าต่อหน้าข้าตลอด ดูแล้วน่ารักมากจริงๆ ลำบากรองตุลาการแล้ว ยังไม่ได้แต่งงานก็ต้องมาเลี้ยงเด็ก และยังเลี้ยงได้ดีเช่นนี้อีกด้วย"

เมื่อได้รับคำชมจากไทเฮาแล้วชิงโม่เหยียนยังคงมีสีหน้าเป็นปกติ ประสานมืออวยพรไทเฮาก่อน จากนั้นก็ให้คนมอบของขวัญ

แท้จริงแล้วของขวัญวันเกิดทุกปีก็มีไม่เหมือนกัน ส่วนใหญ่จะเป็นไปตามความชอบของไทเฮา คือของจำพวกพุทธคัมภีร์และบทสวดต่างๆ

ไทเฮามองแวบเดียวก็โบกมือ สั่งให้นางกำนัลข้างกายเก็บของขวัญไปก่อนจะเอ่ยถามขึ้นว่า "เจ้าตัวเล็กไม่ได้เตรียมของขวัญอะไรมามอบให้ข้าบ้างหรือ"

คำพูดนี้ที่เล่นทีจริง เป็นถึงไทเฮานางจะขาดของมีค่าได้อย่างไร

"มีเพคะ" หฐเสี่ยวนันพยักหน้าอย่างแรง "แต่ว่า..."

"แต่ว่าอะไรหรือ"

"ของขวัญของหม่อมฉันเป็นของที่หม่อมฉันทำเอง...ไม่มีค่าไม่มีราคา เช่นของผู้อื่น"

ฮ่องเต้พูดอย่างสงสัยว่า "เป็นของอะไร เอาออกมาให้เราดูสักหน่อย"

หูลีเยว่นั้นหยิบแผ่นไม้เล็กแผ่นหนึ่งออกมาจากในเสื้ออย่าง
ระมัดระวัง บนนั้นสลักลายประหลาดเอาไว้ บนป้ายยังผูกด้ายแดงไว้
เส้นหนึ่ง...เป็นของที่ไม่มีค่าเลยจริงๆ

สองเฮาขยับปาก แท้จริงแล้วนางอยากถามหูลีเยว่นั้นเหลือเกินว่า
นางใช้วิธีอะไรถึงทำให้กันของท่านหญิงหลิวหยางเป็นรอยเหมือนถูก
ไม้โบยอย่างนั้น

"นี่อะไร" สองเต้เอาแผ่นไม้ขึ้นมาดู

"นี่คือยันต์แทนตัวเพคะ" หูลีเยว่นั้นพูด "หม่อมฉันทำเองกับมือ
พกติดตัวไว้ป้องกันอันตรายได้"

"เอ่? มหัทศวรรษเช่นนี้เขี้ยวหรือ" สองเต้ไม่เชื่ออย่างเห็นได้ชัด

"จริงเพคะ" หูลีเยว่นั้นพูดกับไทเฮาว่า "ขอเพียงพกมันติดตัว แม้จะมี
คนโบยกันก็ไม่ต้องกลัว ยันต์แทนตัวจะช่วยแก้ไขภัยร้าย เหมือนวันนี้
ที่หม่อมฉันถูกท่านหญิงหลิวหยางโบย แต่คนที่เจ็บกลับเป็นนาง"

สองเฮาถึงกับตกตะลึง

ไทเฮายังไม่รู้เรื่องนี้ จึงมองไปทางสองเฮาก่อนจะเอ่ยถาม "ท่านหญิง
หลิวหยางบาดเจ็บจริงหรือ"

สองเฮาทำได้เพียงพยักหน้าเล่าเรื่องนี้ออกมาพลางพูดอย่าง
เศร้าสลดว่า "แม้จะททายาแล้วแต่ก็ยังลุกจากเตียงไม่ได้เพคะ"

"มีของมหัทศวรรษเช่นนี้อยู่ด้วยหรือ เจ้าคงไม่ได้ทำเพียงแผ่นเดียว
ใช่หรือไม่" สองเต้เห็นไทเฮาพลิกดูยันต์แทนตัวอย่างสนใจ ในใจก็รู้สึก
อิจฉาขึ้นมาเล็กน้อย

"หม่อมฉันทำไว้สองแผ่น" หูลีเยว่นั้นพูดตามจริง "แต่อีกแผ่นหนึ่ง

มอบให้ซึ่งไม่เหยียนแล้ว เพราะบนนั้นมีชื่อของเธอ ดังนั้นจึงมอบให้คนอื่นต่อไม่ได้"

ได้ฟังคำพูดนี้แล้ว ภายในตำหนักใหญ่ก็เงียบสงัด

มีคนไม่น้อยที่เมื่อครู่ยังอิจฉาที่เด็กหญิงคนนี้โชคดีได้รับความเอ็นดูจากไทเฮา ในตอนนี้ก็พากันแสดงท่าทางดีใจกับความทุกข์ของคนอื่น

มีของดีแต่กลับไม่มอบให้ฮ่องเต้ก่อน เห็นที่เส้นทางขุนนางของรองตุลาการคงถึงจุดจบแล้ว

114

ภายในตำหนักใหญ่เจียบสนิท
ทุกคนล้วนเงยหน้าขึ้นจ้องไปยังคนตัวเล็กอวบอ้วนที่ยืนอยู่ตรงหน้า
ฮ้องเต้กับไทเฮา

ฮ้องเต้มองสำรวจหูลีเยวหนั้น "ถ้าเราอยากได้ยันต์แทนตัวของ
ซิงโมเหยียนแผ่นนั้น เจ้าจะอย่างไร"

ไม่ว่าจะเป็นใคร สำหรับคำถามนี้ทำได้เพียงเลือกที่จะมอบของในมือ
ให้ไปอย่างน้อยน้อม

ซิงโมเหยียนยืนเงียบๆ อยู่ตรงนั้น ทั้งไม่ได้มอบยันต์แทนตัวออกมาเอง
และไม่ได้เอ่ยปากอธิบาย

หูลีเยวหนั้นกะพริบดวงตาโต เอียงหัวเหมือนกำลังครุ่นคิดคำถามนี้
อย่างจริงจัง "ท่านปู่ฮ้องเต้อยากได้ยันต์แทนตัวหรือ"

"ใช่"

ทุกคนสังเกตเห็นถึงคำเรียกที่อุกอาจเกินขอบเขตของเด็กคนนี้แล้ว แต่สำหรับฮ่องเต้กลับไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองใด

หลายครั้งที่ฮ่องเต้อ้าปากอยากจะพูดเตือนฮ่องเต้ แต่ฮ่องเต้ไม่ได้มองมาที่นางเลย

"เรื่องนี้ยากอยู่บ้าง" หูเสี่ยวฉวนนั้นลู่ปลายคางเล็ก "ถ้าท่านปู่ฮ่องเต้ไม่รีบ หม่อมฉันทำให้ท่านใหม่อีกแผ่นได้ แต่ของชิงโมเหยียนมอบให้คนอื่นต่อไม่ได้"

"เราเป็นฮ่องเต้ เจ้าก็ให้ไม่ได้หรือ"

หูเสี่ยวฉวนส่ายหน้า ดูเหมือนไม่เห็นสีหน้าเคร่งเครียดของฮ่องเต้เลย "ข้างกายท่านปู่ฮ่องเต้มีคนคุ้มครองมากมายแบบนั้น และทุกคนก็เคารพยำเกรงท่าน แต่ชิงโมเหยียนไม่เหมือนกัน ตอนเขาไปทำงานมักจะเจออันตรายบ่อยครั้ง มีหลายคราที่เกือบจะเอาชีวิตไปทิ้ง ถ้าไม่มีเขาแล้ว ข้าก็ไม่มีบ้านอยู่ ดังนั้นยันต์แผ่นนั้นมอบให้ใครไม่ได้"

ได้ยินคำพูดนี้แล้ว แม้แต่ไทเฮาก็มีสีหน้าเสียดยางเช่นกัน "ช่างเถอะก็แค่เด็กที่มีทุกขเพราะไม่มีบ้าน วันนี้ฮ่องเต้ก็อย่าทำให้เด็กคนนี้ลำบากใจเลย"

ฮ่องเต้ยิ้มอย่างเก้อเขิน "เราก็แค่อยากแก้งนางเท่านั้น... ช่วงนี้ชิงโมเหยียนทำงานลำบาก ใครมานี่ที ยกเก้าอี้ให้รองตุลาการ"

หนึ่งประโยคนี้ของฮ่องเต้ ทำให้ตำแหน่งของชิงโมเหยียนย้ายมาอยู่ข้างหน้าทันที

หูเสี่ยวฉวนก็พลอยได้ดีตามไปด้วย

งานชมจันทร์และงานฉลองวันคล้ายวันประสูติของไทเฮาจัดไว้

ด้วยกัน บรรยากาศสดชื่นขึ้นมาในทันใด

คนจำนวนไม่น้อยล้วนแอบมองสำรวจซิงไม่เหยียนกับหรูเสี่ยวนัน

"รองตุลาการโชคดีจริง คำพูดของเด็กคนนั้นกลับทำให้ได้รับ
พระมหากุณาเช่นนี้"

"ครั้งหน้าคงไม่โชคดีเช่นนี้แล้ว"

ในราชสำนักมีความเปลี่ยนแปลงมากมาย ไม่แน่ว่าคำพูดประโยคใด
อาจจะทำให้หวัหหลุดจากปากก็ได้

ไทเฮาอายุมากแล้ว นั่งเพียงหนึ่งชั่วโมงก็รู้สึกเหนื่อย จึงนำคน
กลับตำหนักไปพักก่อน

สองเฮาตามไทเฮาออกไปด้วย จากนั้นก็หาข้ออ้างไม่ออกมา
ร่วมงานอีก

ข้างกายฮ่องเต้มีเพียงขุนนางคนสำคัญไม่กี่คนคอยอยู่ด้วย ดังนั้น
จึงไม่ได้สนใจทางด้านหรูเสี่ยวนัน นางกินอาหารอร่อยทุกอย่างจนครบ
หนึ่งรอบ แล้วลูปท้องน้อยๆ ของตนเองด้วยความพอใจ

"เสี่ยวนัน"

นางได้ยืนข้างหลังมีคนเรียกชื่อของนาง พอหันหน้าไปก็เห็น
อวีเฟิงหวายกชายกระโปรงวิ่งเข้ามาด้วยท่าทางร้อนใจ

หรูเสี่ยวนันยามที่เห็นใบหน้าดังลมเมืองของอวีเฟิงหวาก็แอบ
โอดครวญอยู่ในใจทุกครั้งว่าเจ้าคนนี้น่าดูแบบนี้ สวรรค์ไม่มีตาแท้ๆ
วันหน้าเห็นที่คงไม่มีสตรีใดกล้าแต่งงานกับเขาแล้ว

ใครจะยอมแต่งงานกับบุรุษที่หน้าตาดูดีกว่าตนเองเป็นหมิ่นเท่ากัน

"เสี่ยวนัน ข้าตามหาเจ้าอยู่" อวีเฟิงหวาพูดเสียงเบา ด้านหลังเขา

มีนางกำนัลติดตามมาสองคน ดูแล้วท่าทางเคร่งเครียด เห็นได้ว่าพวกนาง
ไม่ยินดีนักที่จะให้อวีเฟิงหวาวิ่งมาทางนี้

อวีเฟิงหวามีสีหน้าขมขื่น ซึ่ไปทางด้านหลังอย่างจงใจ

หฺรูเสี่ยวนันกระโดดลงจากเก้าอี้ในทันที นางกระตุกเสื้อของ
ชิงโมเหยียนแล้วพูดเสียงเบาว่า "ข้าอยากออกไปสูดอากาศกับองค์แปด...
ช่วยข้าแยกนางกำนัลที่เดินตามเราออกไปได้หรือไม่"

ชิงโมเหยียนมองอวีเฟิงหวาแวบหนึ่งและล้งเลไปชั่วครู่

องค์แปดไม่ได้รับความโปรดปรานจากฮ่องเต้ แม้วันนี้จะเป็น
วันคล้ายวันประสูติของไทเฮาก็ยังไม่มีโอกาสได้เข้าร่วมเลย อีกทั้งข้างกาย
ยังมีคนคอยจับตาดูอยู่ตลอดเวลาอีกด้วย

แต่เมื่อชิงโมเหยียนเห็นสายตารอคอยความหวังของหฺรูเสี่ยวนันแล้ว
จึงพยักหน้า "ไปเถอะ แต่อย่าไปไกล"

หฺรูเสี่ยวนันดึงมืออวีเฟิงหวาวิ่งไปทันที นางกำนัลข้างหลังรีบร้อน
จะตามไป

ชิงโมเหยียนมองนางกำนัลสองคนนั้น แล้วจึงลอบกระดิกนิ้วเรียก
ขันทีข้างกายมาสั่งการเสียงเบาหลายประโยค จากนั้นขันทีก็หายออกไป
จากตำหนักใหญ่

ภายในวังหลวง ใครจะไม่วางหูตาของตนเองไว้บ้าง

อวีเฟิงหวาถูกหฺรูเสี่ยวนันจูงมือวิ่งมาระยะทางหนึ่ง ทั้งสองหลบ
เข้าไปหลังภูเขาค้ำองในสวน

เสียงฝีเท้าของนางกำนัลใกล้เข้ามาทุกที ที่นี่คือสวนของไทเฮา
พวกนางไม่กล้าตะโกนเรียกเสียงดัง ทำได้เพียงตามหาเงาร่างของ

อวีเฟิงหวาไปอย่างเสียบๆ

ในตอนนี้องบบนทางเดินเล็กด้านข้างก็มีชั้นที่คนหนึ่งเดินมาพร้อม ตะคอกเสียงเข้ม "ใครนะ!"

นางก้านัลทั้งสองตกใจจนรีบหยุดฝีเท้า

"พวกเจ้าเป็นคนตำหนักโต ที่แห่งนี้บุกรุกเข้ามาส่งเดชไม่ได้" ชั้นที่ผู้นี้ ดูแล้วมีอำนาจมาก

นางก้านัลทั้งสองแม้จะหวาดกลัวก็ยังจำต้องสอบถามอีกฝ่ายว่า เห็นเด็กสองคนหรือไม่

ชั้นที่ยกนิ้วชี้ขึ้นชี้ "พวกเขาไปทางนั้นแล้ว"

นางก้านัลเอ่ยขอบคุณ แล้วรีบเดินไกลออกไป

ชั้นที่หันไปมองสถานที่ที่พวกเขาซ่อนตัวสักครู่ ก็หมุนตัวเดินจากไป เช่นกัน

หูลูเสี่ยวฉวนผ่อนหายใจยาว ก่อนจะดึงอวีเฟิงหวาให้นั่งบนภูเขาจำลอง "พูดมาเถอะ มาหาข้ามีเรื่องอะไร"

อวีเฟิงหวาอ้อๆ อึ้งๆ ไปเล็กน้อยก่อนจะเอ่ย "ข้าอยากถามเจ้า สักหน่อย... ร่างกายของสตรีภูทิวบุรุษเห็นแล้วจะแต่งออกไปไม่ได้อีก ไซ่หรือไม่"

หูลูเสี่ยวฉวนก่อกลอกตา "ร่างกายเจ้าถูกคนอื่นเห็นเข้าหรือไร"

เจ้าเด็กนี่คงไม่คิดว่าตัวเองเป็นหญิงจริงๆ หรอกนะ

"ไม่ใช่..." อวีเฟิงหวาพูดอย่างตื่นเต้น "ไม่ใช่ไซ่ เป็น...เป็นผู้หญิง... หลังจิ้งเขี้ยวที่อยู่ในเจดีย์ มีคีนหนึ่งข้าแอบออกมาหาเขา คิดไม่ถึงว่า เขาจะออกมาอาบน้ำพุเย็นข้างนอก"

หรุเสียวนันกลอกตาใส่เขา "เจ้านอนจนเลอะเลื่อนแล้วกระมัง เขาก็เป็นเด็กชายเช่นเจ้ามิใช่หรือ"

"ไม่ใช่...เขาไม่มีอันนั้น...ข้าเห็นแล้ว" สายตาของอวีเฟิงหวามองลงข้างล่าง

สายตาของหรุเสียวนันก็เลื่อนไปที่กลางหว่างขาทั้งสองของเขาเช่นกัน

ไม่ใช่กระมัง!

หลังจากนางเข้าใจความหมายแล้วก็แทบกระโดดจนตัวลอยขึ้น "หลังจิ้งเขี้ยวไม่มีสิ่งนั้นหรือ!"

"ไม่มี"

หรุเสียวนันรู้สึกว่าการมองโลกของนางถูกกลับตาลปัตรหมดแล้ว เด็กที่หล่อเหลาแบบนั้นกลับเป็นเด็กหญิงไปได้!

อ๊อ! นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน สวรรค์กำลังล้อเล่นอยู่หรือ ทำแบบนี้สนุกหรือไร

"ข้าเห็นเรือนร่างของ...นางแล้ว ควรจะรับผิดชอบนางใช่หรือไม่" อวีเฟิงหวาถามตามตรง

"อย่า..." หรุเสียวนันกุมขมับ "เจ้าต้องถูกนางฆ่าแน่นอน"

"นางเป็นนักบวช ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตหรอก"

"ใช่ นางไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต นางแค่รับหน้าที่ส่งเจ้าเข้าสังสารวัฏเท่านั้น"

"อย่าว่านางเช่นนี้ แท้จริงแล้ว...แท้จริงแล้วนางเป็นคนดีมาก" อวีเฟิงหวาร้อนใจ ดวงตาวุ่นหลงใหลคู่่นั้นมีน้ำตาคลอขณะมองหรุเสียวนัน

สวรรค์! อย่าใช้สายตาแบบนั้นมองข้า

หูลีเยว่นั่นชนลูก "ข้ารู้ว่านางเป็นคนดี แต่ถ้าเจ้าวิ่งไปบอกนาง
เรื่องนี้ เจ้าคิดว่านางจะรับปากแต่งให้เจ้าหรือ อีกอย่างที่นางแต่งเป็นชาย
ต้องมีเหตุผลของนางแน่นอน"

อวีเฟิงหวากัตรีมีผีปาก ผ่านไปครู่ใหญ่จึงเค้นคำพูดออกมาว่า
"ข้าต้องรับผิดชอบแน่นอน"

หูลีเยว่นั่นซ่อนตามองฟ้าอย่างสิ้นหวัง "ข้าว่าเจ้าล้มเลิกความคิด
นี้ไปดีกว่า"

ยามนี้เองหินห้าสีชิ้นหนึ่งก็ปรากฏตรงหน้านาง

อวีเฟิงหวาแกว่งหินห้าสีในมือไปมา "ขอเพียงเจ้าสอนข้าว่า
ทำอะไรจึงจะไม่ถูกนางปฏิเสธ ข้าก็จะมอบสิ่งนี้ให้เจ้า"

115

หฺรูเสียนนมองตฺห็นห้ำสี่ของอวีเพิงหฺวา หัวใจเต็งแวง "คำพุดนี้
เชื่อได้หรือ"

อวีเพิงหฺวาพยักหน้าโดยแวง "แน่อนอน"

หฺรูเสียนนแม่มริมฝีปาก ยื่นมือไปรับห็นห้ำสี่นั้นมาไว้ในมือแล้ว
เก็บไว้อย่างดี

หากเก็บห็นห้ำสี่ให้ครบจํานวนนางจึงจะรู้ว่าตนเองจะกลับไป
โลกปัจจุบันได้หรือไม่ ไม่ว่าจะสุดท้ายจะสำเร็จหรือเปล่า นางก็ต้องลองดู
เพราะนี่เป็นความหวังเดียวของนาง

หฺรูเสียนนกระดิกนิ้วให้อวีเพิงหฺวาขยับเข้ามาใกล้ "อยากจะได้ยว
สตรีอันดับแรกที่สำคัญที่สุด หน้าจะต้องด้าน!"

อวีเพิงหฺวาลูบหน้าตนเอง "แล้วมีอะไรอีก"

"ต้องทำให้เห็นว่าตัวเองลุ่มหลงอีกฝ่ายมาก เพื่อนางแล้วต่อให้เจ้า

ได้รับความเจ็บช้ำเท่าใดก็ต้องแสดงว่าไม่เป็นไร และเจ้าต้องหาวิธีพิเศษหาโอกาสบอกนางว่า 'ข้าชอบเจ้า' จำไว้ ในตอนบอกแหวตาของเจ้าต้องอ่อนโยน มีความรักลึกซึ้ง..."

หฺรูเสี่ยวนันทน์กำลังพูดอยู่ ทันใดนั้นก็เห็นดวงตางดงามนำหลงไหลของอวีเฟิงหวา

"...ช่างเถอะ ชื่อนี้เจ้าลืมไปเถอะ" ด้วยหน้าตาของเขา "ไม่ต้องไปเสแสร้งอะไรมากก็ทำให้คนหวั่นไหวได้แล้ว"

อวีเฟิงหวาฟังอย่างตั้งใจ ปากก็พูดพิมพ์ไม่หยุด เหมือนกำลังพยายามจำคำพูดเหล่านั้นของหฺรูเสี่ยวนันทน์

"ยังมีอีก ปากเจ้าต้องหวาน เรื่องนี้ข้าสอนเจ้าไม่ได้ ต้องอาศัยตัวเจ้าเอง อย่างไรก็ตามไม่ว่านางจะสวมเสื้อผ้าอะไร แต่งตัวแบบใด เจ้าต้องบอกว่าน่ารัก และจะชมหญิงอื่นสวดยต่อนางไม่ได้"

อวีเฟิงหวาพยักหน้าราวสับกระเทียม

ระหว่างที่ทั้งสองนั่งพูดคุยกันอยู่บนภูเขาจำลอง งานเลี้ยงก็จบลงอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว

ตอนซึ่งไม่เหยียนมาตามหาด้วยตนเอง ก็เห็นเด็กสองคนกำลังพูดกันอย่างสนุกสนาน เขาจึงเอ่ยเสียงเรียบว่า "กลับได้แล้ว"

อวีเฟิงหวาสีหน้าเศร้าสลด แหวตาที่มองมาทางหฺรูเสี่ยวนันทน์น่าสงสารมาก

หฺรูเสี่ยวนันทน์เห็นใจ แต่ก็จนปัญญา จำต้องกล่าวลาและตามซึ่งไม่เหยียนออกจากวังหลวง

"ซึ่งไม่เหยียน ท่านจัดคนสักคนไปอยู่ข้างกายองค์แปดได้หรือไม่"

แม้จะคุ้มครองเขาไม่ได้ เพียงแค่ส่งข่าวอะไรไปมาบ้างก็ยังดี"

ภายในรถม้า หูเสี่ยวฉวนนั้นขยับไปข้างกายซิงไม่เหยียนอย่างประจบประแจงพลางยื่นหน้าไปมองเขาตาแป๋ว

ซิงไม่เหยียนจึ่งใจบั่นหน้าหนึ่ง "ข้าเป็นขุนนาง ไม่สะดวกจะยื่นมือเข้าไปยุ่งเรื่องในวัง"

"ไม่ได้ให้ท่านยื่นมือเข้าไปยุ่ง แค่อัดคนที่เชื่อถือได้ไว้ข้างกายเขาเท่านั้น" หูเสี่ยวฉวนรีบกระตุกชายเสื้อของเขาพร้อมเอ่ย

"เขาคือองค์แปด เกี่ยวอะไรกับเจ้า"

"ข้าแค่รู้สึกว่าเขาอยู่ในวังน่าสงสาร..."

"คนน่าสงสารในวังมีมากมาย" ซิงไม่เหยียนหัวเราะเย็นชา "ชีวิตคนเหมือนต้นหญ้า ทุกวันคนที่ตายอยู่ในวังมีมากกว่าที่เจ้าคิดไว้ เจ้าจะไปยุ่งเกี่ยวกับทุกคนเลยหรือ"

หูเสี่ยวฉวนกัดนิ้ว "แต่เขาเป็นสหายของข้า"

"สหาย?" ซิงไม่เหยียนมองหน้านาง สายตาเย็นชาเหมือนอยากจะมีคนมองทะลุตัวนาง

หูเสี่ยวฉวนหดตัว "ท่านจ้องข้าแบบนี้ด้วยเหตุใดกัน"

"องค์แปดไม่ได้รับความโปรดปรานจากฮ่องเต้อย่างมาก" ซิงไม่เหยียนพูดเสียงเรียบ

"ข้ารู้"

ซิงไม่เหยียนขมวดคิ้ว เดิมทีเขาอยากจะเตือนนางไม่ให้ใกล้ชิดกับองค์แปดเกินไป ไม่เช่นนั้นจะทำให้ฮ่องเต้ไม่พอพระทัย แต่ตอนนี้ดูแล้วนางไม่เคยคิดถึงด้านนี้เลย นางคบสหายตามความพอใจของตนเอง

รู้สึกปวดหัวจริง...ซิงไม่เหยียนทอดถอนใจไร้เสียง

หูเสี่ยวฉวนันกระตุกเสื่อของเขาต่อไป "ซิงไม่เหยียน ช่วยข้าเรื่องนี้ได้หรือไม่ จัดคนแค่คนเดียว คนเดียวเท่านั้น ข้าไม่ได้ฆ่าคนวางเพลิง แค่คนเดียวก็ไม่ได้เลยหรือ..."

ซิงไม่เหยียนเห็นชุดขุนนางที่ใกล้จะถูกนางกระชากขาด มุมปากปลันกระตุก "จัดคนแค่คนเดียวหรือ"

หูเสี่ยวฉวนันพยักหน้าหงึกๆ ในดวงตาเต็มไปด้วยการรอคอยด้วยความหวัง

"ช่วยเจ้าก็รู้ว่า做不到 แต่ต้องมีข้อแลกเปลี่ยน" ซิงไม่เหยียนยกมือชี้ที่แก้มตนเอง จากนั้นก็นั่งมองนางอยู่ตรงนั้นเงียบๆ

แบบนี้หรือ! หูเสี่ยวฉวนันเบิกดวงตากลมโต

เพราะเคยมีประสบการณ์เดียวกันนี้หลายครั้ง ดังนั้นนางจึงเข้าใจความหมายของซิงไม่เหยียนทันที

ที่แท้จะให้ข้าจับท่าน ซิ หาศุขหาเลยกับข้าอีกแล้ว...

หูเสี่ยวฉวนันเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน มองสีหน้าแก่งัดทำเคร่งเครียดของซิงไม่เหยียนด้วยความกลัดกลุ้ม

แต่คิดอย่างละเอียดแล้ว หูเสี่ยวฉวนันก็กลับมาสงบนิ่งอย่างรวดเร็ว

ซิงไม่เหยียนพูดไม่ผิด เขาช่วยนางทำเรื่องนี้ไม่มีประโยชน์อะไร และการจัดวางคนในวังน่าจะเป็นเรื่องอันตรายมาก ผิดพลาดเล็กน้อยก็เกี่ยวพันถึงชีวิตคน

หูเสี่ยวฉวนันกลอกตา หรีตาลงเผยแพร่ยืมเจ้าเล่ห์

ซิงไม่เหยียนชำเลื่องมองสำรวจเจ้าตัวเล็กอยู่ตลอด เห็นตอนแรก

นางยังขัดขึ้นอยู่บ้าง แต่ก็สงบนิ่งลงอย่างรวดเร็ว

เขาลองหยั่งเชิงขีดจำกัดของนางไม่หยุด เพื่อให้นางคุ้นเคยกับการมีตัวตนอยู่ของเธอ

หูเสี่ยวฉานหลับตาลง บนร่างมีแสงขาวนวลเปล่งออกมา

ชิงโม่เหยียนเข้าใจในทันทีว่านางคิดจะทำอะไร แต่ยับยั้งไม่ทัน เด็กหญิงตรงหน้าหายไปแล้ว ทิ้งไว้เพียงเสื้อผ้ายุ่งเหยิงกองหนึ่ง

เสื้อผ้ายับ มีก้อนขนสีดำฟูฟ่องก้อนหนึ่งเผล่ออกมาจากข้างใน
ชะมดเซ็ดสีดำโตกว่าก่อนหน้านี้มากแล้ว ตัวเล็กกว่าแมวที่โตเต็มที่
เพียงเล็กน้อยเท่านั้น สีขนเงาเป็นประกายราวแพรไหม

ชิงโม่เหยียนขมวดคิ้ว ในใจแม้จะอาวรณ์คนตัวเล็กอวบอ้วน แต่
เรื่องเช่นนี้เขาไม่อยากจะบับบังคับนางมากเกินไป

ค่อยเป็นค่อยไปเถอะ...

หลังจากกลายเป็นชะมดเซ็ดหูเสี่ยวฉานรู้สึกเป็นตัวของตัวเอง
มากขึ้น ไม่รู้ว่าเป็นเพราะมีขนสีดำทั่วตัวใช่หรือไม่ หน้าของนางจึง
หนาขึ้นไม่น้อย ป็นอย่างงุ่มง่ามไปตามแขนของเขาขึ้นไปบนหัวไหล่
ของเขา

हींๆ ท่านไม่ได้บอกว่าห้ามเปลี่ยนเป็นสัตว์ หูเสี่ยวฉานสองตา
เปล่งประกายและแลบลิ้นออกมา

ชิงโม่เหยียนนั่งตัวเกร็งอยู่ตรงนั้น ครึ่งหน้าเต็มไปด้วยน้ำลาย
แบบนี้ดูแตกต่างกับภาพความอบอุ่นใจที่เขาคิดไว้อยู่บ้าง...

รถม้ามาหยุดหน้าประตูจวนโหว ชิงโม่เหยียนสั่งให้คนเอาครุฑี่ประตู
ออก แล้วเคลี่อนรถเข้าทางประตูใหญ่

ก่อนลงจากรถ หรุเสียวนันเปลี่ยนเป็นร่างคน นางสังเกตเห็นว่า ด้านหลังรถม้าของพวกเขายังมีรถม้าตามมาอีกสองคัน นางจำได้ว่า ตอนออกไปใช้รถแค่คันเดียว จึงเอ่ยถามซิงโมเหยียน "นั่นคืออะไรหรือ"

"ของที่ฮ่องเต้พระราชทานให้" ซิงโมเหยียนพูดเสียงเรียบ

หรุเสียวนันดวงตาเปล่งประกายในทันที เป็น 'ความโลภ' ที่ไม่ปิดบังเลย "ข้าขอดูได้หรือไม่"

ซิงโมเหยียนแยมยิ้ม เขาชอบเจ้าตัวเล็กที่เป็นเช่นนี้ อยากรู้ ก็พูดตามตรง ไม่เหมือนสตรีเหล่านั้นที่เอาแต่ปิดบัง ทั้งที่อยากได้แต่พูดไม่ตรงกับใจ

ซิงโมเหยียนนำนางเดินไปตรงหน้ารถม้า กำลังจะพลิกเปิดม่านรถ ก็ได้ยินเสียงฝีเท้ามากมายดังขึ้นด้านหลัง

หรุเสียวนันหันหน้าไปมองก็เห็นท่านโหวบ่าวหกเจ็ดคนเดินมา ทางนี้

"ฟ้ามีดแล้ว ท่านพอยังไม่พักผ่อนหรือ" ซิงโมเหยียนดึงตัวหรุเสียวนัน มาอยู่ข้างกายอย่างไม่กระโตกกระตากพลางเอ่ยถาม

ท่านโหวมองหรุเสียวนันอย่างไม่สบอารมณ์ก่อน จากนั้นก็เลื่อน สายตาไปที่รถม้าสองคันด้านหลังพวกเขา "นี่คือของที่ฮ่องเต้พระราชทาน ให้หรือ"

"ขอรับ" ซิงโมเหยียนตอบด้วยสีหน้าเย็นเยือกยิ่ง

ท่านโหวโบกมือไปทางบ่าวข้างกาย "ในเมื่อฝ่าบาทพระราชทานให้ ก็ควรเก็บให้ดี ยกไปเก็บในคลังใหญ่ให้หมด"

หรุเสียวนันตกใจจนไม่รู้จะพูดอย่างไรแล้ว

• ข้ามนี้แล้วกลับไปดูหน้า 2

นี่จะแย่งกันอย่างไรจ๊ะ!
ท่านไหน ไหนอายุของท่านแล้ว

116

ท่านโหวโบกมือ บ่าวข้างกายก็กรูเข้ามาคิดจะชนของลงจากรถม้า
ซึ่งไม่เหยียนมองเสวียนอวี่แวบหนึ่ง เสวียนอวี่ก็นำคนได้บังคับบัญชา
ไปขวางหน้ารถม้าไว้ทันที

พวกบ่าวไพร่จะกล้าแย้งชิงกับเสวียนอวี่และผู้กล้าตายเหล่านี้
ได้อย่างไร ทุกคนตกใจยืนนิ่งอยู่กับที่ไมกล้าขยับ

ท่านโหวชักสีหน้าพร้อมพูดกับซึ่งไม่เหยียนอย่างโกรธเกรี้ยวว่า
"ลูกอกตัญญู เจ้าทำเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร"

ซึ่งไม่เหยียนมองท่านพ่อของเขาด้วยสีหน้าเรียบเฉย "ท่านพ่อ
หมายความว่าอย่างไร"

ของที่ฮ่องเต้พระราชทานให้ขอเพียงไม่ใช่ที่นาหรือร้านค้า ท่านโหว
จะให้คนขนไปที่คลังใหญ่ของจวนเช่นนี้เสมอ

ที่นาหรือร้านค้าเชื่อว่าเขาจะไม่อยากได้ และเชื่อว่าไม่อยากทำที่เป็น

เก็บไว้ให้บุตรชายตนเอง แต่เพราะบนโชนดลั่วนเป็นชื่อของชิงโม่เหยียน เขายึดมาไม่ได้จริงๆ

แต่เงินทอง เครื่องหยก หรือจะเป็นผ้าแพรไหมต่างๆ ที่ฮ่องเต้พระราชทานนั้น...คนเป็นลูกควรจะทำบุญต่อบิดาของตนเองอยู่แล้ว ใครจะพูดอะไรได้

ท่านโหวตลิ่งตามองบุตรชาย "เจ้าคิดจะยึดของที่ฮ่องเต้พระราชทานไว้เองหรือ"

ชิงโม่เหยียนหัวเราะเสียงเบา "ท่านพ่อพูดหนักไปแล้ว ของเหล่านี้เดิมทีก็ไม่ใช่ของที่ฮ่องเต้พระราชทานให้จวนโหวของเรา"

ท่านโหวตกตะลึง อะไรนะ! ไม่ใช่ของที่พระราชทานให้จวนโหวหรือ "พระราชทานให้เจ้าก็เป็นของจวนโหวอยู่วันยังค่ำ" ท่านโหวแค้นเสียงสทพลางเดินเข้าไปผลักเสวียนอวี้ออก แล้วพลิกเปิดม่านรถขึ้นทันที เสวียนอวี้อับด้ามมีดแล้วมองหน้าชิงโม่เหยียนแวบหนึ่ง คนอื่นเขาสามารถขวางได้ แต่ท่านโหวเป็นบิดาของชิงโม่เหยียน เขาต้องหวั่นเกรงอยู่บ้าง จะได้ไม่ทำให้ท่านโหวบาดเจ็บจนชิงโม่เหยียนทำตัวลำบาก

หฺรูเสวียนนยืนหน้าไปดูเห็นเพียงในรถมีท่อนไม้วางอยู่ ลำต้นไม้ดำเมี่ยม ดูแล้วสทปรกมาก

ท่านโหวไม่ทันตั้งตัวจึงรู้สึกตกใจ ผ่านไปครู่หนึ่งจึงพูดอย่างโกรธเกรี้ยวว่า "เจ้าเอาของพระราชทานของฮ่องเต้ไปไว้ที่ใด"

ชิงโม่เหยียนไม่ได้ตอบ หฺรูเสวียนนกลับส่งเสียงดีใจ นางสลัดหลุดจากมือชิงโม่เหยียนแล้ววิ่งไปที่รถม้า

ถูกต้อง นี่คือไม้ฟ้าผ่า และยังเป็นไม้ท้อชั้นเยี่ยมอีกด้วย!

หลูเสี่ยวนันลูบที่หน้ามืออย่างตื่นเต้น แล้วหันไปถามซิงโมเหยียน
"เหล่านี้ท่านปู่ฮ่องเต้ให้มาจริงหรือ"

"อืม"

หลูเสี่ยวนันตื่นเต้นอย่างมาก จนมองข้ามใบหน้าเขียวคล้ำของ
ท่านโหวที่อยู่ด้านข้างไปเลย

นางดูรถคันนี้เสร็จแล้วก็วิ่งไปที่หน้ารถอีกคัน เสวียนอวีรีบช่วย
พลิกเปิดม่านรถให้นาง

แสงสีทองอร่ามส่องใส่สองตาของนางทันใด

ในรถมีที่ปัดไม้วางอยู่ห้าใบ ในนั้นบรรจุเครื่องประดับไข่มุกหลากสี
ยังมีผ้าเป็นพับๆ

กล่องเล็กสองกล่องในจำนวนนั้นแยกใส่ทองแท่งกับเงินแท่งเอาไว้

"นี่เป็นของที่ฝ่าบาทพระราชทานให้เสี่ยวนัน" ซิงโมเหยียนพูดกับ
ท่านโหวเสียงเรียบ

หลูเสี่ยวนันทั้งตกใจและดีใจ "ให้ข้าจริงหรือ!" คิดไม่ถึงว่าฮ่องเต้
จะใจกว้างแบบนี้

หลูเสี่ยวนันลูบของเหล่านั้นอย่างเบิกบาน ยังหยิบหินตาแมวสีเขียว
ชิ้นหนึ่งขึ้นมา วางเทียบตรงดวงตาของตนเอง "ซิงโมเหยียน ท่านดู
หินอัญมณีนี้สิว่าเหมือนตาของข้าหรือไม่"

ซิงโมเหยียนอมยิ้ม หินอัญมณีต่อให้สวยเพียงใดก็เทียบดวงตา
ของนางไม่ได้

"ยกของกลับไป" ซิงโมเหยียนสั่งเสวียนอวี

ท่านโหวโกรธจนหน้าเขียว มองพวกเสวียนอวียกไม้เท้าดำเมี่ยม

เหล่านั้กลับไป ตอนที่ยกหีบห้าใบด้านหลัง เขาก็ทนไม่ไหวในที่สุด
เดินเข้าไปกดหีบเอาไว้

"เหตุใดฝ่าบาทจึงพระราชทานของให้เด็กคนนี้ นี่มากเกินไปแล้ว
กระมัง" ท่านโหวเหลือบมองหูลูเซียนอย่างไม่พอใจ

หูลูเซียนนั้ที่หลบอยู่หลังชิงโม่เหียนทำแก้มปอง แล้วลอบแลบลิ้น
ใส่ท่านโหว

ต่อให้มากเพียงใดก็เป็นสิ่งที่ย่องแต่พระราชทานให้ข้า มากน้อย
ล้วนไม่เกี่ยวกับท่าน

แต่คำพูดนี้ช่างกล้าเพียงคิดอยู่ในใจ พูดออกมาไม่ได้

"ท่านพ่อจะไม่ปล่อยแม่แต่ของของเด็กหรือ" ชิงโม่เหียนพูดด้วย
น้ำเสียงแผ่การประศตประชัน

"ข้าก็แค่อยากจะช่วยดูแลของเหล่านั้ให้นาง ในเรือนพักเจ้าไม่มี
นายหญิงคอยจัดการ น้องรองของเจ้าก็ยังไม่ได้แต่งงาน ของวางไว้ที่นั่น
จะถูกบ่าวมือไวขโมยไปได้ เก็บใส่กุญแจไว้ในคลังจึงจะปลอดภัยที่สุด"
ยามนี้ท่านโหวหน้าแดงกำ รวากับโกรธที่ไม่มีใครเห็นความหวังดีของ
ตนเอง

"อันที่จริงท่านพ่อไม่ต้องลำบากถึงเพียงนั้น ในจวนไม่มีนายหญิง
คอยจัดการ ท่านพอก็หาใครมาเป็นภรรยาเอกอีกคนก็ได้ ท่านจะได้
ไม่ต้องเข้าไปยุ่งทุกเรื่อง" ชิงโม่เหียนดูเหมือนนอนบ่นอม แต่คำพูด
ที่ออกมาแต่ละคำล้วนแผ่หนามแหลมคม

หูลูเซียนนั้ยื่นหน้าออกมาจากข้างหลังเสื้อของชิงโม่เหียน
มองสำรวจสีหน้าของทั้งสองคน

เรื่องนี้ต้องมีอะไรมากกว่านี้แน่นอน!

พ่อไม่เมตตาลูก ลูกก็ไม่เคารพพ่อ ยิ่งต่างฝ่ายต่างไม่มีใครยอมใครแบบนี้ ต้องมีเรื่องแน่นอน!

จากนั้นซิงโมเหียนก็พาหูลูเสีวนั้นเดินทางไปทางเรือนพักของตนเอง เดินไปได้ไม่ไกล หูลูเสีวนั้นก็ลอบหันมองกลับไป เห็นท่านโหวกำลังระบายอารมณ์ใส่พวกบ่าวไพร่ นี่ก็คือการเอาความโกรธไปลงที่คนอื่น

นางอยากถามซิงโมเหียนเหลือเกินว่าเรื่องเป็นมาอย่างไรกันแน่ แต่ตอนที่นางเห็นสีหน้าบอบหน้าของซิงโมเหียนก็ต้องตะลึงไป

ซิงโมเหียนที่มีสีหน้าเรียบเฉยอยู่ตลอดในตอนนั้นก็กลับฉายความเย็นเยือก ดวงตาที่ดำดำนวแยกชัดเจนเย็นเยือกราวกับน้ำค้างแข็ง ทำให้หัวใจคนหนาวเหน็บได้

หูลูเสีวนั้นยื่นมือไปกุมมือใหญ่ของเขาอย่างไม่ทันรู้ตัว แล้วพูดพลอบว่า "ซิงโมเหียน ท่านอย่าทำแบบนี้ ท่านยังมีข้านะ"

หลังคำพูดนี้ออกไป ทั้งสองคนก็ตกตะลึงไปพร้อมกัน

ซิงโมเหียนก็มั่งลมมองคนตัวเล็กที่ยืนอยู่ข้างกาย ในดวงตาฉายความเย็นชาออกมาหลายส่วน "เจ้าจะอยู่ข้างกายข้าได้นานเท่าใด"

หูลูเสีวนั้นคิดถึงหินห้าสี่สองชิ้นของนาง หากนางสะสมจนครบนางต้องกลับไปยังที่ที่นางจากมาแน่นอน ถึงตอนนั้นเขาคงเสียใจมากกระมัง

เขาดีต่อนางมากมาตลอด จุดนี้นางรับรู้ได้ หากนางลอบหนีจากไปจริง สำหรับเขาแล้วนี่เท่ากับถูกทรยศ แต่หากบอกความจริง

แก่เขา ยากจะรับประกันได้ว่าเขาจะไม่โกรธแล้วเก็บหินห้าสี่ของนางไป
ภายใต้สายตามองสำรวจของเขา ในใจนางรู้สึกว่ารุ่นอย่างมาก

ชิงไม่เหยียนย่อตัวลง ประสานสายตาของนางพลางเอ่ย "เจ้าจะ
โตขึ้นในไม่ช้า ก่อนหน้านั้นเจ้าอยากจะทำงานอยู่เลยไม่ใช่หรือ"

หฺวูเสี่ยวฉวนหันพูดอย่างรู้สึกผิด "ข้าสามารถแต่งไปอยู่ในที่ที่ใกล้กับ
ท่าน...ถึงตอนนั้นก็กลับมาได้บ่อยๆ แล้ว"

ชิงไม่เหยียนหัวเราะเสียงเบา รอยยิ้มเศร้าสลดยั้ง "แต่งออกไป
เจ้าก็เป็นคนของบ้านอื่นแล้ว คนนอกรู้ว่าถึงแม้ข้าจะรับเลี้ยงเจ้า แต่
ไม่ได้รับเจ้าเป็นลูกบุญธรรม ถึงตอนนั้นเราอาจจะห่างกันจนสุดขอบฟ้า
ก็ได้"

หฺวูเสี่ยวฉวนรู้สึกเศร้าใจเช่นกัน

ชิงไม่เหยียนพูดไม่ผิด หากนางแต่งงานกับคนอื่นจริงก็ไม่มี ความ
เกี่ยวข้องอะไรกับเขาแล้ว วันหน้าจะได้พบหน้าเขาอีกหรือไม่ก็พูดยาก

ชิงไม่เหยียนเห็นความหวาดหวั่นในดวงตาของนางได้อย่างชัดเจน
จึงพูดยั่วเย้าว่า "มีข้าอยู่ไม่มีใครรังแกเจ้าได้ แต่แต่งกับคนอื่นก็พูดยาก
แล้ว และฐานะของเจ้าก็เป็นอีกหนึ่งปัญหา ถ้าถูกอีกฝ่ายรู้ฐานะแท้จริง
ของเจ้า...ครึ่งชีวิตที่เหลือของเจ้าอาจจะได้กินแต่หนูตายก็ได้"

หฺวูเสี่ยวฉวนขนลุกชัน สวรรค์ ปัญหามากมายแบบนี้ ก่อนหน้านี้นี้
เหตุใดนางจึงคิดไม่ถึง

ตอนนี้พอลองคิดอย่างละเอียด นางยังพบว่าโลกนั้นอันตรายเหลือเกิน
อยู่ข้างกายชิงไม่เหยียนจึงจะปลอดภัยที่สุด

"ข้าไม่แต่งงานแล้ว" หฺวูเสี่ยวฉวนหันพูดเสียงใส "แต่งงานอันตราย

เกินไป...ไม่ มันยุ่งยากเกินไป ซ้ำอยู่ข้างกายท่านไปตลอดดีหรือไม่"
มุมปากซิงไม่เหยียนยกสูงขึ้น แต่ก็ถูกเขาเก็บซ่อนไปอย่างรวดเร็ว

117

ซงม่เหยยนมองหฐเสยวณันด้วยส้หน้าจรงจ้ง "เจ้าม่แต่งงาน
แล้วหรือ"

"ม่แต่งแล้ว" หฐเสยวณันส่ายหน้ารวกลองปอ้งแบ่ง "ซ้ม่ไปที่เด
ทั้งนั้น"

"พูดจรงหรือ" ซงม่เหยยงดงตาม้ประกายแวบผ่าน

"อืม ม่มีครดีเหมือนท่ำน ซ้จะแต่งออกป้ได้ย่งไร" หฐเสยวณัน
พูดย่งมดหวัง เห็นท่ีนางคงม่มีวสนากบสาม้บ้นชิตในอนาคตแล้ว

"ย่งนั้นเจ้าแต่งกับซ้ก็แล้วกัน" ซงม่เหยยงโพล่งออกมในท้นใด
หฐเสยวณันคดว่าตนเองพ้งมด ตะล้งอยู่ตรงนั้น ด้งสติกล้บค้ินมา
ม่ได้อยู่เป็นนาน

ซงม่เหยยงเห็นนางตะล้งมอง จ้งย่นมือไปหยกแก้มนาง แล้ว
จุงนางเดินป้ย่งเรือนพ้กตอ้ไปรวกบคำพูดเหมือครู้เขาม่ได้พูดออกมา

อย่างไรอย่างนั้น

"อันที่จริง...ก็เชื่อว่าไม่ได้..." ข้างกายมีเสียงพิมพ์เบาๆ

ซึ่งไม่เหยียนมุมปากยกโค้ง เขาไม่ได้คิดจะไล่ต้อนนางในคราเดียว
จึงแค่พูดเพียงว่า "ไม่รีบ เจ้าค่อยๆ คิดไปก่อนก็ได้"

เมื่อฟังคำพูดนี้แล้ว ไหล่ของหฺรูเสี่ยวนั้ก็ผ่อนคลายลง ความ
เคร่งเครียดหายไปอย่างรวดเร็ว

จะว่าไปแล้วนี่นับเป็นครั้งแรกที่มีคนมาสารภาพรัก แบบนี้คง
นับเป็นการสารภาพรักได้กระมัง

นางไม่มั่นใจเท่าใดนัก

ซึ่งไม่เหยียนไม่ใช่คนที่ชอบพูดเล่น เขาคงไม่ได้ตั้งใจแกล้งนางเล่น
กระมัง

เดิมที่นางยังเคร่งเครียดคิดจะถามให้ชัดแจ้ง แต่ได้ยินซึ่งไม่เหยียน
บอกให้นางค่อยๆ คิด นางก็ไม่คิดอะไรต่อในทันที

อย่างไรเสียตอนนี้นางยังเด็ก เรื่องแบบนี้รอมีเวลาว่างแล้วค่อยคิด
ก็ยังไม่วาย

พอลับถึงเรือนพัก หฺรูเสี่ยวนั้ก็ไปดูแลผ้าทอนั้นก่อน ด้าน
ซึ่งไม่เหยียนสั่งให้คนจัดห้องหนึ่งต่างหากเพื่อใช้เก็บไม้ทอนั้น

"เหตุใดฮ่องเต้จึงมอบของให้ข้า" หฺรูเสี่ยวนั้เอย่ถามด้วยความสงสัย
ใครรู้

"เจ้ารับปากฮ่องเต้ไว้ว่าวันหน้าจะทำยันต์แทนตัวให้เขาอีกแผ่นหนึ่ง
ไม่ใช่หรือไร" ซึ่งไม่เหยียนเอานิ้วจิ้มหน้าผากนาง

เจ้าตัวเล็กนี่ช่างกล้าเหลือเกิน คนอื่นรับปากฮ้องเต้แล้วล้วนพยายาม
รีบไปทำให้สำเร็จ แต่นางกลับดีจริง แค่หมูนตัวก็ลืมนแล้ว

หูเสี่ยวนันร้องตกใจหนึ่งเสียงก่อนจะกล่าว "ที่แท้เป็นแบบนี้เอง"

ซิงโมเหยียนถอดชุดคลุมยาวตัวนอกออก แล้วหยิบมีดบนชั้นวาง
ด้านข้าง "เจ้าอยากได้ไม้ขนาดใหญ่เท่าใด"

หูเสี่ยวนันตกใจ "จะทำตอนนี้เลยหรือ" นี่...เร่งรีบเกินไปกระมัง

"ทำออกมาแผ่นหนึ่งให้เจ้าพกก่อน" ซิงโมเหยียนพูดด้วยสีหน้า
เรียบเฉย

ยันต์ที่อยู่บนตัวหูเสี่ยวนันมอบเป็นของขวัญวันคล้ายวันประสูติ
ของไทเฮาไปแล้ว ซิงโมเหยียนแค่คิดถึงเรื่องนี้ก็รู้สึกไม่สบายใจขึ้นมาทันที
โบราณว่าไว้ หม้อดินเผาแตกตั้งแต่ยังไม่ทันปั้นปากบ่อ แม่ทัพ
ยากจะเอาชีวิตรอดจากสมรภูมิ*

สิ่งที่หูเสี่ยวนันทำเป็นก็คือวิชาเวทที่คนเหล่านี้ไม่อาจเข้าใจได้
ดังนั้นในเรื่องนี้ความเป็นไปได้ในการพบเจออันตรายมีสูงมาก ไม่ใช่ไร
ก็แล้วไป แต่หากเกิดอะไรขึ้นจริง เขาไม่มีแม้แต่ความสามารถจะช่วยนาง
ได้เลย

พอมีซิงโมเหยียนมาช่วย หูเสี่ยวนันจึงทำยันต์แทนตัวขึ้น
เป็นรูปเป็นร่างได้อย่างรวดเร็ว จนถึงยามจื่อ** นางก็หวาดตอกันหลายที
ซิงโมเหยียนเห็นดังนั้นจึงให้นางวางงานในมือแล้วกลับไปพักผ่อน

หลายวันหลังจากนั้นหูเสี่ยวนันก็อุ่นวยอยู่กับการทำยันต์แทนตัว

* หม้อดินเผาแตกตั้งแต่ยังไม่ทันปั้นปากบ่อ แม่ทัพยากจะเอาชีวิตรอดจากสมรภูมิ เป็นคำพังเพย หมายถึง
อยู่ท่ามกลางอันตรายอาจพลาดพลั้งได้ทุกเมื่อ

** ยามจื่อ คือช่วงเวลา 23.00 น. ถึง 01.00 น.

ด้านซิงโม้เขียนกลางวันไปทำงานที่ศาลตำหลี่ ก่อนพลบค่ำจะรีบกลับมา บางครั้งจะช่วยนางเหล่าไม้ บางครั้งก็อ่านหนังสือข้างกายนาง บางครั้งก็มีพ่อบ้านในจวนมาหาบอกว่าท่านโหวเชิญตัว ทว่าลี้วนถูกซิงโม้เขียนบ้ายเบี่ยงด้วยข้ออ้างต่างๆ เสมอ

ท่านโหวฟังพ่อบ้านรายงานแล้วก็โม้โหยงขึ้น

ท่านโหวอยู่ในช่วงตกต๋านานแล้ว ร้านค้าในมือของเขามีกำไรน้อยลงทุกปี ได้แต่ใช้เงินรายเดือนอันน้อยนิดของเขาไปชดเชยส่วนขาดในจวน

อันที่จริงเงินรายเดือนของเขาไม่นับว่าน้อย แต่เขาต้องเลี้ยงบุตรชายคนรอง เห็นบุตรชายของเขาผู้นี้โตขึ้นทุกวัน เพื่อหาเส้นสายให้อีกฝ่าย เขาจึงได้ใช้เงินไปไม่น้อย ทว่าถึงตอนนี้ก็ยังไม่เห็นผล

คิดถึงของพระราชทานที่ซิงโม้เขียนเอากลับมาในคืนนั้นแล้วเขาก็ร้อนใจ จึงให้พ่อบ้านไปที่เรือนพักซิงโม้เขียน "เจ้าไปตามลูกชู้คนนั้นมาบอกว่าข้ามีเรื่องต้องการพบเขา!"

พ่อบ้านไปหลายครั้งก็ถูกซิงโม้เขียนไล่กลับมา

ท่านโหวยิ่งคิดยิ่งโกรธ ตะคอกใส่บ่าวข้างกายว่า "ไปตามคุณชายรองมาให้เขาไปที่เรือนพักพี่ใหญ่ของเขา ดูว่าทำอะไรรออยู่!"

บ่าวไปแจ้งคุณชายรองที่เรือนพัก

คุณชายรองช่วงก่อนถูกท่านโหวหวดด้วยแล้งจุนลงจากเตียงไม่ได้ เพิ่งรักษาตัวหายดีเมื่อไม่นานมานี้

พอเขาเห็นท่านพ่อให้คนนำความมาแจ้งก็ตกใจรีบเปลี่ยนเสื้อผ้าวิ่งลี้มลูกคลุกคลานไปทางเรือนของซิงโม้เขียนทันที

เสวียนอวีมาถึงหน้าห้องหลักรายงานว่า "คุณชายรองมาขอรับ"

ชิงโม่เหยียนกำลังยกพู่กันเขียนอักษร ได้ยินเสวียนอวีมารายงาน เขาจึงเงยหน้าขึ้นมองหรูเสวียนวันที่กำลังตั้งใจผสมชาด

"เขามาด้วยเหตุใด" ชิงโม่เหยียนวางพู่กันลงพลางเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชายิ่ง

"ได้ยินว่าท่านโหวให้เขามา คุณชายรองจึงไม่กล้าชักช้าขอรับ" เสวียนอวีพูดอย่างอารมณ์เสียเล็กน้อย

"บอกไปว่าข้ามีงานยุ่ง" ชิงโม่เหยียนยกพู่กันขึ้นอีกครั้ง

เสวียนอวีเห็นดังนั้นก็เข้าใจแล้วว่าชื่อจื่อได้ตัดสินใจแล้ว จึงถอยกลับออกไป

คุณชายรองในตอนนี้อยู่ในลานเรือน มองเข้าไปในห้องหนังสืออย่างไม่สบายใจนัก

ยามนี้เองก็มีบ่าวหลายคนเดินผ่านตรงลานเรือน ในมือยกหีบไม้เล็กฝาหีบไม้ได้ปิดสนิท เห็นแสงทองเป็นประกายได้รางๆ

คุณชายรองดวงตาเบิกโตเป็นไขห่านทันที

"เหตุใดคุณหนูจึงชอบเล่นเงินทองเหล่านี้ล่ะ วางของเรียกราดเต็มไปหมด ช่าง...ไม่กลัวหายบ้างเลย" บ่าวคนหนึ่งเอ่ยพลางทอดถอนใจ

"มีชื่อจื่ออยู่กลัอะไรกัน จะมีใจคนใดไม่มีตากล้ามาขโมยไปหรือ" บ่าวอีกคนพูด ทั้งสองคนพูดพลางยกหีบเดินไกลออกไปอย่างช้าๆ

คุณชายรองเดิมทีคิดจะเดินตามหลังไปดูให้ชัดเจน แต่ผู้กล้าตายที่เฝ้าเรือนมองมาทางเขาอย่างระแວดระวัง เขาจึงทำได้เพียงกั้นน้ำลายมองดูสองคนนั้นเดินไกลออกไป

คุณชายรองมองไปทางห้องหลัก ท่าทางเหม่อลอย พี่ใหญ่ไม่เคยขอเงินรายเดือนจากท่านพ่อเลย แต่กลับมีชีวิตอยู่สุขสบายใจ แล้วดูตัวเขาเองสิ... ต้องพึ่งท่านพ่อไปเสียทุกอย่าง

ในมือไม่มีเงิน แม้แต่การนัดสหายไปดื่มสุราก็ยังกระดากที่จะเอ่ยปาก ทุกครั้งที่จ่ายเงินเขาต้องก้มหัวต่ำ อยากจะมุดลงร่องดินไปเลย

นานวันเข้า คนเหล่านั้นก็ไม่มาตามเขาออกไปด้วยกันอีกแล้ว...

คุณชายรองขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ยื่นมือเข้าไปในแขนเสื้อ หยิบห่อกระดาษเคลือบน้ำมันขึ้นมาห่อหนึ่ง

นั่นคือของที่คุณชายไปให้เขาไว้ที่หอไปอี๊ บอกว่าใช้มันแล้วจะจับปีศาจน้อยนั้นได้

ไม่โหดเหี้ยมทำการใหญ่ไม่ได้ ขอเพียงมอบปีศาจน้อยให้คุณชายไปถึงตอนนั้นลาภยศก็คงมาถึงมือไม่ใช่หรือ

คุณชายรองมองไปทางห้องหลักอยู่พักหนึ่ง เห็นเสวียนอวี้อยังไม่มา จึงลอบฉีกห่อกระดาษและปล่อยแขนเสื้อลง ก่อนจะออกเดินเรื่อยเปื่อยไปรอบๆ และอาศัยแขนเสื้อเทวมงแบ่งในห่อกระดาษลงบนทางเดินเล็ก...

ไม่นาน เสวียนอวี๊ก็กลับมา "ชื่อจื่อมีงานยุ่ง ไม่ว่างมาพบท่านคุณชายรองเชิญกลับเถอะ"

คุณชายรองไม่ได้รังรอ รีบออกจากเรือนพักไปอย่างรวดเร็ว

เช้าวันต่อมา ซิงโมเหยียนเพิ่งจะออกจากจวนโหว หลู่เสี่ยวนังก็ขยับวางอาวุธเวทของนางอยู่ในลานเรือน

เพราะตอนทำอาวุธเวททำให้เกิดเศษไม้ชิ้นไม่น้อย ดังนั้นนางจึง

• ฟ้ามันลึกลับเงืงของตาคันลึ 2

มาทำของพวกนี้ที่ลานเรือนแพน

ลมโชยมาเบาๆ นางสูดจุมุกเข้าไปพอดี แล้วก็ต้องเงยหน้าขึ้น

จามออกมาอย่างแรง

พอยกมือขึ้นขยี้จุมุก ทรูเสียนันก็ตะลึงไป...

เกิดอะไรขึ้น! มือของข้าเปลี่ยนเป็นอุ้งเท้าตั้งแต่เมื่อใด

118

หฐเสียวณันมองมือตนเองด้วยความตกใจ

ไม่ถูกสิ!

พอมองไปบนตัว เสื้อผ้าของนางกองอยู่บนพื้น ขนสีดำเป็นประกาย
ทั้งตัว

หฐเสียวณันตกตะลึงไป เหตุใดจู่ๆ นางจึงกลับไปเป็นชะมดเซ็ดได้
นางหลับตาลง ชับเคลื่อนไอร้อนในกายกลุ่มนั้น...อยากกลับเป็นคนอีกครั้ง

ทว่านางก็ต้องตกใจที่พบว่าไม่อาจรวบรวมไอร้อนในร่างกาย
กลุ่มนั้นได้

สวรรค์! ไม่ใช่กระมัง ข้ากลับเป็นคนไม่ได้อีกแล้วหรือ!

มีเสียงบ่าวพุดตั้งขึ้นตรงลานเรือนไม่ไกลออกไป "เอ๊ะ?! เมื่อครู่
คุณหนูยังนั่งอยู่ตรงนี้ ตอนนี้เหตุใดจึงหายตัวไปแล้ว"

หฐเสียวณันรีบมุดเข้าไปในพงหญ้า เรื่องเกี่ยวกับฐานะแท้จริงของนาง

ถึงตอนนี้มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่รู้ สำหรับในเรือนี่นอกจากซึ่งมิเอะเขียน
แล้วก็มีเพียงเสวียนอวีที่รู้ความจริงนี้

แต่ตอนนี้พวกเขาทั้งสองล้วนไม่อยู่

ทันใดนั้นนางก็ได้กลิ่นหอมνάตมกลิ่นหนึ่ง กลิ่นคล้ายกัญชาแมว
แต่แฝงด้วยกลิ่นหอมหวานที่ทำให้รู้สึกอ่อนแรง

สมองนางตื่นตัวขึ้นมาอย่างไม่อาจต่อต้านได้ ยังไม่ทันรอให้นาง
พยายามดึงสติคืนมา สี่ซาก็เริ่มขยับขึ้นมาเอง

หฐเสียวนันเดินผ่านพุ่มไม้และวิ่งออกไปนอกเรือน

เจ้าหมาโง่!

หฐเสียวนันอยากจะเรียกเจ้าหมาโง่ออกมา แต่นางลืมไปว่าตอนนี้
นางมีอุ้งเท้า ทำมูทะระไม่ได้

ในที่สุด... สติสุดท้ายที่เหลือในสมองก็ถูกกลิ่นหอมประหลาดนั้น
ครอบครองไปแล้ว

นางกระโดดออกไปตามกำแพงเรือนอย่างไม่รู้ตัว

คุณชายรองยืนในลานเรือนพักของเขาตั้งแต่เข้าพลางเงยหน้ามอง
ไปข้างนอกตลอดเวลา ตรงได้เท้าของเขาวางกรงเหล็กเอาไว้กรงหนึ่ง

"มาแล้วขอรับฯ" บ่าวคนหนึ่งวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาบอกว่า
"คุณชายรอง แมวตัวนั้นตามกลิ่นหอมที่ท่านทิ้งไว้มาจริงๆ ขอรับ"

คุณชายรองดีใจมาก รีบเปิดประตูกรง หยิบห่อกระดาษที่ถูกฉีกขาด
โยนเข้าไป

ชะมัดเซ็ดสี่ดำตัวหนึ่งวิ่งเข้าประตูเรือนพักมา ทำทางราวกับคนเมา
สุรา ก่อนจะวิ่งล้มลุกคลุกคลานมาที่กรง

คุณชายรองปิดประตูทรงอย่างแรง เสียงก็กึกดังขึ้นทันใด

"ดีเหลือเกิน ในที่สุดก็จับได้แล้ว" บ่าวข้างกายพูดอย่างดีใจ

"เตรียมรถ ข้าจะออกไปข้างนอกสักหน่อย" คุณชายรองพยายามสะกด
ความตื่นเต้นในใจแล้วพูดสั่งการ

บ่าวรีบไปเตรียมรถ ไม่เข้าคุณชายรองก็นั่งรถม้าออกจากจวน
ตลอดทางคุณชายรองเอาแต่ตรวจดูทรงเหล็กไม่หยุด

หลังจากกลิ่นหอมถูกลมพัดกระจายไปก็เบาบางลงไม่น้อย
หูเสี่ยวฉวนกลับมาได้สติอีกครั้ง

ตอนที่นางมองเห็นกรงเหล็กตรงหน้าอย่างชัดเจน ขนหัวร่วงก็
พองฟูขึ้นมา

สัตว์เดรัจฉาน! ปล่อยข้าออกไป!

นางแยกเขี้ยวใส่คุณชายรอง ฟันน้ำนมของนางหลุดไปหมดแล้ว
แต่แม้จะเป็นเช่นนั้นนางก็ไม่อาจกัดซี่เหล็กของกรงให้ขาดได้

ปล่อยข้าออกไป! นางคำราม ใช้ตัวพุ่งชนกรงครั้งแล้วครั้งเล่า

คุณชายรองเริ่มแรกยังมองดูด้วยความสนุก ภายหลังเขาเห็นว่า
ชะมัดเด็ดในกรงเหมือนเป็นบ้า จึงรู้สึกกังวลใจขึ้นมาบ้าง หากมันชน
กรงเหล็กจนตัวตายไป เขาจะไม่สามารถชี้แจงกับคุณชายไปได้เลย

เขาจึงดึงผ้าดำด้านข้างมาคลุมกรงเอาไว้

สายตาของหูเสี่ยวฉวนจมสู่ความมืดมิด ดวงตาสีเขียวคู่นั้นก็
คล้ายกับแสงไฟยามค่ำ สาดประกายเรืองๆ ออกมา

ตั้งสติ ตั้งสติไว้ ต้องตั้งสติ

หูเสี่ยวฉวนใช้ข้อมือทำตบหน้าตัวเองอย่างแรง นางจะลนลานไม่ได้

ต้องคิดดูก่อนว่าก่อนหน้านี้เกิดอะไรขึ้น เหตุไฉนนางจึงวิ่งออกจากเรือน ทั้งยังเข้ามาในกรงของคุณชายรองอีก นางได้ยินเสียงข้างนอกเหมือนอยู่ในรถม้า คุณชายรองคิดจะพานางไปที่ใด ความสงสัยต่างๆ พุ่งเข้ามาหา หรือเสียวนั่นคิดจนปวดหัวไปหมด

แต่มีจุดหนึ่งที่นางเชื่อได้ นั่นก็คือนางหายตัวไป ผู้กล้าตายในเรือนพักต้องรู้เรื่อง และจะคิดหาวิธีแจ้งข่าวให้ซึ่งไม่เหยียนรู้โดยไวแน่นอน ยามนี้เองรถม้าโยกกระตุกหนึ่งทีแล้วหยุดลง

"คุณชายรอง คุณหนูของบ่าวอยู่ที่หอน้ำชาตรงหน้า นางอยากจะพบท่านเป็นครั้งสุดท้าย..." เสียงสตรีดังลอยมาเบาๆ ฟังไปแล้วอายุ คงไม่มากนัก

"คุณหนูของพวกเจ้าคือ..."

"บ่าวเป็นสาวใช้ของคุณหนูเหนียนเจ้าค่ะ"

หรือเสียวนั่นได้ยินเช่นนั้นก็หรีดดวงตาและหมอบอยู่ในกรงอย่างเงียบๆ

"คุณ... คุณหนูเหนียนอยากพบข้ามีธุระอะไรหรือ" เสียงของคุณชายรองอ่อนลงอย่างเห็นได้ชัด

สาวใช้พูดเสียงสะท้อนว่า "เพราะคุณหนูของบ่าวล่วงเกินคุณหนูหรือของจวนพวกท่าน ในงานเลี้ยงชมจันทร์วันที่สิบห้าในวังนางทำให้คุณหนูของบ่าวอับอายต่อหน้าทุกคน... ตอนนี้คุณหนูของบ่าวหัวใจสลายเตรียมจะออกบวช ก่อนเดินทางอยากจะพบหน้าท่านเป็นครั้งสุดท้ายเจ้าค่ะ"

"คุณหนูหรืออะไร จวนโหวของพวกเราไม่มีคนชื่อนี้!" คุณชายรองพูดอย่างโกรธเกรี้ยว "นางก็แค่ถูกพี่ใหญ่เข้ารับเลี้ยงเท่านั้น..."

หฺรุษฺเ็ยวณันหฺตุงซึ้นทั้นที ทว่าคฺนชายรองกลับไมได้พุดจนจบ
จู่ๆ กรงก็ซบัโยกอย่างฉับพลัน หฺรุษฺเ็ยวณันรู้สึกลงถึงแสงสว่างส่อง
ลอดเข้ามาจากใต้กรง

คฺนชายรองยกกรงลงจากรถม้าและเดินตามสาวใช้คฺฤหาสน์
สกุลงเห็ยนเข้าไปในหอหน้าชาตตรงหน้า

สาวใช้เปิดประตูห้องส่วนตัว หลังจากคฺนชายรองเดินเข้าไปแล้ว
ก็ค่อยๆ ปิดประตูลง แล้วลงกลอนนอกประตู

คฺนชายรองไม่รู้เรื่องนึ้เลย ความสนใจทั้งหมดของเขาในตอนนึ้
อยู่ที่ตัวคฺนหนุเห็ยนที่กำลังนั่งพิงหน้าต่าง

"คฺนชายรอง" คฺนหนุเห็ยนค่อยๆ ลุกซึ้นแล้วย่อตัวค้ำันบ

คฺนชายรองมือไม่วุ่นวายคิดจะไปประคองอีกฝ่าย แต่ในมือมีกรง
เกะกะ ดั่งนึ้นเขาจึงวางมันไว้ใต้โต๊ะ

ผ้าดำถูกเขาเหยียบโดยไม่ตั้งใจจนถูกกระซากหลุดส่วนหนึ่ง

หฺรุษฺเ็ยวณันจึงมีโอกาสได้เห็นสภาพการณข้างนอก

ยามนึ้คฺนหนุเห็ยนกำลังใช้ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตา บนใบหน้า
มีผ้าโปร่งปิดครึ่งหน้า เผยให้เห็นปลายคางเรียวเล็กที่ยังทำให้ดูอ่อนแอ
น่าสงสารอย่างมาก

"วันนึ้สามารถพบหน้าคฺนชายรองอีกครั้ง ข้าตายก็ไม่เสียใจแล้ว"
คฺนหนุเห็ยนพุดปนสะอื้น

คฺนชายรองรู้สึกลงว่าเลือดอุ่นพุ่งทะลักซึ้นมา "คฺนหนุเห็ยน อยู่พุด
เช่นนึ้ ข้ารู้ว่าเจ้าบริสุทธิ์...เจ้าอย่าไปบวชได้หรือไม"

คฺนหนุเห็ยนปิดหน้าร้องไห้สะอื้น "ชื่อเสียของข้าถูกหฺรุษฺเ็ยวณัน

ทำลายหมดแล้ว ไม่ออกบวชจะให้เข้าไปที่ใดได้ เดิมที่คิดว่าชาตินี้จะเป็นภรรยาของท่านได้ คิดไม่ถึงว่าจะมีเหตุการณ์ไม่คาดคิด... คุณชายรองพวกเราคงต้องรอชาติหน้าแล้ว..."

พอเห็นคุณหนูเหนียนร้องให้จนพูดแทบไม่ออกตรงหน้าตนเองเช่นนี้ คุณชายรองรู้สึกว่ามีหัวใจเหมือนถูกทอดทิ้งในน้ำมันร้อนๆ เขาอยากจะปลอบใจอีกฝ่าย แต่กลับตื่นเต้นจนยืนมือไม่ออก

ในตอนนี่เองจู่ๆ คุณหนูเหนียนก็โผล่เข้ามาอ้อมกอดของเขาแล้ว ร้องไห้โฮออกมา

หรุเสี่ยวนันอยู่ในกรงมองตะลึงไป นี่มันเหตุการณ์บ้าบออะไรกัน พลิกผันเร็วเกินไปแล้ววาระมัง

สุดท้ายคุณชายรองก็รวบรวมความกล้า กอดตอบคุณหนูเหนียนเอาไว้

คุณหนูเหนียนร้องให้สะอึกสะอื้น ร่างกายราวกับไร้เรี่ยวแรงซบอิงอีกฝ่ายโดยตรง

ทั้งสองคนยืนไม่มั่นเช่นนี้ สุดท้ายร่างโอนเอนล้มลงบนตั่งนุ่มด้านหลังฉากนั้น

หรุเสี่ยวนันพยายามยืนอุ้งเท้าออกจากกรง อยากจะเอื้อมมือไปถึงสลักนอกกรง ขอเพียงเอื้อมถึงแล้วปลดสลักออก นางก็สามารถเปิดประตูกรงหนีออกไปได้

แต่ที่กรงแคบมาก อุ้งเท้าของนางอวบอ้วน ยื่นออกไปแล้วกลับติดอยู่ตรงกลาง

บ้าจริง! นี่สวรรค์จะกลั่นแกล้งข้าหรือ

หรุเสี้ยนนั้นอยากร้องไห้แต่ไร้น้ำตาและพยายามดิ้นรน

ในตอนนี้องประตูห้องส่วนตัวก็ถูกกระแทกเปิดออกจากข้างนอก
คุณชายเหียนก้าวเข้ามาด้วยความโกรธเกรี้ยว หน้าห้องน้ำชายังมี
บ่าชายของคฤหาสน์สกุลเหียนจำนวนไม่น้อยล้อมอยู่

คุณชายเหียนเตะฉากกั้นล้มลง ทำให้หนุ่มสาวที่แนบชิดกันอยู่บน
ตั่งนุ่มสับสนด้วยความตกใจ

"คุณชายรอง! เจ้าทำอะไรน้องสาวข้า" คุณชายเหียนกระโจน
เข้าไป ดึงตัวคุณชายรองขึ้นมาพร้อมชกไปหนึ่งหมัด

119

คุณชายเหนียนชกไปบนใบหน้าของคุณชายรองหนึ่งหมัด "คุณชายรอง!
เจ้าทำอะไรน้องสาวข้า"

คุณชายรองรูปร่างบอบบาง โดนชกไปหนึ่งที่เช่นนั้นส่องก็พลันงุนงง
คุณหนูเหนียนเสื้อผ้าไม่เรียบร้อย นั่งร้องไห้เสียใจอยู่บนตั่งนุ่ม
ไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว

คุณชายเหนียนกระซอกเสื้อของคุณชายรองไว้อีกครั้ง จ้องมองด้วย
ดวงตาเคืองโกรธ "ดูเรื่องดีที่เจ้าทำสิ เจ้าคิดจะทำอย่างไรกับน้องสาวข้า
กันแน่"

คุณชายรองในตอนนี่จึงสังเกตเห็นว่าคนที่อยู่ตรงประตูล้วนเป็น
บ่าวชายของคฤหาสน์สกุลเหนียน

คุณชายเหนียนเห็นเขาไม่พูดอะไร ดังนั้นจึงผลักเขาออกอย่างแรง
"ส่งคนไปที่จวนโหว ให้ท่านโหวมาดูให้เห็นกับตา อย่าคิดว่าคฤหาสน์

สกุลเหนียนของพวกเรารังแกได้ง่ายนะ"

คุณชายรองเห็นว่าคุณชายเหนียนจะเดินออกไปจึงดึงสติคืนมาได้ รีบก้าวไปกระตุกแขนเสื้ออีกฝ่ายเอาไว้ "เรื่องนี้ไม่ต้องไปพบท่านพ่อข้า หรือก ข้าตัดสินใจเองได้!"

คุณชายเหนียนเหลือบมองเขาแวบหนึ่งอย่างไม่พอใจ เห็นได้ชัดว่าไม่เห็นด้วยเรื่องที่เขาพูดว่าสามารถตัดสินใจเองได้

"คุณชายรองตามข้ากลับไปที่จวนโหวเถอะ" คุณชายเหนียนพูด "ถึงตอนนั้นจะได้ปรึกษาเรื่องวันแต่งงานของน้องสาวข้า"

หรูเสี่ยวฉวนแม้จะติดอยู่ในกรง แต่ก็ไต่ยีนอย่างชัดเจน นางเข้าใจเรื่องทั้งหมดแล้ว

คุณหนูเหนียนจะออกบวชอะไร มีความรักลึกซึ้งอยากจะพบหน้าคุณชายรองเป็นครั้งสุดท้ายอะไร ล้วนเป็นแค่เรื่องหลอกลวงทั้งนั้น!

ชื่อเสียงของนางเสียไปแล้ว เห็นว่าตนเองไม่อาจแต่งงานออกไปได้ ดังนั้นจึงต้องใช้การบังคับ ใช้วิธีขี้วสูกกลายเป็นข่าวสารกับคุณชายรอง

นางทำเช่นนี้เป็นการเติมพิน เติมพินว่าคุณชายรองมีความรักต่อนาง เติมพินว่าเพื่อบุตรชายของตนเอง ท่านโหวจะต้องคิดหาวิธีกลบเกลื่อนเรื่องนี้

อุ้งเท้าของหรูเสี่ยวฉวนพยายามยื่นออกไปข้างนอก ในที่สุดก็แตะถูกสลัก แต่นางติดซึ่งกรงจึงออกแรงผลักไม่ได้ เพียงขยับอุ้งเท้าก็จะถูกบีบจนเจ็บแล้ว

นางกัดฟัน ทุ่มสุดตัว ออกแรงขยับอีกครา

ความเจ็บปวดทะลุถึงหัวใจส่งผ่านมา สลักขยับเปิดออกเล็กน้อย

แต่กลับหนีบเนื้อบนอุ้งเท้าของนางไว้

เจ็บเหลือเกิน...

ทว่านางกลับไม่กล้าร้องออกมา กลัวว่าคุณชายรองในตอนนี้จะนึกถึงนางขึ้นมา

มองไปแล้วทุกคนที่นั่นล้วนมีความแค้นกับนาง ตกอยู่ในมือของพวกเขา นางต้องตายอย่างน่าเวทนาแน่นอน

คุณชายเหียนตั้งตัวคุณชายรองเตรียมจะเดินออกไปข้างนอก ในยามนี้เองก็มีเสียงฝีเท้าวิ่งดังขึ้นหน้าห้องส่วนตัวอย่างฉับพลัน เจ้าหน้าที่ทางการกลุ่มหนึ่งกรูกันเข้ามา คุณตัวบ่าวชายทั้งหมดของคฤหาสน์สกุลเหียนเอาไว้

ทุกคนในห้องตกใจจนเบิกตาโต มองดูเงาร่างคุ้นเคยร่างหนึ่งเดินเข้ามาจากข้างนอก

เสื้อคลุมลายนกกระเรียนดั้นเมฆปักด้วยเส้นไหมสีเหลือง เขียว แดง และม่วง เหวประดับหยกแก้ว ข้างในสวมเสื้อยาวสีเขียว สวมรองเท้าหุ้มข้อสีดำ

คุณชายรองรู้สึกว่ามีเสียงวิ่งดังขึ้นทันที

ตอนที่หูเหียนนั้นเห็นซิงโมเหียนก็ตะลึงไปเช่นกัน เขามาได้อย่างไร เขาตามหามาถึงที่นี่ได้อย่างไร...

ซิงโมเหียนก้าวยาวๆ เข้ามา เสวียนอวี๋ตามติดข้างหลังเขา พอเข้าห้องมาแล้วก็เริ่มพลิกค้นไปทั่ว เหมือนกำลังหาอะไรอยู่บนตั่งนุ่ม คุณหนูเหียนจับรวบเสื้อไว้แน่นพร้อมหันไปตั้งตัว ทว่าสายตาของซิงโมเหียนไม่เคยมองมาที่ตัวนางแม้เพียง

ซึ้งอึดใจเดียว

คุณชายเหนียนรวบรวมสติ ก่อนจะเอ่ยปากพูดว่า "รองตุลาการ ทำเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร คิดจะฆ่าปิดปากคนคุณหาสน์สกุลเหนียน หรือ"

ซึ้งไม่เหยียนไม่ได้สนใจคุณชายเหนียน แต่ผลึกเขาออก เดินมาที่ หน้าโต๊ะและมองสำรวจไปทั่ว

"จืดๆ..." เสียงร้องเบาหวิวดังออกมาจากใต้โต๊ะ

ซึ้งไม่เหยียนย่อตัวลง เห็นเพียงใต้โต๊ะมีกรงเหล็กที่ถูกผ้าดำคลุมไว้ กิ่งหนึ่งวางอยู่ ชู่งทำข้างหนึ่งที่ยื่นออกมาจากข้างในถูกสลักหนีบเอาไว้

ซึ้งไม่เหยียนยื่นมือไปดึงผ้าดำนั้นออก

ในกรงมีเจ้าตัวน้อยน่าสงสารปรากฏให้เห็น ดวงตาสีเขียวสุกใส จ้องมองเขาพลางส่งเสียงร้องเบาหวิว

ซึ้งไม่เหยียนแววตาเคร่งเครียด เปิดสลักออกอย่างระมัดระวัง

หูลูเสี่ยวนันเจ็บจนหุดอู่เท้า แต่กลับรู้สึกเจ็บมากกว่าเดิม

"อย่าขยับ" ซึ้งไม่เหยียนตำหนิ

หูลูเสี่ยวนันตกใจจนไม่กล้าขยับอีก

ซึ้งไม่เหยียนออกแรงบิด ประตูกรงก็เปลี่ยนรูป สลักก็คลายตัว หูลูเสี่ยวนันจึงหุดอู่เท้าที่น่าสงสารของนางกลับไปได้

เมื่อบนอู่เท้าถูกครูดเป็นแผล นางแลบลิ้นออกมาเลียไปบนอู่เท้า ของตัวเอง เพราะเพิ่งผ่านพันอันตราย นางยังรู้สึกอ่อนแรงแและเสียขวัญ ตอนที่ถูกซึ้งไม่เหยียนอุ้มออกมาจากในกรงนางจึงสิ้นไปทั้งตัว

สายตาลึกซึ้งของซึ้งไม่เหยียนจับอยู่ที่อู่เท้าของหูลูเสี่ยวนันซึ่งมี

ปืนสีม่วงคล้ำให้เห็นรางๆ นั้นเกิดจากตอนที่นางพยายามเอาคุ้งเท้า
ลอดผ่านซี่กรง

"อยู่นิ่งๆ ตรงนี้" ซิงไม่เหยียนพูดสั้นๆ

"จืดๆ" หรือเสี้ยวมันทรุดนั่งนิ่งอยู่บนโต๊ะ ในตอนนี้แม้เขาจะไล่นาง
นางก็ไม่ไปที่ใด โลกนี้อันตรายเหลือเกิน โชคดีที่มีเจ้านายที่ดี

ซิงไม่เหยียนก้าวมาตรงหน้าคุณชายรอง

"พี่...พี่ใหญ่เจ้าตัวนั้น..." คุณชายรองพูดตะกุกตะกัก เหมือนอยาก
จะอธิบายอะไรบางอย่าง

คำพูดของคุณชายรองยังไม่ทันพูดจบ ก็รู้สึกถึงลมหอบใหญ่พุ่งมา
ตรงหน้า

ทุกคนในห้องเบิกตาโตอ้าปากค้างมองดูจากนี้...ซิงไม่เหยียน
ยกแขนขึ้น บีบคอคุณชายรองเอาไว้

สองมือของคุณชายรองพยายามดิ้นสุดแรงเพื่อให้มือของอีกฝ่าย
หลุดออก แต่สู้แรงไม่ได้ ไม่นานใบหน้าก็แดงก่ำ

คุณชายเหนียนร้อนใจรีบเอ่ยว่า "รองตุลาการ รีบปล่อยมือ เขา
เป็นน้องชายของท่านนะ ท่านจะฆ่าเขาให้ตายเลยหรือ!"

ซิงไม่เหยียนไม่ได้ปล่อยมือ เขาหรีตาลง แฉงไอสังหารวางๆ

คุณหนูเหนียนขดตัวสั่นเทาอยู่มุมหนึ่ง ในตอนนี้นางจึงเข้าใจว่า
เหตุใดคุณชายรองของจวนโหวจึงหัวนักรงและนับถือพี่ใหญ่ของตนเอง
เช่นนี้

ซิงไม่เหยียนที่เป็นเช่นนี้ แม้แต่นางที่อยู่ข้างๆ ก็ยังตัวสั่น ยิ่งไม่ต้อง
พูดถึงตัวคุณชายรองเองเลย

ทว่าอย่างไรคุณชายรองก็เป็นหมากตัวสุดท้ายของนาง เป็นความหวังเดียวที่นางจะแต่งเข้าจวนโหวได้ จะให้ซิงโม่เหยียนฆ่าคนตายไปไม่ได้เด็ดขาด

พอคิดถึงตรงนี้คุณหนูเหนียนก็ตัดสินใจแน่วแน่ กระโจนออกมาคุกเข่าแทบเท้าซิงโม่เหยียน

"ขอรองตุลาการปราณีด้วย ความผิดทั้งหมดเป็นของข้าเอง ท่านอย่าโทษคุณชายรองเลย..." นางกุมหน้าร้องไห้

คุณชายเหนียนเห็นดังนั้นก็เข้าไปพุดเกลี้ยกล่อม "รองตุลาการคงไม่คิดว่าแค่ฆ่าคุณชายรองก็เป็นการให้คำชี้แจงแก่พวกเราแล้วหรอคะ"

ซิงโม่เหยียนเหลือบมองคุณชายเหนียนแล้วดึงมือกลับทันทีที่คุณชายรองทรุดฮวบลงบนพื้น อ้าปากโถอย่างแรง ผ่านไปครู่ใหญ่จึงปรับลมหายใจได้

เจ้าหน้าที่ในที่นั้นกับพวกเสวียนอวี๋ยืนมองด้วยสายตาเย็นชาตั้งแต่ต้นจนจบ แม้แต่ความคิดจะเข้าไปห้ามก็ยังมี

คุณชายเหนียนรู้สึกขนหัวลุก เมื่อครู่เห็นชัดว่าเรื่องใกล้จะสำเร็จแล้ว คิดไม่ถึงว่าในช่วงสำคัญซิงโม่เหยียนจะปรากฏตัว

คุณชายรองขยับขา ยึดเก้าอี้ข้างกายประคองตัวลุกขึ้นจากพื้น "...พี่ใหญ่ นี่เป็นเรื่องของข้า ข้าจะกลับไปอธิบายกับท่านพ่อเอง"

ซิงโม่เหยียนยืนอยู่ตรงนั้นมองหน้าน้องชาย มีไเอ่เย็นเยือกปกคลุมทั่วกาย ยามที่กวาดสายตามองไปราวกับลมพัดหนาวเย็นทิ่มแทงกระดูก

"อธิบายหรือ" ซิงโม่เหยียนหัวเราะเย็นชา อุ่มหรุเสวียนนั้นขึ้นจากโต๊ะอย่างระวัง แล้วหมุนตัวเตรียมจะเดินออกนอกประตูไป

คุณชายเหนียนร้อนใจ "รองตุลาการ พวกเราไปจวนโหวด้วยกันเถอะ
จะได้ให้คำชี้แจงแก่น้องสาวข้าได้ด้วย"

"ไม่ต้องชี้แจง" จึงไม่เหยียนพูดเสียงเรียบ "พวกเจ้าตอนนี้กลับไป
เก็บของ ก่อนฟ้ามีดแบกนางเข้ามาในจวนก็พอ" พูดจบก็ผลักตัว
คุณชายเหนียนออกแล้วก้าวออกไป

ทุกคนพากันตกตะลึงอยู่ตรงนั้น

แบกเข้ามาในจวนเลยหรือ นั่นไม่เท่ากับกลายเป็นการรับอนุ
หรือไร!

120

ซิงโมเหียนอู่มเจ้าก่อนชนสี่ดำในอ้อมกอดออกจากหน้าซาแล้ว
พากลับไปที่ศาลตำหลี

"ไปตามฉางเฮินมา" เขาจับอู้งเท้าของหรูเสียนวนั้น เห็นบนนั้นมีเนื้อ
หลุดไปชิ้นใหญ่ จึงพูดสั่งเสวียนอวี

ไม่ช้าเสวียนอวีก็ทำตามท่านหมอของศาลตำหลีมาถึง ซิงโมเหียน
จึงให้เสวียนอวีส่งคนนำจดหมายไปที่จวนโหว

"แจ้งเรื่องที่น่าองรองทำเหล่านั้นให้ท่านพ่อฟัง แล้วให้เขาเตรียมรับ
อนุให้น้องรอง" ซิงโมเหียนมองดูฉางเฮินช่วยทำแผลบนอู้งเท้าของ
หรูเสียนวนั้น แล้วพูดด้วยน้ำเสียงไม่เป็นมิตร

เสวียนอวีออกไปหาคนไปส่งจดหมายให้ท่านโหว ตอนที่เขากลับมา
เห็นเจ้าก่อนชนสี่ดำทรวดนึ่งอยู่บนโต๊ะหนังสือของซิงโมเหียน ฉางเฮิน
ขมวดคิ้วเหม่อมองพวกซิงโมเหียนนึ่งอยู่ตรงนั้น

"เกิดอะไรขึ้นขอรับ" เสวียนอวีส์ที่นั่งงง

ฉางเฮินซี่ไปที่เจ้าก้อนขนบนโต๊ะ "เจ้าเข้าใจว่ามันพูดอะไรหรือไม่"

เสวียนอวีส์ตอนนี้จึงสังเกตเห็นหูเสวียนวันที่อยู่บนโต๊ะเปิดดวงตา

กลมโต มองเขาอย่างรอคอย

เขากับฉางเฮินซี่รู้ว่าเรื่องฐานะแท้จริงของนาง ดังนั้นอยู่ต่อหน้า
จึงไม่เหยียนจึงไม่ได้ปิดบังอะไร

"ให้คุณหนูหูเปลี่ยนเป็นคนเลยไม่ได้หรือ เหตุใดต้องเดาด้วย..."
เสวียนอวีส์คิดว่าตนเองยังคงฉลาดมาก

"ถ้านางเปลี่ยนกลับมาได้ พวกเรายังต้องเดาอีกหรือ!" ฉางเฮินพูด
อย่างอารมณ์เสีย

"หา?! เปลี่ยนกลับไม่ได้หรือ" เสวียนอวีส์พูดอย่างตกใจ "เช่นนั้น
นางไม่ต้องเป็นชะมดเข็ดไปชั่วชีวิตหรือ"

"เดิมทีนางก็เป็นชะมดเข็ดอยู่แล้ว" กับเสวียนอวีส์ที่สมองมีการ
ตอบสนองเชิงซ้ำแบบนี้ ฉางเฮินรู้สึกเอือมระอามาก

หูเสวียนวันที่ใช้คู่เท้ากุ่มขมับ พวกเจ้ามาพูดวิจารณ์เรื่องเหล่านี้
ต่อหน้าข้าจะดีหรือ คิดถึงความรู้สึกของชะมดเข็ดบ้างไม่ได้หรือไร

จึงไม่เหยียนนั่งกอดอกอยู่บนเก้าอี้ ฉางเฮินกับเสวียนอวีส์ที่อยู่ตรงหน้า
ลูปปลายคาง มองหูเสวียนวันที่อยู่บนโต๊ะร้องจืดๆ ไม่หยุด ร่างกายบิดไปมา
เป็นท่าทางต่างๆ นานา

หูเสวียนวันที่แลบลิ้นปลิ้นตาแล้วร้องคำราม

"คุณหนูหูทำผีหลอก" เสวียนอวีส์พูดอย่างจริงจัง

จึงไม่เหยียนเหลือบมองเขา สายตาราวดาบคม

หฐเสี้ยนนันชูอึ้งเท้าขึ้นสองครั้ง

"ซำรุอันนี่!" เสวียนอวีพูดอย่างตื่นเต้น "นี่คือสอง!"

ยินดีด้วย ตอบถูกแล้ว

หฐเสี้ยนนันอยากร้องไห้แต่ไร่น้ำตา เอ้อ...เจ้าก็เดาได้เท่านี้ล่ะ
เพราะว่าเจ้าโง่งมยิง

"ซำรุแล้ว!" นางเหินตบมืออย่างแรง "นางดิงหนังตาทำตาขาว
ต่อมาทำท่าหมาป่าคำราม อยากรจะพูดว่าหมาป่าตาขาว"

"หมายถึงคุณชายรอง!" เสวียนอวีกับนางเหินเดาคำตอบออกมา
พร้อมกัน

หฐเสี้ยนนันเหน้อยจนพับลงบนโต๊ะ

บนใบหน้าซึ่งไม่เหยียนมีความเย็นเยือกเพิ่มมากขึ้น "เจ้าจะบอกว่า
...น้องรองเป็นคนจับเจ้าหรือ"

"จืดๆ!" หฐเสี้ยนนันพยักหน้า

นางเหินกับเสวียนอวีเห็นดังนั้นล้วนลุกขึ้นกล่าวลา

นี่น่าจะเป็นเรื่องในบ้านของพวกซึ่งไม่เหยียน พวกเขาไม่เหมาะ
จะเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย ดังนั้นจึงถอยออกไปอย่างเงียบๆ

ซึ่งไม่เหยียนแหวดตลิ่งล้า ในดวงตาราวกับอยากให้เห็นจมดิ่งลงไป
กระนั้น

หฐเสี้ยนนันเงยหน้าขึ้นมองดวงตาที่ลูกตาดำขาวแยกชัดเจนนั้น
หัวใจเต้นตึกตักไม่หยุดยากจะควบคุมได้

"จืดๆ..." หฐเสี้ยนนันรู้สึกว่ารังสีความดูร้ายของเขาที่กระจายออกมา
รุนแรงขึ้นทุกที จึงขยับเข้าไปใกล้แล้วเอาอึ้งเท้าวางบนแขนของเขา

"เปลี่ยนกลับไม่ได้แล้วจริงๆ หรือ" ซิงโมเหยียนก้มหน้าลงมองนาง "จี๊ดๆ" หูเสี่ยวหนันรับคำ

นางหลับตาลง ลองซั๊บเคลื่อนคลื่นความร้อนในร่างอีกครั้ง แต่ว่า... คลื่นความร้อนนั้นกลับเหมือนเล่นซ่อนหากับนาง ทะลุทะลวงไปทั่วร่าง นางไม่อาจรวบรวมมันมาอยู่ที่เดียวกันได้

ยังคงทำไม่ได้... นางก้มหน้าลงอย่างห่อเหี่ยวใจ

"ช่างเถอะ ไม่ต้องผีน" ซิงโมเหยียนยื่นมือสอดใต้ขาหน้าของนาง แล้วอุ้มนางขึ้นมา "ถึงแม้เจ้าจะเปลี่ยนกลับมาไม่ได้ตลอดไป อย่างมาก ซักก็เลี้ยงเจ้าเท่านั้น"

หูเสี่ยวหนันไม่รู้ว่าจะควรจะแสดงความรู้สึกของตัวเองอย่างไรดี

หากนางเปลี่ยนกลับร่างคนไม่ได้จริงๆ เช่นนั้นนางก็ใช้วิชาเวทไม่ได้ อย่างไรก็ตามแต่เรียกเจ้าหมาโง่เลย แม้แต่พันธสัญญาที่มีกับหุ่นมนุษย์เซียนซาง ก็อาจจะเสื่อมไปได้

หากวันใดนักหุ่นเวทปรากฏตัวอีกครั้ง นางจะทำอย่างไร

"ไม่จำเป็นต้องคิดเรื่องไม่มีประโยชน์เช่นนั้น เรื่องวันนี้ข้าจะตรวจสอบให้ชัดเจน จะต้องให้คำชี้แจงแก่เจ้าอย่างแน่นอน" ซิงโมเหยียนเอานางมาไว้ในอ้อมกอด ช่วยลูบขนบนหลังให้นางด้วยท่าทางชำนาญมาก

คำชี้แจง? นางต้องการคำชี้แจงอะไร คุณชายรองเป็นน้องชายของซิงโมเหยียน จะฆ่าเขาได้อย่างนั้นหรือ นางไม่อยากจะให้ซิงโมเหยียนหมางใจกับคนในครอบครัวด้วยเหตุนี้

แบบนั้นนางไม่กลายเป็นปีศาจที่ทำให้เจ้านายหลงใหลไปหรือ

แต่พอดคิดว่าเป็นหน้าอาจจะเปลี่ยนกลับไปเป็นคนไม่ได้อีกแล้ว นาง

ก็อดไม่ได้ที่จะเสียใจ อึ้งทำหน้าแตะป่าของชิงโมเหยียน เอาหน้าซุกไว้บนบ่าและร้องไห้โฮ

ชิงโมเหยียนขมวดคิ้วแน่น นิ้วมือบีบปลายคางของนางเบาๆ "แม้เขาจะเป็นน้องชายของข้า ข้าก็ไม่ยอมให้เขาคิดร้ายต่อเจ้า"

ราวกับเขาเดาความคิดในใจนางออกทั้งหมด ชิงโมเหยียนพูดประโยคนี้ขึ้นอย่างซ้ำๆ

หูลูเสี่ยวนันทันหันหน้ามามองเขาอย่างตกใจ ดวงตาสีเขียวทอประกายแวววาวราวกับมรกตน้ำงาม

"เจ้าอยากพูดอะไร" ชิงโมเหยียนสังเกตเห็นว่าเจ้าตัวเล็กดูเหมือนจะพูดอะไรกับเขา

สัตว์เลื้อยแต่ละตัวย่อมจะมีเจ้านายที่นิสัยแตกต่างกันไป ชิงโมเหยียนนับเป็นตัวอย่างของเจ้านายที่ยอดเยี่ยม มีอำนาจบารมีอย่างยากที่จะเลียนแบบได้ จากหุบเขาลึกถึงร้านรวงในตลาด จากราชสำนักถึงเรือนชั้นใน ไม่จำเป็นต้องฟังพูดต่อกันมาก็สามารถเข้าใจได้ว่าแบบนี้คือ...เจ้านายในดวงใจ

หูลูเสี่ยวนันทันขยับเข้าใกล้อย่างอดใจไม่ไหว แลบลิ้นสีชมพูเลียหน้าของชิงโมเหยียน

ลิ้นเล็กอ่อนนุ่มผสมกลิ่นหอมของชะมดเช็ดบนตัวของนางทำให้ชิงโมเหยียนอดใจไม่ไหว ตอนที่นางถอยกลับไปเขาจึงยื่นมือไปที่ปากของนาง แล้วเชยฟันเล็กของนางเป็นการหยอกเล่น

ดวงตาของหูลูเสี่ยวนันทันเบิกโต อยากใช้ลิ้นดันนิ้วมือของเขาออกไป แต่แรงอันน้อยนิดของนางในสายตาของเขาแล้วไม่นับเป็นอะไรได้เลย

มิน่าซ้ำซึ่งไม่เหยียนยังฉวยโอกาสจับลิ้นของนางเอาไว้

หฐเสียนวนรู้สึกตื่นตกใจ ยืนอุ้งเท้าหน้าสองข้างไปป้องกันไว้...

ในตอนนี้นางกำลังงุ่นวายใจ ทันใดนั้นไอร้อนในกายก็มารวมตัวกัน
ยังไม่ทันที่นางจะตั้งสติได้ แสงขาวกลุ่มหนึ่งก็ส่องกระจายออกมาจาก
ตัวของนาง...เมื่อแสงขาวจางหายไป เด็กสาวในร่างเปลือยเปล่าผู้หนึ่ง
ก็ปรากฏตรงหน้าซึ่งไม่เหยียน

หฐเสียนวนคิดได้ว่าตนเองไม่มีอะไรปิดบังร่างกายแม้แต่หย้อย
ก็ร้องตะโกนเสียงดังพลางกอดคอซึ่งไม่เหยียนเอาไว้แน่น

ซึ่งไม่เหยียนถูกนางรัดคอจนแทบหายใจไม่ออก จึงพูดอย่างซ้ำๆ ว่า
"นี่เจ้าคิดจะทำร้ายเจ้านายหรือ"

หฐเสียนวนกอดคอของเขา ทั้งขัดเขินและตื่นเต้น นางไม่ยอม
กอดแน่นแบบนี้ แต่หากนางอยู่ห่างจะไม่ถูกเขาเห็นร่างกายจนหมดหรือ
ซึ่งไม่เหยียนหรือตายืม ในดวงตาฉายแววเจ้าเล่ห์เล็กน้อย

หฐเสียนวนได้แต่มองเหม่อ นางไม่เคยรู้มาก่อนว่าที่แท้ซึ่งไม่เหยียน
จะยืมได้น่าดูแบบนี้ จึงขยับเข้าไปใกล้ขึ้นอีกอย่างห้ามใจไม่อยู่ นางอยาก
มองให้ชัดกว่านี้ ผลปรากฏว่าตอนที่นางแทบจะแนบติดหน้าอีกฝ่าย
ราวกับหลงไหล นางจึงรู้ว่าเมื่อครู่ตนเองทำอะไรไป

หลังจากถอยออกมาอย่างลนลาน ทั้งสองคนจึงมีระยะห่างจากกัน
ยามนี้เองนางเห็นซึ่งไม่เหยียนก้มหน้าลงในแวตปรากฏเกลียวคลื่น
ขึ้นทันใด

นางก้มมองไปตามสายตาของเขาอย่างงุนงง ผลปรากฏว่าเห็น
ดอกบัวตูมคู่หนึ่ง

"ว้าย! คนลามก!"

ภายในห้องหนังสือที่ทำงานของรองตุลาการในศาลด้าหลี่มีเสียง
กรี๊ดร้องของหญิงสาวดังลอยมา

121

เสวียนอวี๋ยื่นหน้าเข้ามาในห้องหนังสืออย่างระมัดระวังแล้วส่งเสียงเรียก "ซื้อจื่อขอรับ"

"เข้ามาเถอะ" เสียงของซิงโม่เหยียนดังออกมาจากในห้อง ฟังดูสงบนิ่งมาก

เสวียนอวี๋รวบรวมสติ ถือของในมือไว้อย่างดีแล้วเดินเข้าไป

"ซื้อเสื้อผ้านุ่มมาแล้วขอรับ" เสวียนอวี๋พูด สายตาเลื่อนไปที่ตัวहरुเสวียนนออย่างไม่รู้ตัว

มิน่าเล่าซื้อจื่อจึงให้ข้าวิ่งไปเลือกซื้อเสื้อผ้านุ่มในร้านเสื้อผ้านอกนาง...ดูเหมือนจะโตขึ้นอีกแล้ว

บนตัวของहरुเสวียนนอยามนี้คลุมด้วยชุดขุนนางของซิงโม่เหยียน ส่วนเขาสวมเพียงเสื้อสีดำชั้นเดียวอยู่ข้างกายนาง กำลังตั้งใจช่วยนางผันแปลที่ฝ่ามือ

"วางเสื้อไว้บนโต๊ะแล้วออกไป" ซิงไม่เหยียนสั่งโดยไม่เงยหน้าขึ้นมา
มองด้วยซ้ำ

เสวียนอวี่จึงได้รู้ตัวว่าเพราะเขาเอาแต่จ้องมองหูเสวียนนัง จึงทำให้
ชื่อจื่อไม่พอใจ

หูเสวียนนังเห็นเสวียนอวี่หมุนตัวเดินออกไปอย่างเช่ซ๋าแล้ว
จึงยื่นมือไปหยิบเสื้อใหม่บนโต๊ะมา

ซิงไม่เหยียนพูดเสียงเรียบขึ้นว่า "ดูเหมือนเจ้าจะใส่เองได้"

หูเสวียนนังโกรธจนหน้าเขียว

"ไว้หน้าข้าสักนิดได้หรือไม่! หากไม่ใช่ท่านช่วยสวมเสื้อให้ข้าทุกวัน
ข้าจะทำอะไรไม่เป็นแบบนี้หรือ"

ซิงไม่เหยียนเอาเสื้อผ้าใหม่มาจากมือนาง

หูเสวียนนังกลับไม่ยอมขยับ "ท่าน... หันหลังไป"

"ข้าหันหลังไปจะช่วยใส่เสื้อให้เจ้าได้อย่างไร" ซิงไม่เหยียนเลิกคิ้วถาม

"ใส่เองได้!" หูเสวียนนังรวบชุดขุนนางบนร่าง บนชุดนั้นยังมีกลิ่น
ของเขาอยู่ 'ไม่รู้เพราะเหตุใด ในใจรู้สึกเหมือนทำอะไรผิดไป ว่ารุ่น
จนพูดอะไรไม่ออก

โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนที่นางพบว่าบนหน้าอกเรียบแบนของตนเอง
เริ่มมีเนินเล็กนูนขึ้นมาแล้ว... ความว่ารุ่นแบบนี้ก็ยิ่งรุนแรงขึ้น

"วันหน้าข้าจะนอนคนเดียว! ยังมีตอนอาบน้ำด้วย ข้าอยากได้
ห้องของตัวเอง ไม่ได้รับการอนุญาตจากข้าท่านห้ามเข้ามาตามอำเภอใจ"
หูเสวียนนังแก้มพูดด้วยท่าที่ดูดัน

ซิงไม่เหยียนเห็นนางตั้งหูแดงกำกั๊กก็ยิ้มมุมปากขึ้น "ถ้าเป็นวันที่พิษงู"

ของข้ากำเรียบจะทำอย่างไร ก็เหมือนวันนี้...ในตอนที่ยังไม่อยู่ ถ้าเกิดเรื่องอะไรขึ้นกับเจ้าอีก ถ้าข้าตามไปไม่ทันเวลา..."

พอคิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นวันนี้ หฐเสียวนั้นก็ตัวสั่นขึ้นมาเล็กน้อย

เมื่อคิดอย่างละเอียดแล้ว ตอนอยู่กับเขานางจึงปลอดภัยที่สุดจริงๆ

"แต่ว่า...ชายหญิงแตกต่างกัน" นางลอบเปิดแฉับชุดขุนนางบนตัวเล็กน้อย มองดูเนินอกตนเองแวบหนึ่ง

ถึงแม้จะเล็กน้อยอ่อนใจ แต่นับว่าได้พ้นจากช่วงเด็กแล้ว โตขึ้นอีกนิดก็คงจะเป็นหญิงสาวงดงามแล้ว...นางเกิดความรู้สึกเฝ้ารออย่างห้ามไม่อยู่

"ยังตัวเล็กแค่นี้จะมีความแตกต่างระหว่างชายหญิงอะไรกัน" ซิงโมเหยียนแค้นเสียงสยดเสียดใจ แล้วดึงชุดขุนนางบนตัวของนางออกทันที

หฐเสียวนั้นเอาสองมือขึ้นบังหน้าอก ขดตัวเป็นก้อน

ซิงโมเหยียนกลั้นหัวเราะ "เจ้าทำเช่นนี้จะใส่เสื้อผ้าอย่างไร กางแขนออก"

หฐเสียวนั้นกัดฟันกรอดๆ หัวคิ้วขมวดเป็นปม

"อย่างมากวันหน้าก็แต่งงานกับข้า จะถือสาอะไรมากมาย"

ซิงโมเหยียนพูดอย่างไม่สบอารมณ์ "กางแขนออกเร็วเข้า!"

ได้ยินคำพูดนี้แล้วหฐเสียวนั้นจึงนึกถึง 'ข้อเสนอ' ของเขาในคืนวันนั้นขึ้นมาได้ แต่งานกับเขาอาจจะเป็นความคิดที่ไม่เลวจริงๆ

เอาเถอะ อย่างไรก็ตามก็ถูกเขาเห็นจนหมดมาหลายครั้งแล้ว เห็นอีกสักครั้งจะเป็นไร

ยามเห็นเด็กใส่เสื้อไร้เดียงสาทางแขนอย่างเชือกฟาง รอคุนเขาช่วยนาง
สวมเสื้อเสร็จ ดวงตาทั้งคู่ของซิงโมเหียนก็อ่อนโยนลงด้วยความรักใคร่
เอ็นดู

"จริงสิ ท่านตามห่าเข้าไปถึงหอน้ำชาแห่งนั้นได้อย่างไรกัน" ฅวยโอกาส
ตอนที่เขาช่วยใส่เสื้อให้ หลูเสี่ยววันจึงเอ่ยถามขึ้นด้วยความสงสัย

นางคิดไม่ถึงเลยว่าซิงโมเหียนจะตามมาได้ทันเวลา

"เจ้าหายตัวไปย่อมมีคนส่งข่าวให้ข้ารู้" ซิงโมเหียนก้มหน้าช่วย
ผูกเชือกบนเอี้ยมให้ "ข้าส่งคนแอบจับตาตุเจ้าชี้ขลาดนั่นตลอด ดังนั้น
ตอนที่พวกเจ้าเพิ่งเข้าหอน้ำชาข้าก็รู้ข่าวแล้ว"

ได้ยินเขาเรียกคุณชายรองว่า 'เจ้าชี้ขลาด' หลูเสี่ยววันน้แทบจะ
หัวเราะออกมา

"อย่างไรเขาก็เป็นน้องชายของท่าน จะให้พวกท่านบาดหมางกัน
เพราะข้าไม่ได้ ลือออกไปจะกระทบชื่อเสียงของท่านกระมัง"

"เจ้าเห็นข้ากังวลเรื่องชื่อเสียงตั้งแต่เมื่อใด" ซิงโมเหียนพูดอย่าง
ไม่สบอารมณ์ "พวกเราแม้จะไม่ได้เกิดจากแม่เดียวกัน แต่เขาไม่มีแม่
ตั้งแต่เด็กเช่นเดียวกับข้า ท่านพอก็เป็นคนที่มีอารมณ์ไม่แน่นอน ดังนั้น
ข้าจึงดูแลเขาเป็นพิเศษ ไม่คิดว่าตอนนี้ข้ากลับโลกในลาภยศสรรเสริญ...
เขาเป็นคนทั้งความเป็นพี่น้องระหว่างพวกเรา ก่อนแล้วข้าจะสนใจ
ชื่อเสียงจอมปลอมมันไปด้วยเหตุใด"

หลูเสี่ยววันเห็นใบหน้าด้านข้างของซิงโมเหียนเย็นชาแล้วไม่รู้ว่าจะ
ควรจะพูดอะไรดี

ก่อนฟ้ามืด ซึ่งไม่เหยียนกับหฐเสียวนันก็กลับจวนไหว
คนของคฤหาสน์สกุลเหนียนยังไม่จากไป เห็นได้ชัดว่ากำลังรอเขา
กลับมา

ภายในลานเรือน พ่อบ้านเดินไปเดินมาอย่างร้อนใจ พอเงยหน้า
เห็นชิงโมเหยียนลงจากรถม้า จึงรีบวิ่งเหยาะๆ เข้าไปรับทันที

"ชื่อจื่อ ท่านกลับมาเสียที ท่านไหวกำลังรอท่านอยู่ขอรับ"

ชิงโมเหยียนไม่รีบร้อน หันกลับไปคู้มหฐเสียวนันลงจากรถ
พ่อบ้านเห็นหฐเสียวนันแล้วก็ตะลึงอยู่กับที่ ริมฝีปากขยับอยู่นาน
แต่พูดอะไรไม่ออก

เด็กคนนี้ได้เร็วเกินไปแล้วกระมัง เวลาแค่เพียงไม่กี่วันก็โตถึงเพียงนี้
แล้ว...ช่างน่าประหลาดเสียจริง มีน้ำเต้าคุณชายรองถึงมักจะทำอย่าง...
เด็กคนนี้เป็นปีศาจ

เขากำลังคิดอยู่ในใจก็เห็นเพียงชิงโมเหยียนนำหฐเสียวนันเดินเข้า
โถงหน้าไปแล้ว

"ชื่อจื่อ คนของคฤหาสน์สกุลเหนียนยังไม่กลับไป จะส่งคุณหนูหฐ
กลับเรือนพักไปก่อนดีหรือไม่ขอรับ"

"ไม่ต้อง" ซึ่งไม่เหยียนนำหฐเสียวนันเข้าไปในโถงรับแขก
ยังไม่รอให้หฐเสียวนันยืนนิ่ง ถ้วยชาใบหนึ่งก็ลอยมา หล่นลงตรง
เท้าของนางพอดี

ชิงโมเหยียนสะบัดแขนเสื้อขวางเศษกระเบื้อง แล้วคู้มหฐเสียวนัน
ขึ้นมา

ท่านไหวถลึงดวงตาสีเลือด "ลูกชัว! เจ้าดูแลน้องชายของเจ้า

เช่นนี้หรือ!"

ภายในโถงรับแขก คุณชายเหียนนั่งอยู่ที่นั่น ข้างกายติดตามมา ด้วยบ่าวชายคฤหาสน์สกุลเหียนจำนวนมากพร้อมกับพ่อบ้าน

หรือเสี่ยวฉินในตอนแรกไม่เห็นคุณชายรอง นางยังรู้สึกแปลกใจ เกิดเรื่องใหญ่โตแบบนี้เหตุใดเขากลับหลบหน้าไปอีก

พอนางมองอย่างละเอียดจึงพบว่าคุณชายรองคุกเข่าอยู่ข้างกาย ท่านโหว ขดตัวเหมือนสุนัขที่ได้รับความตกใจสุดขีด ใบหน้าสองข้าง ปรุปรวม เห็นได้ชัดว่าคงถูกตบหน้ามาไม่น้อย

"น้องรองเป็นอะไรหรือ เขาใกล้จะรับอนุญาตแล้ว เหตุใดจึงมาคุกเข่า อยู่ตรงนี้อีก" โคมไฟตรงประตูโถงโหวตามสายลม ส่งบ่นใบหน้า ซิงไม่เหยียนสว่างบ้างมีดบ้าง ทำให้มองสีหน้าของเขาได้ไม่ค่อยชัดเจน "ท่านพ่อเข้มงวดกับเขาเกินไปแล้วกรรมัง"

ท่านโหวมือสั่นขึ้นมาที่เขา "เจ้า..."

ซิงไม่เหยียนไม่สนใจบิดาของตนแต่อย่างใด เพียงหันหน้ามองไปทาง คุณชายเหียน "เจ้าส่งน้องสาวของเจ้ามาที่จวนแล้วหรือ"

คุณชายเหียนมองด้วยแววตาโหมโห "รองตุลาการ ท่านรังแกคน มากเกินไปแล้ว!"

ซิงไม่เหยียนหัวเราะเสียงเย็นซา "ข้าขอเตือนท่านด้วยความหวังดี ถ้าตอนนี้ท่านไม่ส่งตัวน้องสาวมา เกรงว่าพรุ่งนี้คงมีบางคนต้องเสียใจ ถึงตอนนั้นอย่าว่าแต่อนุเลย แม้แต่จะเป็นทาสเป็นบ่าวคงไม่มีใครต้องการ แล้ว"

คุณชายเหียนหน้าซีดเผือด ไม่อาจไม่ยอมรับว่าสิ่งซึ่งไม่เหยียน

พูดเป็นสิ่งที่เขากังวลใจ แต่เขาไม่ยอมให้น้องสาวถูกแบกตัวส่งเข้ามา เป็นอนุในจวนเช่นนี้

ยามที่สายตาสลายไปที่ท่านโหวกับคุณชายรอง อารมณ์ของคุณชายเหนียนก็ตกดิ่งลงในก้นเหวทันที

พูดถึงที่สุดแล้วจวนโหวแห่งนี้ก็ต้องอาศัยชิงโมเหียนจึงจะเซ็ดหน้าชูตาได้ ในอดีตพวกเขามองข้ามเรื่องนี้ไป เพียงคิดว่าคุณชายรองคนนี้จะควบคุมได้ง่ายกว่าเท่านั้นเอง

"วันนี้ตึกเกินไปแล้ว อีกอย่างน้องสาวข้ายังมีสินเดิมจำนวนไม่น้อย นับไม่หมดในเวลาอันสั้น คงรีบร้อนย้ายเข้ามาไม่ได้กระมัง" คุณชายเหนียนน้ำเสียงอ่อนลง "กำหนดการเป็นอีกสามวันแล้วกัน ถึงอย่างไรทางคุณชายรองก็ต้องเตรียมของบางอย่างเช่นกันกระมัง"

คุณชายเหนียนแทบจะใช้ความเร็วสูงสุดกำหนดการแต่งงานนี้ออกมาจากนั้นก็พาคนลากลับไป

ชิงโมเหียนไม่ได้คิดจะอยู่ต่อ จึงนำหูลูเสี่ยววันกลับไปที่เรือนพักของตนเองทันที

ภายในโรงรับแขกเหลือเพียงท่านโหวกับคุณชายรอง

ทั้งสองต่างนั่งเงียบอยู่พักใหญ่ ท่านโหวก็ตบหน้าบุตรชายของเขาอีกครา "เจ้าลูกไม่ได้ความ!"

122

คุณชายรองกุมหน้ากลับไปี่เรือนพักของตนเอง
สาวใช้ที่คอยปรนนิบัติในห้องเดินเข้ามา ทว่ากลับถูกเขาเตะไป
ด้านข้าง

"ไสหัวไป! ไสหัวไปให้หมด!"

สาวใช้ห่อไหล่ ซ่อนสายตาดูแคลนเอาไว้ ก้มหน้าแล้วถอยออกไป
คุณชายรองนั่งโมโหกลัดกลุ้มอยู่บนเก้าอี้ สมองของเขาว่าวุ่น
ไปหมด ไม่รู้ว่าเป็นเพราะถูกท่านพ่อตบหรือไม่ เหตุใดเขาจึงจัดการ
ความรู้สึกเหล่านั้นได้ไม่ชัดเจน

แท้จริงแล้วได้แต่งงานกับคุณหนูเหียนเขาู้สึกดีใจมาก และ
นอกจากความหวาดกลัวต่อการโมโหของท่านพ่อ ตอนนี้ยังนึกไปถึง
ภาพฉากที่อยู่กับคุณหนูเหียนบนหอน้ำชา หัวใจของเขาก็เต้นแรงยิ่งขึ้น
อีกสามวันคุณหนูเหียนจะเข้าจวนมาแล้ว เรือนพักของเขาเล็กเกินไป

และห้องนอนก็เก่าแล้ว รู้แต่แรกควรจะซ่อมแซมสักหน่อย และควรจะเพิ่มของบางอย่างเข้ามาอีกด้วย

แต่การเพิ่มของต้องใช้เวลาใช้เงิน ในมือของเขาแม้แต่เงินห้าตำลึงก็ยังมี "ใครเข้ามาที่!" เขาตะโกนออกไปข้างนอก "เจ้าไปที่เรือนพักพี่ใหญ่สักหน่อย บอกว่าข้าต้องการเงินในการทำห้องใหม่..."

"คุณชายรอง" ยังไม่ทันรอให้เขาพูดจบ บ่าวคนสนิทก็พูดด้วยสีหน้าอมทุกข์ว่า "ชื่อคือดูเหมือนจะอารมณ์ไม่ค่อยดี ท่านไปพูดเรื่องนี้กับเขาวนอื่นดีหรือไม่ขอรับ"

บ่าวเอ่ยคำพูดเหล่านี้อย่างกล้ากลืน คุณชายรองสะดุ้ง ตอนนั้นจึงนึกได้ถึงเรื่องที่เขาแอบจับปีศาจน้อยตัวนั้นไป พี่ใหญ่ของเขาเกรงว่าคงจะผิดใจกับเขาเพราะเรื่องนี้ เช่นนี้จะทำอย่างไร ก่อนหน้านี้ตอนเขาไม่มีเงินยังสามารถไปขอยืมจากพี่ใหญ่ได้ ตอนนั้นเขาทำได้เพียงไปขอยืมท่านพ่อแล้ว

คิดถึงใบหน้าแก่ชราดุตันของท่านไหวแล้ว น้องของคุณชายรองก็ถึงกับเกร็งกระตุกไม่หยุด

"ไม่อย่างนั้น... พงุ่นนี่ไปพูดเรื่องนี้กับท่านพ่อก็แล้วกัน" คุณชายรองนั่งถอนหายใจแรงๆ อยู่บนเก้าอี้ "พงุ่นนี่เขาอาจจะคลายความโกรธแล้ว" บ่าวรับคำแล้วเดินออกไปอย่างเงียบๆ

ในเวลาเดียวกัน ณ เรือนพักของชิงโมเหียน เสวียนอวีให้คนขนสมุดบัญชีเข้ามาในห้องหนังสือ หลูเสี่ยวนันกะพริบดวงตาโต มองดูสมุดบัญชีเหล่านั้นด้วยความสงสัย

ซิงไม่เหยียนจะทำอะไร เหตุใดจึงไม่อ่านเอกสาร จะเปลี่ยนมาเป็น
คนทำบัญชีแล้วหรือ

ซิงไม่เหยียนพลิกเปิดสมุดบัญชี ก่อนจะโบกมือเรียกหลูเสี่ยวนัน
หลูเสี่ยวนันขยับเข้าไปใกล้อย่างเชื่องช้า ซิงไม่เหยียนยื่นมือซ้ายไป
ดึงนางเข้ามาในอ้อมกอด ซิงไม่เหยียนยิ้มแล้วพูดกับนางว่า "เจ้าดูให้ดินะ
บนนี่ที่จดเอาไว้เป็นทรัพย์สินในเรือนของข้า ไม่เกี่ยวข้องกับจวนโหว
วันหน้าเจ้าต้องฝึกทำบัญชี ดูแลของของข้าไว้ให้ดี"

หลูเสี่ยวนันมองดูตัวอักษรที่นางอ่านไม่ออกแต่ละบรรทัดบน
สมุดบัญชี แต่โชคดีที่ตัวเลขนางยังอ่านออก "นี่คือของที่ฮ่องเต้ให้ท่าน
หรือ"

ซิงไม่เหยียนพยักหน้า เขาต้องซุบเสี้ยมผู้กล้าตายเอาไว้ และยัง
ต้องลอบส่งคนไปหาเขาอีกด้วย ดังนั้นต่อให้เงินทองมากมายเท่าใด
ก็ไม่พอ

โชคดีที่ซิงไม่เหยียนทำการค้าเก่ง อีกทั้งฮ่องเต้เห็นว่าเขาเป็นขุนนาง
ไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด จึงให้ความสำคัญแก่เขา ไม่เช่นนั้นเขาจะมีปัญญาไป
ต่อกรกับท่านพ่อของเขาได้อย่างไร

แค่เรื่องที่ท่านโหวเงินขาดมือก็ลำบากเขาจะแยะแล้ว

"ชื่อจื่อ เหล่านายบัญชีมาแล้วขอรับ" เสวียนอวี้พูดอยู่นอกประตู

"ให้พวกเขาเข้ามา" ซิงไม่เหยียนก้มหน้าพลิกเปิดสมุดบัญชี
พูดโดยไม่เงยหน้าขึ้นมา

หลูเสี่ยวนันเห็นมีคนแปลกหน้าเข้ามา ดังนั้นจึงอยากจะมีมุตออกจาก
อ้อมกอดของเขา

ชิงโมเหียนรัดแขนแน่นขึ้น กอดนางให้นั่งนิ่งบนตัก

นายบัญญัติสองคนเห็นได้ว่าเป็นคนเก่าแก่ข้างกายชิงโมเหียน
หลังจากเข้ามาก็ค้ำับ จากนั้นจึงประสานมือทักทายหูเสี่ยวฉวน
ก่อนจะวางมือยื่นฟังคำสั่งของชิงโมเหียนอยู่ตรงนั้นอย่างนอบน้อม

ชิงโมเหียนมีสีหน้าพอใจ ขณะส่งสมุดบัญชีให้พวกเขา

"พวกท่านคำนวณให้ละเอียด คุณชายรองเคยเอาอะไรจาก
ในเรื่องพักของข้าไปบ้าง หลังจากคำนวณเสร็จแล้วให้เสี่ยวฉวน
นำคนไปเอาของกลับมา"

นายบัญญัติทั้งสองตกใจ "เอ่อ...เกรงว่าจะเป็นการคำนวณไม่น้อย มีบัญชี
บางอันนานมาแล้ว คิดว่าคงยากจะคำนวณได้ถูกต้องชัดเจนขอรับ"

ชิงโมเหียนโบกมือ "ไม่เป็นไร แค่เพียงเอากลับมาจำนวนพอสมควร
ก็พอ ถ้าไม่มีก็ให้เขาเอาเงินมาทดแทน"

หูเสี่ยวฉวนพูดไม่ออก เห็นทีครั้งนี้ชิงโมเหียนโมโหแล้วจริงๆ จึงจะ
คิดบัญชีกับคุณชายรองอย่างเด็ดขาด

นายบัญญัติทั้งสองรีบทำตามคำสั่งในทันที เสี่ยวฉวนให้บ่าวที่ทำงาน
คล่องแคล่วหลายคนคอยดูแล หาน้ำหาท่ารับรอง ต่างคนต่างทำงาน
มือเป็นระวิง จนกระทั่งท้องฟ้าเริ่มสว่างก็ยังคงสว่างบัญญัติไม่เสร็จ

ชิงโมเหียนไม่ได้กลับห้องทั้งคืน ดังนั้นหูเสี่ยวฉวนจึงอยู่พักผ่อน
กับเขาในห้องหนึ่งสื่อ

นางนอนอยู่บนตั่งนิ่ม ใช้สองมือปิดหู เสียงลูกคิดดังทั้งคืน หนวกหู
จนนางปวดหัวมาก

ห้องชั้นนอก นายบัญญัติฟังบ่าวแจ้งตัวเลข นิ้วมือก็ตีตัวอย่างรวดเร็ว

"ต้นเดือนสอง คุณชายรองยืมเงินจากบัญชีแปดสิบตำลึง ถึงปลายเดือนสามยืมไปจำนวนเท่ากันทั้งหมดเจ็ดครั้ง..."

เสียงลูกคิดดังขึ้นอีกครั้ง

"ก็แค่ห้าร้อยหกสิบตำลึง มีอะไรน่าคำนวณกัน" หรูเสี่ยวนันพูดโอดครวญเสียงเบา

นางพูดเสียงไม่ดัง แต่ซิงไม่เหยียนที่นั่งอยู่อีกฝั่งของโต๊ะกลับเงยหน้าขึ้นมามองหน้านาง จากนั้นหันไปมองนายบัญชีที่นั่งอยู่ในห้องด้านนอก

เสียงลูกคิดดังอยู่พักหนึ่งก็มีคนแจ้งตัวเลขว่า "...ห้าร้อยหกสิบตำลึง"

จากนั้นก็มีคนพูดอีกว่า "กลางเดือนสี่ คุณชายรองทำแจกันเหมย* ของท่านโหวแตก แล้วยังมาเอาแจกันลายปลาคุ่หนึ่งในคลังของชื่อจื่อไปคิดเป็นเงินใบละสามร้อยห้าสิบตำลึง..."

"ทั้งหมดเจ็ดร้อยตำลึง" หรูเสี่ยวนันปิดหูนอนกลิ้งไปมาบนตั่ง

ซิงไม่เหยียนเหลือบมองห้องด้านนอกอย่างเงิบๆ แวบหนึ่ง

ผ่านไปครู่หนึ่งก็มีคนแจ้งตัวเลขว่า "ทั้งหมดเจ็ดร้อยตำลึง"

ซิงไม่เหยียนเก็บหนังสือในมือ แล้วเรียกนายบัญชีข้างนอกเข้ามา

ทุกคนไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น เห็นเพียงซิงไม่เหยียนพลิกเปิดสมุดบัญชี อ่านตัวเลขออกมาสองสามตัว เด็กหญิงที่นอนอยู่บนตั่งด้านข้างก็สามารถแจ้งตัวเลขที่เป็นผลลัพธ์ออกมาอย่างรวดเร็วทุกครั้ง มีคนแอบเหลือบดูสมุดบัญชี พบว่าตัวเลขนั้นถูกต้องทั้งหมด

นายบัญชีทั้งสองหน้าแดงขึ้นในทันที ประสานมือพูดกับซิงไม่เหยียน

* แจกันเหมย เป็นเครื่องกระเบื้องที่แรกเริ่มใช้เป็นภาชนะใส่สุรา มีลักษณะก้นแคบ กลางป่อง ปากเล็กเพียงเสียบกิ่งเหมยได้แค่งเดียว จึงเป็นที่มาของชื่อ

ว่า "ไม่รู้ว่าคุณหนูหรรู้มีความสามารถเช่นนี้ ทำให้พวกข้าละอายนัก"

ชิงไม่เหยียนฉีกยิ้ม ลุกขึ้นเดินมาข้างตั่งนิ่มแล้วยกตัวหรรู้เสียวนันขึ้นมา

ดวงตาง่วงซีมของหรรู้เสียวนันเบิกโต พูดอย่างงุนงงว่า "จะทำอะไร"

"ช่วยข้าคิดบัญญัติ"

หรรู้เสียวนันทำสีหน้าไม่ยินดีอย่างยิ่ง

"ตอนไปทางหนี่ เจ้าไปกับเสวียนอวี่ได้ ถูกใจสิ่งไหนก็ยึดมาได้เลย"

ชิงไม่เหยียนวางเหยื่อล่อ

หรรู้เสียวนันดวงตาเปล่งประกายทันที "หลังทวงคืนมาได้แล้วถือเป็นของข้าหรือไม่"

ชิงไม่เหยียนพยักหน้า

"ได้ ไม่มีปัญหา!" หรรู้เสียวนันตื่นเต็มตาทันที

นับจากที่นางได้รับรางวัลจากฮ่องเต้ก็เข้าใจชัดเจนขึ้นถึงความสำคัญ
ของเงินทอง

กอบรบกับชิงไม่เหยียนเคยพูดเรื่องจะให้นางแต่งงานกับเขา ในใจนางก็เอาแต่คิดว่าตนเองไม่มีแม้แต่ทรัพย์สินติดตัวสักชิ้น มากินของเขา
ดื่มของเขาแบบนี้ก็รู้สึกตะขิดตะขวงใจแล้ว

ใครมีก็ไม่เหมือนตนเองมี เห็นทีควรจะหาเงินของตนเองให้มาก
จึงจะดี!

หรรู้เสียวนันรวบรวมสติ จากนั้นเมื่อมีนางช่วยเหลือ ไม่นานก็คิดบัญญัติ
เสร็จจึ้น

หลังกินอาหารเข้าแล้ว ชิงไม่เหยียนก็ตามเสวียนอวี่มา "นำคน

มากหน่อยไปที่เรือนพักของคุณชายรอง ทวงเงินของข้ากลับมา"

หูเสี่ยวหนั้นเรียกเจ้าหมางี้มาเป็นพิเศษ และมีคนกลุ่มใหญ่คอยคุ้มกัน
เดินทางไปยังเรือนพักของคุณชายรองอย่างยิ่งใหญ่

123

คุณชายรองตื่นแต่เช้าตรู่ พอลคิดว่าอีกสองวันคุณหนูเหนียนก็จะเข้า
จวนมาแล้ว ในใจของเขาทั้งตื่นเต้นและดีใจ แม้แต่งงานที่เขายังหาไม่ได้
ก็ถูกเขาลืมทิ้งไว้เบื้องหลังชั่วคราว

หลังจากกินอาหารเช้า เขาก็รีบไปทักทายท่านโหวทันที

แม้จะเกิดเรื่องไม่น่าฟังขึ้นในบ้าน แต่คุณชายรองอย่างไรก็เป็น
บุตรชาย ท่านโหวเห็นเขาซัดตา แต่ก็ทำอะไรไม่ได้

ข้างกายเขามีบุตรชายเพียงสองคนเท่านั้น ก่อนหน้านีเขายังควบคุม
ชิงไม่เหยียนได้ แต่ระยะนี้เขาพบว่านิสัยของชิงไม่เหยียนยากจะเข้าใจได้
มากขึ้น รู้สึกเหมือนหลุดออกจากการควบคุม ดังนั้นคนที่เขาสามารถ
ควบคุมได้ก็มีเพียงบุตรชายคนเล็กเท่านั้น

คาดว่าเมื่อคุณหนูจากคุณฮานส์สกุลเหนียนแต่งงานแล้ว เขาก็
สามารถใช้จ่ายได้สะดวกขึ้น ถึงตอนนั้นเพิ่มเงินไปเบิกทางอีกสักหน่อย

ช่วยลูกหลานดีสักงาน จะได้ไม่ต้องยุ่งกับเงินทองภายในจวน
 ยามนี้เองคุณชายรองพูดเรื่องที่เขาอยากจะทำเพิ่มของบางอย่าง
 ในเรือนพักออกมา

พอได้ยินว่าจะใช้เงิน สีหน้าของท่านโหวก็ดำคล้ำในทันที
 คุณชายรองยืนอยู่ด้านข้างด้วยความหวาดหวั่น ท่านโหวนั่งเฉย
 อยู่นาน สุดท้ายก็พยักหน้า เรียกพ่อบ้านในจวนมา เอากุญแจคั้งใหญ่
 ไปที่ประตูคั้งเก็บของ ให้เขาเลือกของบางอย่าง

แม้จะไม่ได้ของใหม่ แต่ได้ของเพิ่มเข้ามาก็ยังดี

คุณชายรองรีบไปที่คั้งใหญ่ พ่อบ้านเปิดประตูห้องคั้ง คุณชายรอง
 วุ่นวายอยู่ครึ่งชั่วยาม ในที่สุดก็เลือกของจำพวกเครื่องหยกภาพวาด
 ลายอักษรออกมาได้

เขากลับถึงเรือนพักของตนเองอย่างมีความสุข ก็มองเห็นของครึกษ์
 รูปร่างสูงใหญ่จำนวนหนึ่งยืนอยู่หน้าประตูเรือนพักของเขา พอเข้าไป
 ในเรือนเขาก็ตะลึงยิ่งกว่าเดิม

หูลูเสี้ยนวนันนั่งอยู่บนโต๊ะพินทำจากศิลาดำที่เขาชอบที่สุด ห้อยขา
 สองข้างแกว่งไปมาจนชายกระโปรงโบกสะบัด

เสวียนอวีกับนายบัญญัติผู้หนึ่งยืนอยู่ข้างกายนาง ในมือถือสมุดบัญชี
 สั่งการให้บ่าวหลายสิบคนเดินเข้าเดินออกขนของออกจากเรือนพักของเขา

"หยุดเดี๋ยวนี้ละ!" คุณชายรองตะคอกด้วยความโมโห แ่่งจวนเงิน
 ลายดอกไม้ที่บ่าวผู้หนึ่งถือไว้ในมือ "นี่คือเรือนพักของข้า พวกเจ้าคิดจะ
 ทำอะไร!"

เสวียนอวีประสานมือกล่าว "คุณชายรอง พวกข้าก็ได้รับคำสั่ง

มาเช่นกัน ก่อนหน้านี้ท่านไปเยี่ยมของจากชื่อจื่อของพวกเรามาไม่น้อย
ยังไม่คืนเสียที เดิมที่ยังไม่รีบร้อน แต่อีกสองวันท่านจะแต่งงานแล้ว
หลังจากมีภรรยาค่อยมาคำนวณของเหล่านี้จะทำให้คุณหนูเหนียน
เกิดความคิดผิดๆ ต่อตัวท่านได้ ดังนั้นมาคำนวณให้ชัดเจนตอนนี้เลย
ดีกว่า ถึงเวลาจะได้ไม่เกิดความผิดพลาด"

คุณชายรอนหน้าซีดเผือดในทันที "ข้าเยี่ยมของอะไรจากพี่ใหญ่...
ข้า...เหตุใดข้าจำอะไรไม่ได้..."

หฺรูเสียนฉวนลอบเบ้าปาก เห็นที่คุณชายรอนผู้นี้เป็นหมาป่าตาขาว
จริงๆ เสียที่ที่ตอนแรกนางยังเป็นหวังว่าซึ่งไม่เหยียนจะทำลายความสัมพันธ์
ระหว่างพวกเขาพี่น้อง ในเมื่อเขาเป็นคนแบบนี้ เช่นนั้นนางก็ไม่มีอะไร
ต้องกังวลอีกแล้ว

หฺรูเสียนฉวนมองข้ามมองขวา ทันใดนั้นนางก็ชี้ไปยัง 'ภาพฤดูสารท'
ที่แขวนอยู่กลางห้องโถง แล้วพูดเสียงดังว่า "เสวียนอวี่! ข้าอยากได้อันนั้น"

เสวียนอวี่เหลือบมองภาพนั้นแวบหนึ่งแล้วสั่งบ่าวว่า "เก็บไป"

บ่าวรีบเดินเข้าไป มีคนยกเก้าอี้วาง มีคนขึ้นไปปลดภาพ เพียงชั่วครู่
ก็ปลดภาพนั้นลงมาได้

คุณชายรอนเลือดพุ่งขึ้นหน้า เข้าไปกระซอกตัวบ่าวคนหนึ่งมา
แล้วตบหน้าไปทันที "ข้าจะดูซิว่าพวกเจ้าใครกล้าแตะต้องของของข้า!"

บ่าวถูกตบ แต่กลับไม่หวั่นกลัว กุมหน้าแล้วเดินไปตรงหน้าเสวียนอวี่
"ท่านดูหน้าของข้าสิ..."

"ไม่เป็นไร อีกครู่กลับไปซื้อจื่อจะตกรางวัลให้เจ้า" เสวียนอวี่พูด
อย่างไม่พอใจ

บ่าวได้ฟังคำพูดนี้แล้วก็แยมยิ้มเบิกบานใจทันที
 ชื่อคือเป็นคนมือหนักใจกว้าง เงินที่ตกรางวัลอย่างน้อยก็เกินตำลึง
 ถูกตบครึ่งหนึ่งก็ได้เงิน เรื่องนี้นับว่าไม่ขาดทุนแล้ว

พอฟังเสียงนอวีพูดเช่นนี้ บ่าวคนอื่นกลับรู้สึกอิจฉาคนที่ถูกตบขึ้นมา
 เห็นคุณชายรองเข้ามาก็พากันยิ้มหยีตา ดูเหมือนเตรียมจะถูกเขาตบ
 เสียอย่างนั้น

คุณชายรองยกมือขึ้น กลับพบว่าตนเองตบใครล้วนไม่เหมาะ
 เขาจึงไปตรงหน้าหูเสี่ยววันน ซึ่ไปที่นางแล้วพูดกับทุกคนว่า "ตาของ
 พวกเจ้าบอดไปหมดแล้วหรือ นางเป็นปีศาจชัดๆ ตอนนีพี่ใหญ่ถูกปีศาจ
 ทำให้หลงใหล ไม่สนใจแม้แต่ความเป็นพี่น้อง พวกเจ้าเชื่อหรือไม่ว่า
 ตอนนีข้าสามารถทำให้นางกลับร่างเดิมได้"

คุณชายรองพูดพลางยื่นมือเข้าไปได้แขนเสื้อ

หูเสี่ยววันนจะยอมให้เขามีโอกาสลงมือได้อย่างไร นางตะโกนขึ้น
 ทันที "เจ้าหมาโง่!"

เงาร่างสีดำร่างหนึ่งมุดออกมาจากใต้โต๊ะพิณ อ้าปากงับแขนของ
 คุณชายรองเอาไว้

คุณชายรองตกใจจนก้าวถอยหลัง หมาดำแยกเขี้ยว กระชาก
 แขนเสื้อข้างหนึ่งของเขาจนขาดรูด

ห่อกระดาษเคลือบน้ำมันตกลงบนพื้น

หมาดำหันหน้าไปเก็บขึ้นมาแล้ววิ่งมาหาหูเสี่ยววันน สายหาง
 อย่างประจบ จากนั้นวางของลงบนมือของหูเสี่ยววันน

หูเสี่ยววันนมองดูของในมือ เห็นทุกคนล้วนจ้องมองนาง ดังนั้น

จึงโบกมืออย่างรำคาญใจ "พวกเจ้าตะลึงอะไรกันอยู่ ขนของต่อไปสิ!"

เสวียนอวีกระแอมหนึ่งทีแล้วพูดออกคำสั่งว่า "ขนต่อไป!" เขาไม่สนใจหรอกว่าหูเสวียนนั้นเป็นปีศาจหรือไม่

คุณชายรองถูกหมากัดแขนจนเลือดซึม เขาคิดจะตอบโต้ แต่เสวียนอวีอยู่ตรงหน้า เขารู้ว่าตนเองไม่มีทางชนะได้เลย

"พวกเจ้ารอช้าก่อนเถอะ!" เขาหมุนตัวเดินออกจากเรือนพักตรงไปหาท่านพ่อของเขาทันที

นายบั๊วซีมองดูแผ่นหลังของคุณชายรองแล้วรู้สึกกังวลใจ "คุณหนูหูท่านหลบไปก่อนดีหรือไม่ อีกครู่ท่านโหวอาจจะมาก็ได้ขอรับ"

หูเสวียนนั้นสายหน้าราวกลองป่องแป้ง "ชิงโม่เหยียนบอกไว้แล้วของที่ข้าทวงกลับมาได้จึงจะเป็นของข้า ถ้าเข้าไปแล้วของเหล่านี้ก็ไม่มีส่วนของข้านะสิ"

นางชีนิ้วไปยังชั้นวางเก่าแก่ด้านข้างแล้วพูดว่า "แจกันตรงนั้นข้าจะเอา ยังมีชุดน้ำชาชุดนั้นด้วย...ชุดที่มีรูปดอกเหมย...ยังมีสิงโตหยกตัวเล็กหกตัวบนนั้นด้วย..."

หูเสวียนนั้นตัดสินใจยื่นบนโต๊ะพิณ ชีนิ้วสั่งการอย่างสนุกสนานเจ้าหมาโง่ยืนอยู่บนพื้นเห่าล่ำทับกับเสียงของนางพลางสายหางอย่างมีความสุข

ในตอนนี้อเองมีคนพูดเตือนเสียงเบาว่า "ท่านโหวมาแล้วขอรับ"

หูเสวียนนั้นราวกับไม่ได้ยินเสียง รับสิงโตหยกจากมือของบ่าวมาถือเล่น

ท่านโหวนำบ่าวสิบกว่าคนเข้ามาในเรือนพัก แขนของคุณชายรอง

ยังมีเลือดไหลนอง สีหน้ากล้ำกลืนฝืนทนยิ่ง

"บ่าวไพร่อย่างพวกเจ้าช่างกล้านัก! แม้แต่นายในจวนยังไม่เห็น
อยู่ในสายตาก็" ท่านโหวตะคอกด้วยความโมโห

พวกบ่าวไพร่ทำราวกับรอบข้างไม่มีใคร ยังคงขนของออกจากเรือน
ต่อไป

หูเสี้ยนวันนั้นบนโต๊ะพิณเล่นสิงโตหยก แม้แต่เจ้าหมางก็แลปลิ้น
อย่างเซ่อซ่า แวตารั้วเดียวสาอย่างมา

ท่านโหวยืนอยู่ตรงนั้นราวกับคนไร้ตัวตน อยากจะระบายโทสะ
แต่ไม่รู้จะลงกับใคร

"ก็แค่นี้เงินจำนวนหนึ่งจากเจ้าลูกชู้มันไม่ใช่หรือ เหตุใดต้อง
ขนของด้วย!" ท่านโหวตุดอย่างโมโห

อีกสองวันคุณหนูคฤหาสน์สกุลเหนียนจะเข้าจวนมาแล้ว ในตอนนี้
หากยกของในเรือนพักนี้ไปจนหมดสิ้น ถึงตอนนั้นคฤหาสน์สกุลเหนียน
อาจจะดูถูกเขาพ่อลูกเอาได้อีกทั้งเขายังคิดจะอาศัยสินเดิมของคุณหนูเหนียน
ช่วยหางานให้บุตรชายอีกด้วย

เสวียนอวี๋พูดอย่างจวนใจว่า "พวกเราที่ไม่คิดจะขนของหรือขอรับ
แต่คุณชายรองในมือไม่มีเงินเลย พวกเราจำเป็นต้องเอาของมาทดแทนขอรับ"

"เอาสมุดบัญชีมาให้ข้าดูซิ!" ท่านโหวตุดิถีคิดจะสอบถามเรื่อง
บาดแผลบนแขนของคุณชายรอง แต่พอเขาเห็นสมุดบัญชีแล้ว ดวงตา
ก็แข็งเกร็งไปทันใด

124

ตอนที่ท่านโหวเห็นสมุดบัญชีแล้วก็พลันตะลึงไปทันที
คุณชายรองยึดคอมอยากจะดุ๊กหน้อย ผลปรากฏว่าถูกท่านพ่อ
ของเขาตบเข้าหนึ่งขาด

"เดรัจฉาน! เหตุใดเจ้าจึงเอาของจากพี่ใหญ่เจ้ามามากมายเช่นนี้!"
คุณชายรองถูกตบจนไม่กล้าส่งเสียง ก้มหน้าย่นิ่งฟังคำตำหนิ
สั่งสอน

ท่านโหวมือจับสมุดบัญชีไว้แน่น แม้แต่หัวใจก็ยังเต้นกระตุก
ของมากมายเพียงนี้...ยังมีเงินทองอีก...

หากไม่ใช่เพราะถูกเจ้าลูกเดรัจฉานผู้นี้เอาไปผลาญ ของเหล่านั้น
คงจะเข้าไปอยู่ในคลังของเขาแล้ว จะถึงขั้นที่เขาต้องประหยัดแม้แต่
เงินรายเดือนมาให้บ่าวไพร่เหมือนตอนนี้ได้อย่างไร

พวกหูเสี่ยวนั่นเห็นความเปลี่ยนแปลงบนใบหน้าของท่านโหวได้

อย่างชัดเจน แม้แต่นายบัญญัติก็ยังไม่รู้สึกแทนซึ่งไม่เหยียนว่าไม่คุ้มค่าเลย เสียทีหลายปีมานี้ ซึ่งไม่เหยียนคิดแทนจนไหวมาตลอด หากไม่ได้เขา จวนไหวสกุลซึ่งแห่งนี้คงล้มไปนานแล้ว

นายบัญญัติกับคนอื่นก็ไม่เข้าใจเช่นกันว่าเหตุใดท่านไหวมีบุตรชาย คนโดยอดเยี่ยมเช่นนี้จึงไม่ไปเอาใจให้ดี กลับเอาแต่ตีนันตีนี้ ผลปรากฏว่าทำให้พ่อลูกหมางใจกัน

ท่านไหวพลิกเปิดคูสมุขบัญญัติ ของที่บ้านที่กในนั้นมีไม่ต่ำกว่าร้อยชิ้น "ไปเอาของในคลังออกมาให้หมด" เขาตะคอกใส่บุตรชายตนเอง หลูเสี้ยนมันอยู่ปากไปทางเสวียนอวี เสวียนอวีเข้าใจความหมายทันที จึงเดินขึ้นหน้าหนึ่งก้าวแล้วพูดว่า "ในคลังของคุณชายรองไม่มีของอะไร ของที่มีราคาพอสมควรพวกเราส่งไปที่เรือนซื้อจื้อแล้ว เพียงแต่มี บางรายการที่ตัวเลขไม่ตรงกัน ของหลายอย่างฮ่องเต้พระราชทานมาให้ นานแล้ว ถ้าหายไปเกรงว่าจะเกิดปัญหาได้ ดังนั้นรบกวนคุณชายรอง พยายามสักนิด รีบส่งของคืนมา พวกเราที่เป็นบ่าวจะได้รีบกลับไป"

ความหมายในคำพูดก็คือ 'หากคุณชายรองไม่คืนของมา พวกเขา ก็จะไม่ยอมกลับ'

ท่านไหวโกรธหน้าเขียว คุณชายรองพูดตะกุกตะกัก "ท่านพ่อ... มีของจำนวนไม่น้อยที่ก่อนหน้านี้ข้าเอามามอบให้ท่านเพื่อแสดงความ กตัญญู...ของบางอย่างเกรงว่าคงยังอยู่ในคลังของท่าน..."

ไม่รอให้เขาพูดจบ ท่านไหวก็ยื่นเท้าเตะออกไป

คุณชายรองร้องเจ็บปวดพร้อมล้มลงบนพื้น

ท่านไหวมองหลูเสี้ยนมันที่นั่งอยู่บนโต๊ะพินอย่างดูดั้น แค้นเสียงสabd

"ปาเถื่อนเสียจริง!" แล้วหมุนตัวสะบัดแขนเสื้อเดินจากไป

เสวียนอู่มองหูลีเยว้นนอยอย่างเป็นห่วงแหวหนึ่ง แต่หูลีเยว้นนอยกลับไม่สนใจอะไร ยังคงเล่นสิงโตหยกในมืออยู่เช่นเดิม นางไม่มีทางโกรธด้วยเรื่องเล็กเพียงเท่านี้ของมีค่ามาอยู่ในมือแล้ว นางดีใจจนทำตัวไม่ถูกทุกคนดูนวยายอยู่หนึ่งชั่วยาม ขนของในเรือนของคุณชายรองไปพอสมควร

หูลีเยว้นนอยเรียกได้ว่ารำรวยขึ้นมาแล้ว มองดูของที่กองสะสมเต็มพื้นดวงตาของนางก็หยีไค้งเป็นจันทร์เสี้ยว

แต่ของเหล่านี้จะเอาไปวางที่ใดเล่า ของที่ฮ่องเต้พระราชทานให้ก่อนหน้านี้ก็เอาเก็บเข้าคลังใหญ่ของชิงโม่เหียน แต่นางจะเก็บของมีค่าจำนวนหนึ่งไว้ข้างกาย หรือวางไว้ในที่ที่มองเห็นได้จะได้สบายใจขึ้น

นางเดินวนไปมาอยู่ในห้อง คิดหาสถานที่ซ่อนของล้ำค่าของนางเหล่านี้เอาไว้

ชิงโม่เหียนดูสมุดบัญชีเสร็จแล้ว เยกหน้าขึ้นเห็นประตูห้องหลักปิดสนิท

"ใครอยู่ข้างใน" ชิงโม่เหียนเอ่ยถาม

"คุณหนูเพิ่งเข้าไปไม่นานขอรับ" บ่าวที่รับใช้อยู่ด้านข้างเอ่ยตอบ

"เหตุใดจึงปิดประตู"

เสียงพูดของบ่าวปนเสียงหัวเราะเล็กน้อย "คุณหนูกำลังหาที่ซ่อนของล้ำค่าของนางขอรับ"

ชิงโม่เหียนมูปากกระตุกสองที ของเล็กน้อยยังคิดจะแอบซ่อนไม่ให้เขารู้จักหรือ ความเคยชินเช่นนี้ไม่ค่อยดีกระมัง

ซิงไม่เหยียนจึงมอบเรื่องที่เหลือให้เสวียนอวี่ แล้วรีบผลักเปิดประตู
ห้องหลักเดินเข้าไปอย่างเงียบๆ

ห่างเพียงม่านผลึกแก้วกัน ร่างเล็กๆ ร่างหนึ่งกำลังร่วนวายอยู่บน
ตั่งสามที่นั่งที่ทำจากไม้พะยุงหอมฝั่งมุก

ซิงไม่เหยียนตัดสินใจชะงักมีเท้า กอดดอกยี่นมองอยู่ข้างนอก
เจ้าตัวเล็กของเขากำลังค่อยๆ ซ่อนของล้ำค่าของนางเข้าไปใต้ตั่งครั้งแล้ว
ครั้งเล่า

นี่ก็สะตูดตาเกินไปแล้วกระมัง

ซิงไม่เหยียนกวาดตามองการตกแต่งเหมือนเดิมภายในห้อง
ใต้เตียงใหญ่พบว่าไม้แจกันลายดอกบัวอยู่หลายใบ คทาหยกหรืออิ*
ลายเทาเทีย** หนึ่งในอันยึดอยู่ใต้ผ้าปูบนตั่งนี้ม สิ่งโตเล็กที่สลักจากหยก
หกตัวเรียงเป็นแถววางไว้ใต้หมอนของนางทั้งหมด

ซิงไม่เหยียนยืนอยู่ตรงนั้นไร้คำพูดไปทันที หากซ่อนแบบนี้ต่อไป
ห้องของเขาคงกลายเป็นคลังเก็บของของนางแน่นอน

สุดท้ายเขาหลบปลายคาง ตัดสินใจว่าไม่ไปรบกวนนางจะดีกว่า
ขอเพียงสิ่งที่ซ่อนไว้ในห้องของเขาเป็นของล้ำค่าของนางทั้งหมด เช่นนั้น
นางคงไม่เสนอว่าจะแยกห้องอยู่ตามลำพังอย่างแน่นอน

คิดถึงกลิ่นชะมดเซ็ดที่คุ้นเคยข้างหมอนในตอนกลางคืนแล้ว
ดวงตาเขาก็โค้งเป็นรอยยิ้ม ก่อนจะหมุนตัวจากไปอย่างเงียบๆ

* คทาหรือเป็นเครื่องมือหรือเครื่องหยก รูปทรงเป็นแท่งแบนโค้ง ส่วนหัวมีลักษณะเป็นแป้นกลมและนิยม
สลักลายสายเมฆตลอดอัน โดยคำว่าหรือมีความหมายว่าสมปรารถนา ชาวจีนจึงใช้เป็นของเสริมสิริมงคล
และเป็นเครื่องแสดงฐานะของชนชั้นสูง

** เทาเทีย (เขม็อบกลีน) เป็นหนึ่งในลูกมังกรทั้งเก้าตามตำนานเทพโบราณของจีน ลำตัวคล้ายหมาป่า
นิสัยตะกละตะกลามและดุร้าย มักใช้เป็นลายประดับกระถางสำริดหรือภาชนะเช่นไห

ซึ่งไม่เหยียนไม่ได้เก็บของทั้งหมดกลับไปตามสมุดบัญชี ไม่ใช่
คุณชายรองไม่ยอมให้ แต่เรือนพักถูกพวกเสวียนอวี๋ซันไปหมด จะชนอีก
คงทำได้เพียงไปเราะกระบือองบนหลังคาแล้ว

คุณชายรองมองดูเรือนที่ว่างเปล่า โกรธจนขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน
เป็นเช่นนี้เขาจะแต่งอนุได้้อย่างไร ไม่ต้องรอให้คนคุกหาสน์สกุลเหยียน
มามองเขาเป็นตัวตลกหรือ

เขาตัดสินใจจะไปขอโทษซึ่งไม่เหยียนที่เรือน แต่คิดถึงวันนั้นที่
หน้้ำซา ทำทางดูร้ายตอนซึ่งไม่เหยียนบีบคอเขา หัวใจเขาก็สั่นระรัว

ไม่ได้ เรื่องนี้ต้องไปหาท่านพ่อ

คุณชายรองตัดสินใจทุ่มสุดตัว คุกเข้าอยู่หน้าเรือนหน้าไม่ยอม
ไปไหน ขอให้ท่านพ่อช่วยเป็นหลักให้เขา

ท่านโหวหลังจากไปที่เรือนของคุณชายรองก็เริ่มเสียใจ คิดว่าตนเอง
ไม่ควรจะบุ่มบ่ามเลย

ตอนนี้ทางซึ่งไม่เหยียนกลายเป็นฝ่ายทวงหนี้ เห็นเขาขนของในเรือน
บุตรชายคนรองไปจนหมด คุณหนูเหยียนกำลังจะแต่งเข้าจวน เขาก็
ไม่อยากให้คนนอกเห็นเรื่องหน้าขายหน้าในจวนของเขา

แต่จะให้เขาออกเงินไปชดเชยส่วนขาดของบุตรชายคนรอง เขาก็
ไม่ยินดี ท่านโหวรู้สึกปวดหัว

ว่าเรื่องนี้ยังไม่จบ เดิมทีสกุลเหยียนรับปากว่าวันที่สามจะส่งคนมา
แต่ในวันที่สองก็ส่งพ่อบ้านใหญ่ในจวนมา บอกว่าจะปรึกษาเรื่องการจัด
งานแต่งงานวันพรุ่งนี้

"รับอนุญาตต้องจัดงานแต่งงานอะไรอีก!" ท่านโหวไม่พอใจมากกับเรื่องนี้
 อย่างเห็นได้ชัด

พ่อบ้านสกุลเหนียนเอ่ยตอบ "นายท่านของเราบอกว่ายินดีจะ
 ออกเงินห้าร้อยตำลึง ขอเพียงจัดงานแต่งงานให้คุณหนูของเราให้สมหน้าตา
 สักหน่อย"

เห็นทีเพื่อบุตรสาวผู้นี้แล้วสกุลเหนียนนับได้ว่าพยายามทำทุกอย่าง
 อย่างเต็มที่ทีเดียว

สามารถมีเงินเพิ่มขึ้นห้าร้อยตำลึงย่อมเป็นเรื่องดี ก็แค่จัดโต๊ะเลี้ยง
 ไม่กี่โต๊ะ เชิญแขกคนสนิทมาจำนวนหนึ่งเท่านั้น ท่านโหวจึงรับปากทันที
 ถึงวันที่สาม เกี้ยวเจ้าสาวก็แบกคุณหนูเหนียนเข้ามาที่จวนโหว
 เพราะในจวนไม่มีนายหญิงคอยจัดการ ดังนั้นจึงตั้งจองโต๊ะที่
 หอสุราในเมือง

ตอนที่หูลีเยว่นันตามชิงโม่เหยียนไปถึงหอสุรา เพิ่งจะถึงตอนที่ยัง
 แต่ภายในหอสุรากลั้บสงบเงียบ แม้แต่หญิงสาวที่คอยต้อนรับอยู่ข้างล่าง
 บนใบหน้ายังไม่แม้แต่รอยยิ้ม

หูลีเยว่นันเงยหน้าตั้งใจมองเสื้อผ้าที่คุณชายรองสวมใส่ มันคือ
 ชุดมงคัลสีแดงจริงๆ

"เจ้าคุณอะไรอยู่" ซึ่งไม่เหยียนเอ่ยถาม

หูลีเยว่นันแลบลิ้น "ข้าคิดว่าเดินเข้าผิดที่ นึกว่าเขาจัดงานศพกัน
 เสียอีก..."

ชิงโม่เหยียนแทบจะป็นหน้าหนึ่งไม่ไหว ในที่นี้คนที่มีความคิดเช่นนี้
 คงมีไม่น้อยแน่นอน แต่คนที่กล้าพูดออกมาตามตรงกลับมีเพียงหูลีเยว่นัน

ผู้เดียว

เดิมทีเป็นการรับอนุ แม้แต่ครอบครัวที่รำววยก็ไม่จัดอย่างให้ความสำคัญเช่นนี้ คนที่มีหน้ามีตาเหล่านั้นแม้จะอยากมา เห็นสภาพนี้แล้วก็คงจะถอยกลับบ้านตนเองไป

ด้วยฐานะของพวกเขา มาดื่มสุรามงคลในสถานที่แบบนี้ เป็นการเสียหน้าอย่างยิ่ง

ทางสกุลเหนียนมีแขกมาเย่สิบกว่าคน ทางจวนโหวมีเพียงสิบกว่าคน ส่วนใหญ่เป็นสหายเสเพลของคุณชายรอง ขุนนางที่มียศตำแหน่งจริงๆ นอกจากชิงโม่เหียนแล้วก็ไม่มีใครสักคน

ทุกคนเห็นชิงโม่เหียนมาจึงเจียบเสียงลงทันที แม้แต่คุณชายรองก็ยังมีสีหน้าอึดอัดขึ้นทันใด

หฺรูเสียนนมองไปโดยรอบเหมือนตรงนั้นไม่มีใคร นางสนใจเพียงว่าอาหารวันนี้จะถูกใจนางหรือไม่

ทว่าน่าเสียดายที่อาหารซึ่งดูอุดมสมบูรณ์เหล่านี้รสชาติกลับย่ำแย่มาก นางจึงโยนตะเกียบทิ้งอย่างโมโห

ในตอนนี่เองแขกผู้หนึ่งในงานลุกขึ้นมา ดูแล้วอายุไม่ถึงยี่สิบ สวมเสื้อผ้าธรรมดา เขามาตรงหน้าชิงโม่เหียนแล้วคารวะ "รองตุลาการวันนี้ข้าใช้สุรามงคลค้ำบท่านหนึ่งจอก โชคดีที่ท่านช่วยหางาน กองดูแลไฟในกรมโยธาให้ข้า ตอนนี่ข้าได้เข้าไปแทนตำแหน่ง ลำดับหลักชั้นเก่าที่ขาดคนแล้ว"

ชิงโม่เหียนยิ้มบางๆ "แค่เรื่องเล็กน้อย งานนั้นได้เงินพอใช้หรือไม่" คนผู้นั้นพยักหน้าหงิกๆ "รองตุลาการวางใจได้ ทุกเดือนได้เสียบยง

ห้าตัน* งานที่ทำไม่ยุ่งยาก โชคดีที่ได้ท่านช่วยเหลือ"

ได้ฟังคำพูดนี้แล้วคุณชายรองที่นั่งอยู่ข้างๆ ก็หน้าซีดเผือดในทันที
งานนี้ก็คืองานที่ซึ่งไม่เหยียนหาให้เขาก่อนหน้านี้ไม่ใช่หรือ เหตุใด
เขาจึงให้คนอื่นไปแล้ว...

* ตัน เป็นหน่วยมาตราชั่งสมัยโบราณของจีน มีค่าเท่ากับ 10 ไตว หรือ 100 ลิตร

125

คุณชายรองยกสุราคารวะอยู่ทางนี้ อีกทางหนึ่งก็เงี้ยวฟังซึ่งไม่เหยียน
พูดคุยกับคนผู้นั้น

เรื่องงานกงคุณแลฟืนไฟกรมโยธาก่อนหน้านี้ซึ่งไม่เหยียนเคยพูด
ต่อหน้าเขา ตำแหน่งที่เข้าไปแทนก็เป็นเจ้าหน้าที่ลำดับหลักชั้นเก้า และ
มากที่สุดก็ป็นขึ้นไปเป็นได้แค่ชั้นหกเท่านั้น

ด้วยความคิดของคุณชายรอง เขาย่อมไม่เห็นอยู่ในสายตา
แขกหลายคนที่ยังซ้ายของโต๊ะล้วนเป็นสหายของเขา ทุกคนพากัน
พูดถกกันไปต่างๆ นานา

"มิน่าระยะนี้เขาจึงไม่ออกมาตี๋มสุรา ที่แก้หางานได้แล้วนี่เอง"

"เป็นแค่เจ้าหน้าที่ลำดับหลักชั้นเก้ามีอะไรดีเด่นกันเล่า" มีคนเหมือนกับ
คุณชายรองที่ไม่เห็นงานนี้อยู่ในสายตาเช่นกัน

"เจ้าจะรู้อะไร เขาอยู่ในบ้านก็เป็นเพียงลูกอนู นี่เป็นงานสบาย

ตอนนี้เขาได้รับความช่วยเหลือจากรองตุลาการ อีกไม่กี่ปีก็ได้ขึ้นชั้นหกแล้ว
นั่นเป็นงานที่เงินเดือนมาก ทุกเดือนเฉพาะเงินค่าน้ำชาที่มีคนนำมาให้ก็พอจะ
ใช้พักในหอซึ่งซื้อได้หลายคืนแล้ว..."

คำพูดเหล่านี้ล้นลอยไปเข้าหูของคุณชายรอง เขาบอกไม่ถูกกว่า
ในใจตอนนี้รู้สึกเช่นใด

เดิมที่เป็นงานที่เขารังเกียจ เหตุใดตอนนี้เพิ่งไปแล้วช่างยั่วยวนใจ
เช่นนี้

การพักในหอซึ่งซื้อหนึ่งคืนอย่างน้อยต้องใช้เงินยี่สิบกว่าตำลึง
ในครอบครัวคนทั่วไป เงินเล็กน้อยเท่านั้นพอใช้ได้หนึ่งปีแล้ว

เขามัวแต่หมกมุ่นกับความคิดในใจ ตอนยกสุราคารวะจึงเหม่อลอย
ตอนหมุนตัวกลับเกือบจะชนเข้ากับคนอื่น

"เสี่ยวนัน มานี้" ซึ่งไม่เหยียนปั้นหน้านั่งส่งเสียงเรียก

คุณชายรองในตอนนี่จึงพบว่าเมื่อครู่คนที่เขาเกือบจะเดินชนคือ
หูลู่เสี่ยวนัน

หูลู่เสี่ยวนันเดินยิ้มสดใสมานั่งลงข้างกายซึ่งไม่เหยียน

ซึ่งไม่เหยียนเหลือบมองน้องรองของเขาแวบหนึ่งแล้วลดเสียงพูดว่า
"ไปทำเรื่องเลวร้ายอะไรมาอีก"

หูลู่เสี่ยวนันกะพริบดวงตาโต "ไม่มีอะไร...แค่ใส่ของให้เขาเล็กน้อย"

ห่อกระดาษที่ได้จากคุณชายรองไปในครั้งก่อนผ่านการปรับปรุง
ของนาง ผงที่ใส่ไว้ข้างในจึงมีผลเป็นอย่างอื่นแล้ว

"ท่านไม่โกรธใช่หรือไม่" นางกังวลใจอยู่บ้าง เพราะไม่ว่าเกิดเรื่อง
อะไรขึ้นคนที่ขายหน้าก็คือจวนโฮว

ชิงไม่เหยียนเล็กคิ้ว พูดอย่างไม่ถือสาว่า "เจ้าอยากเล่นก็เล่นไปเถอะ เกิดอะไรขึ้นข้าจะรับแทนตัวเอง"

หูเสี่ยวฉวนันปิดปากหัวเราะไม่หยุด แม้แต่ตาก็หยีเล็กเสี้ยจนมองแทบไม่เห็นแล้ว

มีพวกสตรีส่งสายตามองมาทางนี้บ่อยครั้ง บางครั้งก็เดินมาเหมือนอยากจะถูกคุยกับหูเสี่ยวฉวนัน

ชิงไม่เหยียนรู้สึกรำคาญ ไม่นานก็นำหูเสี่ยวฉวนันออกจากงานเลี้ยงไป "จะไปทีใด" หูเสี่ยวฉวนันเอ่ยถาม ดูเหมือนไม่ค่อยยินดีเท่าใด

"เข้าวัง" ชิงไม่เหยียนพานางลงจากหอสุรา แล้วอุ้มนางขึ้นรถม้า "เจ้าทำอันต์แทนตัวเสร็จแล้วไม่ใช่หรือ จะปล่อยให้ฝ่าบาททรงรอดต่อไปเช่นนี้หรือไร"

หูเสี่ยวฉวนันแลบลิ้น "ข้าก็แค่อยากดูเรื่องสนุกก่อน"

เพื่อไม่ให้คนอื่นสงสัย นางจึงไม่กล้าให้ม่งยานั้นออกฤทธิ์เร็วเกินไป นางอยากเห็นด้วยตาตนเองว่าผลของมันเป็นอย่างไรมาก่อน

ชิงไม่เหยียนยื่นมือมาตีหน้าผากนางหนึ่งที ช่างเป็นเด็กที่ก่อเรื่องโดยไม่กลัวจะเกิดความวุ่นวายใหญ่โตจริงๆ

จากนั้นทั้งสองคนก็เดินทางเข้าวัง หูเสี่ยวฉวนันเอาอันต์แทนตัวมอบให้ฮ่องเต้

ฮ่องเต้ถืออันต์ไม้พลิกดูไปมา ชอบมากจนไม่ยอมวางลง ก่อนจะพระราชทานของว่างให้นางกล่องหนึ่ง

หูเสี่ยวฉวนันยิ้มเบิกบาน กล่าวขอบคุณแล้วก็เปิดกล่องออกกินทันที ฮ่องเต้มีสีหน้าประหลาดใจ ชิงไม่เหยียนจึงอธิบายว่า "เสี่ยวฉวนัน

ยังไม่ได้กินอะไร ขอฝ่าบาททรงอภัยด้วย" จากนั้นเขาก็เล่าเรื่องที่
คุณชายรองรับบ่อนูให้อีกฝ่ายฟังอย่างคร่าวๆ

ฮ่องเต้ฟังแล้วมีสีหน้าไม่ค่อยพอใจ "ก็แค่รับบ่อนู ต้องจัดงานใหญ่โต
ไปเพื่ออะไร มันเหมาะสมหรือ"

ซิงโมเหยียนก้มหน้าไม่กล้าว่าคำใดต่อ

ฮ่องเต้เสียบไปสักครู่จึงเอ่ยปากพูดว่า "น้องชายคนรองของเจ้า
ยังอยู่บ้านเฉยๆ ไม่มีงานมีการทำไช้หรือไม่"

"พะยะค่ะ กระหม่อมทำงานในกองดูแลพื้นไฟกรมโยธาให้เขา
แต่เขารังเกียจว่าต่ำต้อย... ปฏิเสธไป" ซิงโมเหยียนไม่คิดจะปิดบัง
แม้แต่หน่อย เขาพูดทุกอย่างออกมาตามตรง

ฮ่องเต้มีสีหน้าเคร่งเครียดยิ่งขึ้น "ช่างเถอะ เจ้าทำหน้าที่ของเจ้าให้ดี
ก็พอ ได้ยินว่าระยະนี้เจ้าดูแลสุขภาพได้ไม่เลว อากาการป่วยไม่ได้กำเริบอีก
ไช้หรือไม่"

เรื่องที่ซิงโมเหยียนได้รับพิชกุคนนอกรู้เพียงว่าเป็นโรคประหลาด
มีเพียงไม่กี่คนที่รู้ความจริงเรื่องนี้

แต่เรื่องประเภทนี้เห็นได้ว่าปิดบังหูตาของฮ่องเต้ไม่ได้

ซิงโมเหยียนพลิกชายเสื้อคุกเข่าลงทันใด "ระยະนี้งานในศาลตำหลี่
จัดการหมดแล้ว กระหม่อมอยากจะออกจากเมือง นำเสี่ยวนันไปตามหา
คนในตระกูลของนาง..."

ครั้งก่อนเขาเคยพูดเรื่องนี้ต่อหน้าฮ่องเต้แล้วครั้งหนึ่ง ยกเรื่องเก่านี้
มาพูดอีกครั้ง เห็นทีเขาได้ตัดสินใจแล้ว ฮ่องเต้คิดสักครู่พลงมองหน้า
หลูเสี่ยวนัน ก่อนจะพยักหน้า "ให้เวลาเจ้าหนึ่งเดือน"

ชิงไม่เหยียนประสานมือรับคำ

หลังจากออกจากตำหนักใหญ่แล้ว หูเสี่ยวนันทึ่ตื่นแต่นินตีเป็นพิเศษ
"พวกเราจะออกจากเมืองหลวงเมื่อใดหรือ"

"อีกสามวัน"

หูเสี่ยวนันทึ่คิดสักครู่ก็เอ่ยว่า "เข้าไปพบองค์แปดสักครู่ได้หรือไม่"
ไม่ได้พบอวีเฟิงหวานานแล้ว ไม่รู้ว่าวิธีที่เสนอให้เขาไปเป็นอย่างไรบ้าง
เขา 'รับผิดชอบ' หลังจึงเซียวสำเร็จหรือไม่

"วันนี้ไม่ได้" ชิงไม่เหยียนมองดูใบหน้าที่เต็มไปด้วยความคาดหวัง
ของเจ้าตัวเล็ก ในดวงตาแฝงความอึดครึ้ม

"เพราะเหตุใด"

"สองสามวันนี้ครู่ฝีกมาสอนการรำรำให้เขาในตำหนัก เจ้าไม่เหมาะ
จะไปพบ" ชิงไม่เหยียนไม่ยอมให้นางได้โต้เถียงก็เดินนำนางออกจาก
ประตูวังทันที

"ก็แค่ฝีกรำรำเท่านั้น เหตุใดข้าจึงไปไม่ได้"

ชิงไม่เหยียนถอนหายใจแล้วหยุดยืน

ไม่รู้เพราะเหตุใด หูเสี่ยวนันทึ่จึงรู้สึกว้าวตาของเขาดู...เศร้าโศก

"เพราะคนที่มาสอนรำรำเหล่านั้น...ล้วนเป็นนักแสดงชาย ข้าว่า
องค์แปดคงไม่ยากให้เจ้าเห็นแน่นอน"

หูเสี่ยวนันทึ่ตะลึงไป

"เหตุใดพวกเขาต้องทำกับเขาแบบนี้ด้วย" เด็กชายที่มีรูปร่างหน้าตา
น่าดูกว่าเด็กหญิงผู้นั้น เหตุใดเขาต้องถูกบีบให้เรียนอะไรแบบนี้ด้วย

"เรื่องในวัง เจ้ารู้ยิ่งน้อยยิ่งดี" ชิงไม่เหยียนพูดอย่างจริงจัง

ตอนที่ออกประตูวังชั้นสุดท้าย มีคนผู้หนึ่งเดินมาตรงหน้า เขา
สวมชุดแพรหลายหมั่ง รูปร่างผอมบาง บนใบหน้ามีรอยยิ้มงามสง่า
บนหัวไหล่เขามีเตี่ยวขาวเกาะอยู่ มันถลึงตาจ้องมาที่หรูเสี่ยวนัน

หรูเสี่ยวนันคิดว่าชายเสื้อของซิงโมเหยียนเอาไว้ แล้วหลบไป
ข้างหลังเขา

ถึงแม้ตอนนี้นางจะใช้วิชาเวทได้ แต่สัญชาตญาณของสัตว์ทำให้
นางหวาดกลัวเตี่ยวขาวตัวนี้มาก ทำให้ทุกครั้งที่เห็นมัน ปฏิกริยาแรก
ของนางก็คือการหนี

"รัชทายาท" ซิงโมเหยียนประสานมือคำนับ

อี่ซิงเจิงจี้ยิ้มบางๆ "รองตุลาการจะออกจากวังแล้วหรือ"

จากนั้นซิงโมเหยียนก็พูดคุยกตอบอีกฝ่ายแบบขอไปที ยามที่กำลัง
จะเดินผ่านของศรีรัชทายาทนั้นก็เห็นเตี่ยวขาวบนตัวของอีกฝ่ายกระโดด
ลงพื้น ฟุ้งตรงไปที่ตัวหรูเสี่ยวนัน

หรูเสี่ยวนันตกใจจนชนลูก ขยับตัวเข้าหลบในอ้อมกอดของ
ซิงโมเหยียนโดยไม่ต้องคิด

ซิงโมเหยียนสะบัดแขนเสื้อปิดเตี่ยวขาวโดยแรง "รัชทายาท ทำเช่นนี้
หมายความว่าอย่างไร"

เตี่ยวขาวโจมตีพลาดเป้าจึงรีบถอยกลับไป

องศรีรัชทายาทโน้มตัวอุ้มเตี่ยวขาวของเขาขึ้นมา รอยยิ้มบนใบหน้า
มีความนัยลึกซึ้ง "ดูเหมือนนางจะกลัวสัตว์เลี้ยงของข้ามาก"

หรูเสี่ยวนันกัดฟันกรอดๆ

นับจากมาถึงโลกนี้ ศัตรูคนแรกของนางก็คือสัตว์ตัวนี้ นางจะ

• ข้ามันส์ตัวโค้งงอของตาลตานี่ 2 •

ไม่กลัวได้อย่างไร นี่แทบจะกลายเป็นสิ่งที่นางฝังใจไปแล้ว ถึงตอนนี้ นางก็ยังจำตอนที่ถูกอีกฝ่ายจับคอได้ บาดแผลนั้นทำเอาปวดอยู่นาน แม้แต่จะหมუნคอก็ยังลำบาก

126

องค์รัชทายาทมองหรูเสี่ยวนันแล้วฉีกยิ้ม "เด็กคนนี้ใจเสาะเกินไปแล้ว ได้ยินว่านางยังมีวิชาเวทประหลาด ช่วยคนของที่ว่าการขุนเทียนไว้ไม่น้อย เหตุใดจึงมากลัวเตียวขาวของข้าได้"

ดวงตาสีเขียวสุกใสของหรูเสี่ยวนันมีน้ำตาคลอ นางก็อยากรู้ว่าเหตุใดตนเองจึงกลัวสัตว์ตัวนี้นัก

แต่ก็จวนปัญญาจะหาคำตอบ นางแค่เห็นอีกฝ่ายก็อยากหนีแล้ว

ยามนี้เองช่วงเอวของนางถูกรัดแน่นขึ้นในทันใด ซิงโมเหยียนอุ้มนางขึ้นมา "ในเมื่อรัชทายาททรงรู้ว่านางซึกลัวก็อย่าแกล้งนางเช่นนี้เลย"

แม้ซิงโมเหยียนจะมีน้ำเสียงไม่เป็นมิตร แต่องค์รัชทายาทก็ไม่ได้โกรธ บนใบหน้ามีรอยยิ้มส่ง่างาม มือลูบคอเตียวขาว มองดูซิงโมเหยียนอุ้มหรูเสี่ยวนันเดินออกนอกประตูวังแล้วขึ้นรถม้าไป

"รัชทายาทดูเหมือนจะรู้อะไรมา" หรูเสี่ยวนันพุดอย่างไม่สบายใจ

"อืม" ซิงไม่เหยียนท่าทางเคร่งเครียด แวตตาลึกถ้าไม่รู้วาคิดอะไรอยู่

"เขารู้เรื่องของข้าได้อย่างไร" หรูเสียวนันพูดอย่างตกใจ

"เจ้าจำไม่ได้หรือ" ซิงไม่เหยียนมองไปที่นาง

"จำอะไรหรือ"

"เรื่องก่อนที่เจ้าจะมาแคว้นเยี่ยช่า"

หรูเสียวนันตัวแข็งเกร็ง นางไม่ใช่ตัวชะมัดเซ็ดจริง ๆ เสียหน่อย ตอนที่นางมาถึงโลกนี้ ลืมตาขึ้นมาก็อยู่ในกรงแล้ว นางจะจำได้อย่างไรว่าตนเองมาจากที่ใด

นางพยายามทำท่าครุ่นคิด "คงเป็นเพราะตอนนั้นข้าเด็กเกินไป... จึงจำไม่ได้แล้ว"

ซิงไม่เหยียนไม่ได้สงสัยในเรื่องนี้ เพราะการมีตัวตนอยู่ของนาง ก็เพียงพอที่จะทำให้คนเกิดความประหลาดใจได้แล้ว

"เจ้าเป็นเครื่องบรรณาการมาจากแคว้นฉี..." ซิงไม่เหยียนพูดเสียงเรียบ "เรื่องนี้รัชทายาทเป็นคนรับผิดชอบ ตอนนั้นเตรียมจะเอาเจ้ามาเป็นเหยื่อพิเศษมอบให้แก่ฝ่าบาท"

หรูเสียวนันมองเขาอย่างตกใจ เรื่องนี้นางได้ฟังเป็นครั้งแรก

"ข้าไม่รู้ว่าตอนนั้นเจ้าหนีออกมาได้อย่างไร แต่ภายหลังรัชทายาทส่งคนตามสืบเรื่องนี้ไม่น้อย เขาคงจะมีแผนการอย่างอื่น รัชทายาทพระองค์นี้เป็นคนที่คาดเดาได้ยากจริงๆ"

หรูเสียวนันกะพริบตา "หรือเขาคิดจะเอาข้าไปมอบเป็นสัตว์เลี้ยงของฮ่องเต้"

ซิงไม่เหยียนนิ่งเงียบไปทันใด สมอ่งที่สามารถคิดคำตอบแบบง่าย ๆ

นี้ออกมาได้ ไต่เหล่านี้ไม่มีใครอีกแล้วจริงๆ

ยามที่ทั้งสองกลับถึงจวนโหว ท้องฟ้าบอกเวลาใกล้พลบค่ำแล้ว
ภายในจวนดูเงียบเชียบ แม้แต่เหล่าบ่าวไพร่ล้วนก้มหน้าก้มตา
ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจดัง

"คุณชายรองล่ะ" ซิงไม่เหยียนถามขึ้น

"กลับมาแล้วขอรับ ตอนอยู่ที่หอสุราดื่มมากเกินไป ก่อเรื่องวุ่น
จนไม่เป็นท่า ตอนนี่เพิ่งถูกคนประคองกลับเรือนพักไปขอรับ"

หลูเสี่ยววันบ่ป้องปากหัวเราะเยาะ

ซิงไม่เหยียนมองนางแวบหนึ่ง "เจ้าทำอะไรไปบ้าง"

หลูเสี่ยววันขยับปลายเท้าขึ้นมากระซิบข้างหูเขาพักหนึ่ง

ซิงไม่เหยียนนุ้มปากกระตุกหลายที ดูเหมือนไม่รู้จะร้องให้หรือหัวเราะดี

ในเวลาเดียวกันนี้ภายในห้องหอบของคุณชายรอง

คุณหนูเหนียนนั่งอยู่ข้างเตียง โบกหน้าซีดขาว

คุณชายรองนอนหงายอยู่บนเตียง เมามายจนไม่รู้เรื่องรู้ราว

"คุณหนู วันมงคล ท่านอย่าเศร้าใจไปเลยเจ้าค่ะ" สาวใช้ที่ตามมา

จากสกุลเหนียนพูดพลอบ

"ยังเรียกคุณหนูอีก ระวังคนอื่นจะได้ยินเข้า" สาวใช้อีกคนตำหนิ

"คือ...คือเหนียนชื่อ*" สาวใช้ก้มหน้า

คุณหนูเหนียนปลดผ้าคลุมหน้าออก ภายในห้องกองเต็มไปด้วย
ของที่เป็นสินเดิมของนาง

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่าชื่อ (แปลว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิม
ของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดเจนก็มี

"สินเดิมของข้าเหล่านี้มันจับเก็บดีแล้วหรือยัง" นางเอ๋อถาม ในเมื่อนางแต่งเข้ามาแล้ว ของเหล่านี้ก็นับเป็นที่พึ่งเดียวของนาง

"เก็บเข้าไปในคลังเก็บของแล้วเจ้าคะ" สาวใช้คนหนึ่งพูด "แต่ว่า... เมื่อครู่ตอนบ่าวไปที่คลังเก็บของพบว่าหลายห้องในนั้นล้วนว่างเปล่า" สาวใช้พูดเสียงเบา

"พวกเขาอาจจะตั้งใจขยับที่ในคลังให้สูญหีนของพวกเราเก็บของก็ได้" สาวใช้อีกคนหนึ่งพูด "จนนิหวนจะละโมภอยากได้ของของสูญหีนพวกเราอย่างนั้นหรือไรเล่า"

ระหว่างที่ทุกคนพูดซุบซิบกัน คุณชายรองที่อยู่บนเตียงก็ตื่นขึ้นมา คุณหนูเหนียนรีบเข้าไปเอ๋อถาม "กระหายน้ำหรือไม่"
คุณชายรองกุมหัว ตอบรับเสียงอู้
สาวใช้ข้างกายรีบยื่นน้ำให้คุณหนูเหนียน
คุณชายรองลุกขึ้นอยากจะได้รับมา พอเงยหน้าขึ้น มองเห็นใบหน้าคุณหนูเหนียนก็ร้องเสียงดังลั่นพลางปิดถ้วยตกแตก

"อ้าก! ปี...ปีศาจ!"

ในห้องหอนี้เสียงร้องหวาดกลัวของคุณชายรองดังขึ้น

ภายในเรือนของชิงไม่เหยียน หูเสี้ยนวันนอนหมอบอยู่บนเตียง เอาหมูที่แกะสลักจากหยกวางไว้บนหมอน นับไปที่ละตัว แล้วนับกลับมาที่ละตัว

"ในเรือนคุณชายรองอุ่นวยขึ้นมาแล้วขอรับ" บ่าวข้างนอกพูด "คุณชายรองตีมสุรามากเกินไป เห็นหน้าเจ้าสาวที่เพิ่งแต่งเข้าบ้านเป็นปีศาจ ทั้งยังไล่ตีไปทั่วเรือนเลยขอรับ..."

อีก 'คน' ก็คือหุ่นมนุษย์เขียนชาง

นอกจากฆ่าคน เขียนชางทำงานอะไรได้ไม่ดีสักอย่าง อีกทั้งยังทำให้เรื่องง่าย ๆ กลายเป็นซับซ้อนไปได้ ดังนั้นทุกคนยอมที่จะให้ 'นาง' อยู่ให้ห่างสักนิดดีกว่า

หรูเสี่ยวนันช่วยเลือกชุดสตรีชุดหนึ่งให้เขียนชางและใส่หมวกม่านแพรที่มีผ้าบางสีดำห้อยยาวมาถึงเอว ดูไปแล้วให้ความรู้สึกเหมือนจอมยุทธ์หญิงทั่วไป

"เขียนชาง เจ้าขี้ม้าวเป็นหรือไม่ว" หรูเสี่ยวนันคิดถึงเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งขึ้นมา หากพวกเขาจะเดินทางไกลต้องขี้ม้าว จะให้เขียนชางวิ่งตามอยู่ข้างหลังไม่ได้กระมัง

"ขี้ม้าวหรือ" เขียนชางส่ายหน้า

ไม่เป็นจริงๆ ดังคาด เห็นที่คงต้องเตรียมรถม้าให้สักคันแล้ว

หรูเสี่ยวนันออกไปหาซิงโมเหยียน ผลปรากฏว่าเห็นพ่อบ้านในจวนกำลังพูดคุยกับซิงโมเหยียนอยู่

เพียงชั่วครู่พ่อบ้านก็ค้ำบแล้วจากไป สีหน้าของซิงโมเหยียนดูไม่ค่อยน่าดูนัก

"เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือ" หรูเสี่ยวนันเอ่ยถามด้วยความสงสัย

"ตอนเที่ยงพวกเราไปกินอาหารที่เรือนหน้ากัน" ซิงโมเหยียนพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชา

ไปเรือนหน้า...ก็คือเรือนของท่านโหว เหตุใดจึงง่วงใจอยากให้เราไปกินอาหารด้วยแล้ว

หรูเสี่ยวนันเต็มไปด้วยความสงสัย ทว่ามองดูสีหน้าเรียบเฉยของ

ซึงึมิเหยึยึนึแล้วึนึางึก็มิถึลึ้าพึูตึจึาซึงึเดซึ ทำได้เพยึงึยอึมตามเขาไป
อยั่ยังึเชยึอึฟังึ

เมยึอึถึงึเวลาซึงึมิเหยึยึนึและหุรึเสยึวึนึนึก็มาที่เรยึอนึหน้า

บึนึโตะเึนึห้องึจึัดอึาหุาไรไ้เต็ม ทำนึโหวึบึ้นึหน้าเครึยึดึนึงึอึยึบึนึ
เก้าอึ รึวึกับึมิไ้คอรึทำอึะไรให้เขาไม้พอึจึอยั่ยังึนึ

"ท่านพอ" ซึงึมิเหยึยึนึเรยึกเขาณึอึกึฝายึเสยึงึเรยึบ

หุรึเสยึวึนึนึขั้บึปาก นางไม้อยั่ยักึจะค่านึบึอึกึฝายึเลยจึริงึ

นึขณะึที่นางึกำลังึลึงึเลนี้เองึ ซึงึมิเหยึยึนึก็ตึงึตัวนางึลึงึนึงึ เห็นได้วึว่า
ไม้ได้คึดึจะให้นึางึเควึรึพทึกึทายึท่านพอึของึเขา

ถึลึ้าเมยึอึขั้างึแก้มของึท่านโหวึกัระตึกึ แคนึเสยึงึสบัถึยึนึซา แต่
กัลึบึไม้ได้ทำอึะไรมากึกวึานึ

หุรึเสยึวึนึนึรึู้สึกึประหลาดึจึมากึ ตาเตมาผู้นี้ตึองึมีเรยึองึอึะไรแน่อนึ
ไม้เชันึนึนึคงึจะกัระตึคึนึมาตึานึางึแล้วึ

ระหวั่งึที่หุรึเสยึวึนึนึกำลังึคึดึเชันึนึ คึณึซาขึรองึก็พาคึณึหุนึเหยึนึ
เข้าประตึมา ทั้งสองคึนึบึหน้าเชยึวึขั้ รึวึกับึเพยึงึเลนี้งึวึมาไม้ทึนึลึบ
เครึยึองึประทึนึจึอมกัระนึ

หุรึเสยึวึนึนึกัตึรึมึฝึปากึแน่ กัวึจะกัลึ้นึรอยึยึมึขั้วรึายึบึนึบึหน้า
เอาไ้วึได้ซึ่างึไม้งึายึเลยจึริงึ

127

คุณชายรอนนำคุณหนูเหนียนเข้ามาคารวะท่านโหว ทั้งสองเอ่ยปากเรียกพร้อมกันว่า "ท่านพ่อ"

ท่านโหวหน้าเขียวคล้ำ ตำหนิเสียงดังว่า "ตอนนี้เวลาใดแล้ว เหตุใดไม่รู้จักมาให้เร็วกว่านี้!"

คุณชายรอนหน้าสลด ทรมานมาทั้งคืน เห็นได้ว่าเป็นทุกข์มาก แต่เขาคุ่นเคยกับการตำหนิตำหนิของท่านพ่อแล้ว ดังนั้นจึงยืนฟังคำตำหนิอยู่ตรงนั้นอย่างซินซา

คุณหนูเหนียนสวมเสื้อคลุมผ้าหน้าแขนยาวปักลายดอกสีชมพู หวีเกล้าผมทรงสตรีที่แต่งงานแล้ว ก้มหน้ายืนอยู่ข้างหลังคุณชายรอน ในใจโศกเศร้าอย่างมาก แม้นางจะฝันก็ยังคงคิดไม่ถึงว่าแต่งเข้ามาในคืนแรก ก็ถูกบุรุษของตนตบตีเช่นนี้ ซ้ำยังมาชี้หน้าว่านางเป็นปีศาจอีกด้วย

บ่าวไพร่ทั้งเรือนล้วนถูกทำให้ตกใจ ทั้งตั้งรังและพุดกล่อม กว่าที่จะ

หลอกให้คุณชายรองไปนอนที่ห้องหนังสือได้ไม่จ่ายค่านัก

นางร้องไห้อยู่ในห้องทั้งคืน ยามนี้แม้แต่อาหารเข้าก็ยังไม่ได้กิน
ลงท้อง

ท่านโหวต่าหนีสั่งสอนคุณชายรองอย่างแรง แต่ความสนใจของ
หฺรูเสี่ยวนั้กลับถูกอาหารบนโต๊ะดึงดูดไปเสียหมด ก่อนที่ห้องของนาง
จะส่งเสียงร้องดังจ๊อกๆ ขึ้นมาอย่างไม่ถูกเวลา

ทุกคนพากันหันมองไปทางนาง หฺรูเสี่ยวนั้หน้าแดงริบกำหน้าลง
ทันที

บ้าจริง ตอนเช้านางกินมากกว่าใคร เหตุใดกลับหิวเร็วกว่าคนอื่น
เช่นนี้ได้

เทียบกับสีหน้าแปลกประหลาดของคนอื่นแล้ว ตอนที่ซิงไม่เหยียน
มองนางในดวงตาฉายความเข้าใจ เพราะเขารู้ว่าเจ้าตัวเล็กโตไว
ร่างกายย่อมต้องการอาหารมากกว่าผู้อื่น

ซิงไม่เหยียนมองดูอาหารหลายอย่างบนโต๊ะแล้วถามนางเสียงเบาว่า
"อยากกินอะไร"

หฺรูเสี่ยวนั้ส่ายหน้าเด็ดเดี่ยว

ซิงไม่เหยียนรู้สึกแปลกใจ ไม่เคยเห็นนางสำรวจเช่นนี้มาก่อน
หรือเป็นเพราะนางโตแล้วจึงรู้ความ

ท่านโหวทระแอมหลายทีก่อนเอ่ยว่า "ทุกคนนั่งเถอะ"

คุณชายรองเหมือนถูกปลดปล่อยจากโซ่ตรวนรีบนั่งลงทันที

คุณหนูเหียนตามมานั่งลงข้างกายเขาเช่นกัน

ยามนี้เองซิงไม่เหยียนวางถ้วยชาในมือลงโดยแรง

ท่านโหวซ็อนตาขึ้นมองไปทางคุณหนูเหนียน "จวนโหวของพวกเรา ไม่ใช่ตระกูลเล็กๆ เหล่านั้น คนเป็นอนุอยากนั่งก็นั่งได้หรือ!"

คุณหนูเหนียนหน้าซีดเผือด รีบลุกขึ้นแล้วคุกเข่าลงทันที นางเดิมที ไม่ได้คิดอะไรมาก และที่สำคัญก็คือนางมักจะลืมฐานะของตนเอง

ถูกต้อง ตอนนี้นางไม่ใช่บุตรสาวของคฤหาสน์สกุลเหนียนคนเดิม อีกแล้ว ตอนนี้นางเป็นแค่อนุผู้หนึ่ง อยู่บนโต๊ะอาหารของตระกูลใหญ่ ไม่มีสิทธิ์แม้แต่จะนั่ง

ท่านโหวอบรมนางอยู่นาน จึงยอมให้นางลุกขึ้นจากพื้น

นางจำต้องยืนอยู่ข้างคุณชายรองคอยช่วยตักอาหารให้เขา

พอแอบเหลือบมองคุณชายรองแวบหนึ่ง เห็นเขาเพียงก้มหน้า กินแต่อาหาร ไม่กล้ามองนางแม้แต่บ่อย หัวใจของคุณหนูเหนียนก็ เย็นวาบไปจนถึงสุดขีด

ก่อนหน้านี้นางคิดว่าด้วยความรักที่คุณชายรองมีต่อนาง แม้จะเป็น อนุเขาก็ต้องปกป้องนางได้แน่นอน และคงให้ฐานะที่เทียบเท่าฮูหยิน แก่นางได้

แต่ความจริงโหดร้ายกว่าที่นางคิดไว้มากนัก บุรุษของนางยามอยู่ในจวนโหว...ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง

แม้แต่พูดแทนนางสักนิดก็ไม่มี

พอนางเงยหน้ามองไปฝั่งตรงข้าม ซิงโมเหยียนมือลูบถ้วยชา ใบหน้าหล่อเหลามีสีหน้าเย็นชาเหมือนเช่นเคย ทำให้รู้สึกเห็นห่างยากจะ เข้าใกล้ได้ ทว่าเขากลับเป็นถึงรองตุลาการขุนนางชั้นสี่ในศาลต้าหลี่ อนาคตวันหน้าไม่มีขีดจำกัด

ทุกคนก้มหน้ากินอาหาร ภายในห้องมีเพียงเสียงกระทบกันของ ตะเกียบและถ้วยจาน

ซิงโม่เหยียนไม่ได้กินอะไร เอาแต่หมუნถ้วยในมือเล่น ไม่นาน เขาสังเกตเห็นว่าเจ้าตัวเล็กก็ไม่ได้ขยับตะเกียบเช่นกัน เขาจึงเอ่ยถามนาง "เป็นอะไร ไม่ถูกปากหรือ"

หฺรูเสี่ยวนันส่ายหน้า แล้วพูดคำโกหกว่า "ข้าไม่หิว"

ในฐานะสัตว์เลี้ยงที่มีสายตาเป็นเลิศ ต้องรู้จักอ่านใจเจ้านายได้ สถานที่นี้เห็นได้ว่าเป็นที่ที่ซิงโม่เหยียนรังเกียจ หากนางมาดื่มกินที่นี่ มากไป ซิงโม่เหยียนคงอารมณ์เสียยิ่งกว่าเดิม

"น้องชายของเจ้าแต่งงานแล้ว สองสามวันนี้เจ้าหาเวลาเข้าวังไป ของานให้เขาสักงานเถอะ" จู่ๆ ท่านโหวก็พูดขึ้น

หฺรูเสี่ยวนันตะลึงตรงนั้นอยู่นานจึงรู้ว่าคำพูดนี้พูดกับซิงโม่เหยียน มีวางอายอยู่หรือไม่ ท่านคิดว่าซิงโม่เหยียนเป็นคนในสำนักงาน จัดหางาน บอกว่าหางานสักงานก็ได้หรือ ท่านไม่ดูเสียบ้างว่าบุตรชาย คนรองของท่านเป็นคนอย่างไร... แม้แต่ถูกสตรีของตนเองหลอกยังไม่รู้เรื่องเลย

ซิงโม่เหยียนเห็นหฺรูเสี่ยวนันลอบแยกเขี้ยวใส่ท่านพ่อของเขา มุมปากที่แหม่มแน่นของเขาก็ค่อยๆ คลายออก ไม่ว่าจะอีกฝ่ายจะเป็นใคร เจ้าตัวเล็กของเขาจะอยู่ข้างเขาเช่นนี้เสมอ

เพิ่งสิ้นเสียงพูดของท่านโหว คุณชายรองก็เงยหน้าขึ้นและมองมา ทางนี้ด้วยความหวัง

"ข้าเคยหางานหนึ่งให้น้องรองแล้ว แต่เขาปฏิเสธ" ซิงโม่เหยียน

วางถ้วยชาลง หันมาเล่นมือของหูลีเยว้นัน ฝ่ามือเล็กนุ่มนิ่ม หลังมือ มีรอยบวมบ่อมๆ สามรอย กดลงไปรู้สึกสบายมาก

"งานนั่นแยะเกินไปสักหน่อย" คุณชายรองพูดโอดครวญ "เป็นแค่ลำดับหลักขั้นเก้า...ต้องรอให้มีตำแหน่งว่างจึงจะขึ้นเป็นขั้นหกได้..."

"มีพี่คอยช่วยอยู่ในราชสำนัก อีกแค่ปีสองปีก็คงได้เลื่อนขึ้นขั้นหก ถึงตอนนั้นก็ย้ายไปเป็นทหารดูแลกองนาในกรมโยธา ควบคุมดูแลการขุดถ่านหินและการใช้ถ่านไม้ของทางการ นี่ยังไม่เน้นการเก็บภาษีเรือและไม้ แค่หลุมถ่านหิน...เงินค่าน้ำร้อนน้ำชาที่มีคนนำมามอบให้เพียงพอ จะให้เจ้าสร้างบ้านในเมืองหลวงได้อีกหลายหลังแล้ว"

ชิงโมเหยียนเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แต่คุณชายรองกลับเหมือนถูกฟ้าผ่ากลางศีรษะ

"พี่...พี่ใหญ่ ก่อนหน้านีพี่ไม่ได้บอกเรื่องเหล่านี้กับข้า..."

"ตอนนั้นเจ้าฟังยังไม่อยากจะฟังเลย" ชิงโมเหยียนใช้ปลายนิ้วจิ้มไปที่รอยบวมบนหลังมือของหูลีเยว้นัน "ในเมื่อเจ้าไม่ยินดีรับงานนี้ก็แล้วไป ท่านพ่อต้องหางานที่ดีกว่าให้เจ้าได้แน่นอน"

ท่านโหวในตอนนี้น้ำตาตาคาล้ำจนแทบจะเหมือนก้นหม้ออยู่แล้ว มีงานดีเช่นนี้เหตุใดเขาจึงไม่รู้! และสิ่งที่ทำให้เขาโหมเห่ที่สุดก็คือบุตรชายคนรองของเขากลับไม่รู้จักคิดให้ดีและปฏิเสธงานนี้ไปเสียแล้ว

"ตอนนี้รู้ผิดก็ยังไม่สาย ให้พี่ใหญ่เจ้าไปพูดคุยกับกรมโยธาอีกครั้ง..."

ท่านโหวพูด

"น่าเสียดาย งานนั้นข้าให้คนอื่นไปแล้ว น้องรองขอให้ท่านพ่อช่วยคิดหาวิธีให้จะดีกว่า" ชิงโมเหยียนพูดขัดคำพูดของท่านโหวในทันที

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3fDXptz>